

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

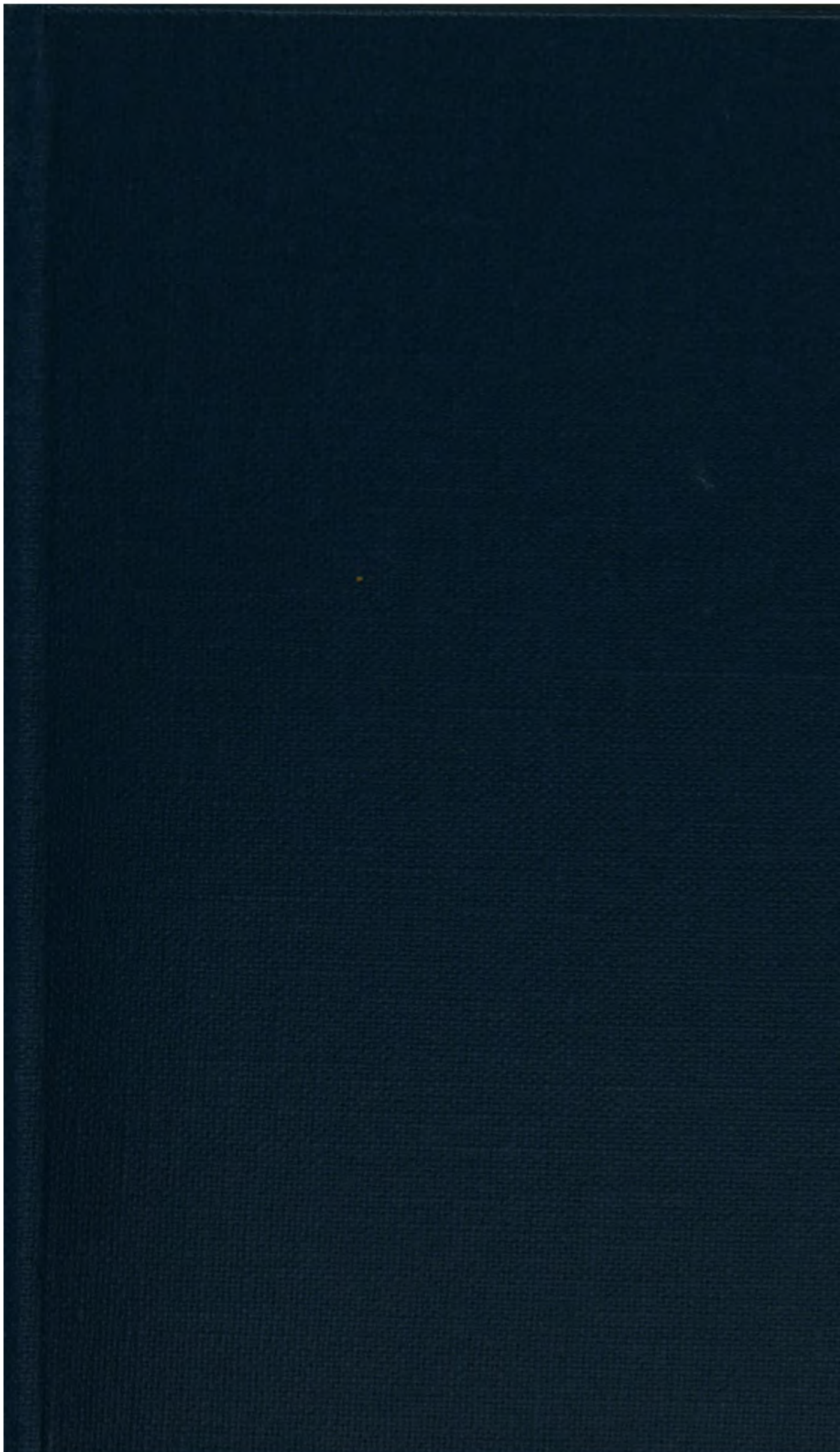
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

DAN CD HER 3

HENRIK HERTZ

UDVALGTE DIGTE

HENRIK HERTZ

UDVALGTE DIGTE

UDGIVNE AF

OTTO BORCHSENIUS

KJØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

FR. BAGGES BOGTRYKKERI

1899

FRISTEREN.

For mig laae i fjerntbegrændset Sphære
 Verdens Pragt og Pryd, dens Glædes Smil.
 Blikket fra den smægtende Hetære
 Sank som Olien i min Aares Ild.
 Lig en let opkiltret, yndig Mængde
 Gled forbudne Glæder mig forbi,
 Og mit Øje tabtes henrykt i
 Denne Udsigts grændseløse Længde.

Men foran mig stod med taus Gebærde
 Fristeren og lured' paa mit Blik.
 Fra hans Aasyns Nat, hans Tankers Gjærde,
 Haan og Ynk, lig fage Lyn, udgik.
 „Denne Verden vorde skal dit Eie“
 — sagde han — „og lyde dine Bud.
 Du skal herske, frygtet som en Gud,
 Lover du at følge mine Veie.“

Og af Synets varme Liv udklækket
 Talte Driften mægtig i mit Bryst.
 Og af mine Sanders Oprør ægget
 Veg jeg for et Indtryk af min Lyst.

„Det er et Elysium at nyde“
 — Hvisked' i Beruusning min Begjær —
 „Og er Undergangens Rædsel nær,
 er det dog guddommeligt at byde!“

„Styrter Ørnen ikke paa sit Bytte?
 Og den gridske Tiger paa sit Rov!
 Skal ei Løven sine Kræfter nytte?
 Skal ei Hingsten sparke med sin Hov?
 Men er' mine Drifter mindre stærke?
 Ei forbundne tæt med min Natur?
 Og kun jeg skal taale Tvangens Muur
 Om min Villie som dens Svagheds Mærke?“

„Smyk dig da til Brudenattens Glæde,
 Skjønne Jord, min hemmelige Brud!
 Slaae fra dine Lænder Kydskheds Klæde!
 Knuppen er i Blomster sprungen ud.
 Som en yndig, duftende Hetære
 Skal du lyde og beherske mig;
 Og til Løn for hvad jeg offerer dig,
 Af dit Skjød jeg vil min Fryd begjære.“

— Mens jeg talte, stod med taus Gebærde
 Fristeren og lured' paa mit Blik.
 Fra hans Aasyns Nat, hans Tankers Gjærde,
 Haan og Ynk, lig fage Lyn, udgik.
 Alt jeg segned', en elendig Fange.
 Men — da greb mig en usynlig Haand.
 Briste saae jeg Trylleriets Baand,
 Og i Fristeren den gamle Slange!

Og imens den evige Fordærver
 Og med ham mit Eden saaes at flye,
 Spændte jeg til Flugt de slappe Nerver —
 Men en Stemme bandt min Fod paany:
 „Har du glemt“ — den sagde — „Søn af Jorden!
 At din Tid er Syndefaldets Tid,
 At du fødtes blandt en Slægt, hvis Id
 Længst har fort den fra Naturens Orden?

Kan du, tør du føie Verdens Planker
 Atter i de gamle Fuger ind?
 Blæse Liv i længst begravne Tanker?
 Rive sønder Seklers tætte Spind?
 Kan du ikke, da undflygt itide
 Drømmens Fryd og Haabets søde Røst;
 Eller frygt, at i dit øde Bryst
 Drager ind den strenge Eumenide.

Christus lig, den blødende Forsoner,
 Glem, at du nedstammer fra en Gud.
 Du blev født til Savnets Tornekroner;
 Andres' Synd ved dig skal slettes ud.
 At Naturens Tempel sank af Ælde,
 At man slukked' ud dens Alterild,
 Ak, at dine Fædre fore vild,
 Maa du med dit Hjerteblod undgjælde.

I et ydmygt Sind og Selvfornægten
 Ligger Værnet mod din Arts Fordærv.
 I dig selv betragt kun Samtids-Slægten,
 I din Id dit Selvforsonings-Hverv!

Viid, det er forgjæves at forsage
I din Qvals og Skræks Gethsemane.
Søn af Gud! din Faders Villie skeep!
Ei han tager denne Kalk tilbage!

G L E N T E N .

Det klappred' over det nærmeste Tag,
Det slog paa min Rude,
Det susede gennem den gryende Dag,
Og Vingerne gjenlød Slag paa Slag
Derhenne hvor Pilene lude.

Med langstrakt Hals, med stirrende Blik,
Med Vingerne spændte,
Med kraftige Kast, og flyvende stik
Mod Vinden, op imod Skyerne gik
Paa Jagt efter Byttet en Glente.

O, kunde jeg dukke mit Bryst som den
I Skyernes Vande!
Langs Skovene stryge susende hen,
Og atter mig hæve med Fart igjen
Høit, høit over Sletter og Strande!

O, kunde jeg streife fra Haand og Fod
De Lænker, mig binde!
I Ætherens Strømning svale mit Blod,
I Kamp med Stormene prøve mit Mod,
I de høieste Skyer forsvinde!

TROUBADOUREN.

Du sidder taus, min Frue, og støtter Haand
 til Kind,
 Og mine Sange vifte for den flygtige Vind.
 Jeg sang om Fugleqvadder,
 Om Damens unge Ridder,
 Men mine Toner trille fra dit tankefulde Sind.

Hvad vil du, jeg skal synge? Om Kjærligheds
 Nød?
 Om Blancheflores Elskov og ynkelige Død?
 Hvad eller om min Muse,
 Clemenza af Toulouse,
 Hvis Gave, en Violblomst, jeg bærer til min Død.

— „Hvi drager Troubadouren med Sange til
 min Borg
 Og gyder sine Toner som Olien i min Sorg?“
 — Min Frue, jeg formilder
 Din Kummer, mens jeg spiller;
 For mine Sanges Vellyd, jeg haaber, flyer din Sorg.

Vel har jeg, Elskte, fordum i dit stumme Øie læst;
 Hver Taare som et Bogstav var i mit Hjerte fæst.
 Men dine Læber nølte
 Og dulgte, hvad du følte,
 Og altfor undseelig var vor daglige Gjæst.

Da kom en fremmed Ridder med Falkene fra Jagt;
 Han beiled' til mit Hjerte, han pukked' paa sin
 Magt.

Man bad og man besvor mig —
 Ak, Elskte! — om du troer mig —
 Saa bleg som et Lig i hans Arme blev jeg lagt.

Sørgmodig har jeg levet med ham de lange Aar;
 Som tro og ydmyg Hustru jeg skjænkte ham
 min Vaar.

Men eensomt var mit Hjerte;
 Thi Den, jeg meest begjærte,
 Han vender først tilbage med graanende Haar.

Hvi kommer du saa sildigt? O, jeg har sørget svart,
 Og daglig har jeg haabet: nu kommer han vel
 snart!

Og Vinden tidt har vugget
 Min Kjærlighed i Sukket
 Og bragt dig min Hilsen: men du har aldrig svar't.

Du siger, du er gammel; o, du er ung igjen!
 De dybe Rynker blues ved at skjæmme min Ven.
 Og dine Øjne brænde
 Endnu som før, min Frænde!
 Og dine Kinders Roser er sprunget ud igjen.

O Lionhard, o slaae kun din Arm om mit Liv!
 Og hviil dig ved mit Hjerte, som om jeg var
 din Viv.

Du maatte Alt undvære,
 Saa vil jeg dig beskjære,
 Hvad jeg har Ingen undt som dig, mit faure Liv!

— Hvi græder du, Hjertelskte? Hvi bleges meer
 din Kind?

Hvi svøber du i Kaaben dit ædle Hoved ind?
 Nu skal du aldrig græde!
 Jeg har en gammel Glæde;
 Den vil jeg strøe som Roser paa din falmende Kind.

Min kummerfulde Frænde! græd kun ud ved mit
 Bryst!

Jeg hører alt i Gaarden min Herres strenge Røst.
 Min hede Mund jeg klæber
 Til dine søde Læber,
 Saa haaber jeg, han støder sit Sværd i mit Bryst!“

SØVNLØSHED.

Som en Pusling svøbt og vugget,
 Vaaged' jeg forgrædt de lange
 Nætter under Vuggesange,
 Men fik aldrig Øiet lukket.
 Skjøndt min hulde
 Moder, som jeg nu maa savne,
 Kaldte mig med søde Navne,
 Englebarn og Sukkerlulle,
 Klapped' mig med bløde Hænder,
 Nynned' for mig, mens hun vugged',
 Fik jeg intet Øje lukket —
 Ak, jeg havde ondt for Tænder.

Siden, da jeg gik forsigtigt
 Med en Faldhat om mit Hoved,
 Og endnu ei talte rigtigt,
 Fik jeg og kun sjelden sovet.
 Skjøndt min ældste
 Søster sad hos mig i Stuen
 Og fortalte mig om Fruen,
 Hvem en Dværg fra Dragen frelste;
 Og endskjøndt min Søster loved'

Mig en anden
 Smuk Historie om Drengen,
 Der blev bidt af Klapperslangen,
 Fik jeg dog snart aldrig sovet;
 Thi jeg syntes, Bussemanden
 Stod ved Sengen
 Eller rokkede paa Gangen.

Og som Dreng omtrent paa otte
 Aar jeg maatte
 Bytte Hjemmets bløde Stole
 Med kjedsommelige Bænke
 I en trist og søvnig Skole;
 Men paa Søvn var ei at tænke.
 Vor Præceptor, han, den strenge,
 Skrækken for de viltre Dreng,
 Han forstod at holde vaagen
 Mig ved Tavlen og ved Bogen.
 Selv om Natten var hans Billed
 For mit vaagne Øie stillet.

Og som Yngling, i de skjøne,
 Lykkelige Foraarsdage,
 Snart jeg sværmed' i det Grønne
 Og udgjød om Natten silde
 For de stille
 Stjerner mine Længsler Klage;
 Snart jeg svired' med de vilde
 Kammerater ved et-Gilde.
 Alt blev vovet,
 Intet vundet, sjelden sovet.
 Bacchanalet
 Endtes først med Hanegalet.

Ak, og siden — naar du vidste,
 Min tilbedede Veninde!
 Du, hvem Skjebnen lod mig finde
 Kun for atter dig at miste —
 Naar du vidste,
 Hvor jeg tidt beklemt, urolig
 Vandret har foran din Bolig.
 Nattevinden
 Viftede min Graad fra Kinden.
 Sneen kjølte
 Med de brede,
 Hvide Duun mit Ansigts Hede.

Snart det syntes, som den følte
 Hvad jeg leed: den smelted' stille
 Paa min Kind i Taarer milde.
 Ak, og mens mit tunge Hoved
 Lagde Planer, jeg forkasted',
 Undergangen mod mig hasted',
 Og jeg fik snart aldrig sovet.

— Nu er alt forbi! Det vilde
 Liv er vejet for det stille.
 Sviregasten
 Er forsvundet med Phantasten.
 Jeg har aldrig ondt for Tænder,
 Er for Bussemænd ei bange,
 Driver aldrig under Sange
 Tiden bort med muntre Venner.
 Vinternatten seer mig ikke
 Gaae mechanisk og urolig
 Udenfor min Elsktes Bolig.
 Ak, jeg veed, hun boer der ikke!

Ikkun een Erindring end,
 En fra hine Smertens Dage
 Dukker stundom op igjen,
 Ængster mig som før, og røver
 Mig den Ro, jeg haardt behøver.
 Sommetider,
 Netop, naar jeg mindre lider,
 Ganske silde,
 Naar jeg sidder hjemme stille,
 Er det mig, som Luften klinger,
 Som dens Vinger,
 Viftende saa sagte, bringer
 Mig en Klang af hendes Stemme.

Alting kan jeg, Alting glemme,
 Hendes unge
 Skabning, rank som Poplens Pile,
 Hendes Ord, der ellers hvile
 Paa mit Hjerte centnertunge,
 Hendes stille
 Dunkle Øie, hendes milde
 Englemine kan jeg glemme —
 Nei, men aldrig hendes Stemme!

— Men forresten har, som sagt,
 Ældre Minder, ældre Smerte
 Ikke længer nogen Magt
 Over mit bedragne Hjerte.
 Hvad endnu jeg haaber paa,
 Er saa lidt, at det kan hænde,
 Mine Dage ville gaae
 Uforstyrrede til Ende.

Jeg har Intet meer at vove,
Har omsider lært at skikke
Mig i Skjebnen — ak, men sove,
Sove, sove kan jeg ikke!

SPADSERETOUREN.

Af tenen er saa klar og smuk;
 Nede ved Stranden frisk det lufter.
 Hisset en eensom Fugl med Kluk
 Gynger sig hvor Jasminen dufter.
 Kom, min Cousine! der har din Ven
 Lavet en Bænk under Blomster og Grene.
 Vil du som jeg, saa gaae vi derhen;
 Jeg har et Ord at sige dig ene.

Fiskeren nede passer sin Dont,
 Sysler i Baaden og fløiter et Stykke,
 Ser paa den rødlige, blaa Horizont;
 Ikke skal han forstyrre vor Lykke.
 Vidste du blot, hvor tidt han vil see
 Over til Skyens hvidlige Strimer!
 Uro de bringe paa Havet maaskee,
 Skaffe ham Fisk i talrige Stimer.

Seer du? han støder fra Land, min Ven!
 Ak, han har travlt, det kan ikke feile.
 Bundgarnet trækker han ind igjen;
 Langsomt begynder Baaden at seile.

Konen derovre, der tørrer et Garn,
 Mærker os ikke, derpaa er jeg sikker;
 Mindre det smukke, blomstrende Barn.
 Nynnende sidder hun bøiet og strikker.

Græsset er vaadt, her løber en Sti.
 Giv mig din Haand, saa skal jeg dig føre.
 — Tys! hvad er det? Der er Klammeri!
 Det er et Selskab — kom, lad os høre!
 Bliv kun, Veninde! Vær ikke forknyt!
 Her kan vi staae og lytte bag Busken.
 Vognen er væltet! — naa, den ligger blødt!
 Hør, hvor de klamres og skjænde paa Kudsken!

Skulde jeg ikke hjælpe dem der?
 Vent et Minut, saa stiller jeg Trætten . .
 Nei, naar du frygter, bliver jeg her.
 Tro mig, jeg skal ikke vige fra Pletten.
 Bidsk som en Hund, men lydig og tam,
 Agter jeg paa din urolige Mine;
 Og i at føie dig er jeg et Lam.
 Føi mig igjen, min søde Cousine!

Det var jo deiligt! Her er Musik!
 Fløite, Claveer og to Violiner.
 Saae du den smækkre Dame, der gik
 Pludseligt bag de lange Gardiner?
 See, med en Herre hun har en Passiar . . .
 Ih, du min Gud! han kysser jo Damen!
 Det er bestemt et hemmeligt Par.
 Bare nu Præsten snart siger Amen!

Følg mig, Veninde! Her kan vi gaae
Nedad til Stranden bag Huset deromme.
— Stille! jeg hører en Nattergal slaae . . .
Veed du, hvorfra dens Toner kan komme?
Ak, nu bemærker jeg først! Fra et Buurs
Gitter og ud i den smægtende, stille
Aftenluft toner den fri Naturs
Ømmeste Lyrikers klagende Trille.

— Enten er Luften trykkende varm,
Eller mit Hjerte lider af Hede.
Kom, min Cousine! giv mig din Arm.
Naar vi gaae til, saa er vi dernede.
Seer du mit Lysthuus! Op til en Lind
Duftende sødt Jasminerne hælde.
Vil du som jeg, saa gaae vi derind.
Ak, jeg har tusinde Ting at fortælle!

EN DIGTER OG HANS ELSKEDE.

(Morgen-Situation.)

Min Elskede sidder med tankefuldt Blik
 Og yndige Lader,
 Og nipper af Theens forfriskende Drik,
 Og kaster i Bogen stjaalent et Blik,
 Og sidder og blader.
 Og alt imellem hun vugger et Noer,
 Og synger! Du Søde! vox og bliv stor,
 Og smuk som din Fader!

— Min Elskede ligner din blændende Dag,
 Brasiliens Sommer!
 Den svømmer paa Engen med stille Behag,
 Og dufter og dør i et Aandedrag,
 Naar Aftenen kommer.
 Men Solen vækker ved Morgenens Dug
 Din rødmeende Dag med et brændende Suk,
 Brasiliens Sommer!

Jeg kom fra Reisen med soelbrændt Hud
 Og Længselens Klage;
 Da mødte jeg dig, min livsalige Brud!
 Blufærdig du gik med Familien ud,

Og skotted' tilbage.
 Lig Solens Straale min Tankes Glød
 For dig, min rødmende Dag! udgjød
 Sin Længsel og Klage.

— Min Elskede ligner din pragtfulde Nat,
 Arabiens Hede!
 Naar Ørkenen strækker sig heed og mat,
 Da kommer den dybe, stjernede Nat
 Med Skygger saa brede.
 Og Natten kjøler den hede Begjær;
 Dugtaarer dine Cisterner er',
 Arabiens Hede!

Fortæret, Elskte! af Længselens Brand
 Jeg kom fra det Fjerne.
 Da traadte du hen til den eensomme Mand
 Som Natten, der trøster Ørkenens Sand
 Med Kjærligheds Stjerne.
 Din Aande Kjølighed til mig bar;
 Dit Øie, der smægted' i Taarer, var
 Min skjulte Cisterne.

— Hjertelskte Hustru! min tugtige Viv!
 Min Adelaide!
 Hvi synker dit Hoved, et blomstrende Siv?
 Hvi sidder du taus, min drømmende Viv?
 Og skotter tilside?
 Hvi springer Undseelsens Roser ud
 Og dækker som Sløret din Kind, min Brud!
 Og Nakken den hvide?

Guds hellige Moder! saa taus? O tael!
 Hvad feiler dig, Kjære!
 Min halve Himmel fra dig jeg stjal!
 Thi har jeg Ret til din halve Qval,
 Og den vil jeg bære.
 Hvi peger du taus paa den sovende Glut?
 Hvad? troer du mit Kjød og mit Blod forskudt?
 O, frygt ei, du Kjære!

Har du da glemt, at Frelseren fik
 En Krybbe til Leie?
 At Ismael fandt den lædskende Drik,
 Mens Hagar fulgte med haabløst Blik
 Sit dyreste Eie?
 O, sørg ei, at vor Fremtid er mørk!
 Til Kjaba fører os Eensomheds Ørk
 Og brændende Veie.

Jeg vil ei sørge, jeg heller ei kan;
 Thi min er en Krone!
 Dit Favntag er mit blomstrende Land;
 Dit Skjød som Rigets ypperste Mand
 Jeg valgte til Throne!
 Naturen lyser i Kuld og Kjøn
 Det Barn, der dier dit Bryst i Løn,
 Min yndige Kone!

— Imens jeg talte, begyndte smaat
 Min Elskte at smile.
 „Tys!“ — sagde hun — „tael lidt sagtere blot
 „Du vækker mig Drengen; han sover saa godt,

„Og trænger til Hvile.
 „Men vil du vide, hvorfor jeg er vred,
 „Læs Digtet her, jeg standsede ved,
 „Om „Cyripors Pile“.

„Vel skal det hjælpe mig stort, at vi,
 „Vor Kjærlighed skjule.
 „Det Digt er af dig; du skildrer deri
 „Hvad du har kaldet: En Nats Poesie,
 „Og lyver en Smule.
 „Ak, hvad man bekjender en Digter bly,
 „Det veed imorgen den halve By —
 „I flygtige Fugle!“

O stands — jeg sagde — døm med Fornuft
 Hvad Folk kalder Pletter.
 Som Digter giver jeg Følelsen Luft
 I Riim og Toner, i Rhythmernes Duft
 Af ømme Sonnetter.
 Er det ei Gratiens Slør, hvori
 Jeg hylled' dit tugtige Livs Poesie
 Og Kjærligheds Nætter?

Ak, vredes ei, at jeg skildrer Sligt
 Og lader det trykke!
 Jeg synes dog, det er Digterens Pligt
 At skrive for Folket et trøstende Digt
 Om Menneskets Lykke.
 Den ømmeste Taare, den reneste Lyst,
 Den giver jeg Ord og smeltende Røst
 Og digterisk Smykke.

— „O, de Poeter! ja dem vil vi troe!“
Saa udbrod hun atter,
Og luled' min vaagnende Glut i Ro,
Og hviskede': „Din Fader er om og tro!
„Men“ — sang hun med Latter —
„Tag ikke til Mønster den hæsle Mand!
„Bliv ærbar i Tale — lidt meer end han;
„Og — bliv ei Forfatter!“

PAA STRANDVEJEN.

Rullende henad de støvede Veie,
 Kjøre vi muntert og let.
 Træerne strække, medens de neie,
 Efter os Bladenes Net.
 Søen er speilklar,
 Vandene blaa.
 Stjernerne spille
 Med Glands derpaa.

Kudskene smelde, Hestene springe.
 Mærker du, han vil forbi?
 Tversover Sporet listigt vi svinge —
 Jeg er en Kudsk med Genie!
 Hestene rende,
 Træernes Løv
 Skjuler os naadig
 For Qvalm og Støv.

Vinde, der luftte paa vuggende Vande!
 Vinde fra Sø og fra Sund!
 Kommer og kjøler min Elskedes Pande,
 Vifter omkring hendes Mund!
 Elskede! Vinden
 Haster fra Sund,
 Kysser med Glæde
 Din Kind, din Mund.

I ET SELSKAB.

L ad mig gaae! Jeg drikker ikke meer!
 Jeg vil ikke meer med Eder klinke.
 Vinens Gud er her, men Ingen seer
 Ham, den glade, med sin Thyrsus vinke.

Straalen fra Champagne-Flaskens Hals
 Springer ud i skummende Cascader.
 Ak, men I, som var jert Liv tilfals,
 Stive staae og med forknytte Lader.

Druen vinker Eder, purpurblaa,
 I Madeiren Eders Haab forgyldes —
 Svar mig da, hvor kan I tænke paa,
 Hvad en unaturlig Vedtægt skyldes?

I har givet mig den stærke Drik,
 Presset hede Druer i mit Bæger,
 Og vil tvinge mig i Eders Skik,
 Mens en Gud med mine Sandser leger.

Medens Vinens Aander kjækt befrie
 Drifterne, der ellers lydigt slumre,
 Skal jeg tee mig sømmeligt som I,
 Sidde ned i Eders Sal, den lumre.

Skal betragte følesløs og kold
 Al den Skjønhed, der forbi mig sværmer,
 Lægge Panden i beregnet Fold,
 Vogte mig, at Ingen jeg fornærmer.

— Kjære Herre! lad mig gaae min Vei!
 Drikke Vin som De, det kan jeg ikke.
 De har god Natur, er kold og bleg,
 De kan uden Frygt Madeira drikke.

De har god Natur og godt Humeur.
 Naar De vel har klinket, raabt og drukket,
 Er De dorsk og villjeløs som før,
 Deres snævre Bryst som før er lukket.

Dem, jeg veed det, volder ingen Meen
 Denne Viin, saa fyrig og saa stille.
 Drik kun De! og sæt Dem som en Steen
 Hen ved Spillebordet for at spille.

Ak, men mig beruser Vinens Magt!
 Mig betvinger Vinens Lyst og Varme!
 Inden i mig jubler Verdens Pragt,
 Og jeg favner Alt med Beiler-Arme.

— Unge Jomfru! ung og faur og fiin!
 Beed mig ei saa bønligt om at drikke!
 Dette Glas med Spaniens hede Viin,
 Troe mig, taaler jeg iaften ikke.

Farlig er for Mennesket den Glands,
 Vinen spiller med i Glassets Skaaler.
 Vinens Perler, i olympisk Dands,
 Lokke med udødelige Straaler.

Disse Perler, Venus-Øine hver,
 See paa mig saa brændende, saa klare —
 Skjønne Jomfru! staae mig ei saa nær!
 Blot et Glas — og Gud maa Dem bevare!

Hvis jeg drak — o skrøbelige Liv! —
 Blot et Glas og lod mig sødt bedaare,
 Faldt jeg Dem om Halsen — ak, tilgiv! —
 Trykte Dem til mig med Kys og Taare.

Ja, der er en Magt i Vinen gjemt,
 Der med Herskerbud vort Bryst bevæger.
 Denne Magt — jeg føler det beklemt —
 Grunt med Menneskenes Idræt leger.

— Villig giver jeg Enhver sin Ret.
 Jeg vil troe, I gode Mænd og Fruer!
 At i Eders Kreds jeg passer slet;
 Mig til Gjengjæld heller ei den huer.

Lad mig da, mens Legen end er god,
Gaae i Fred for Eder, gode Venner!
Her i Salen ruller sygt mit Blod;
Vinen mig med Feberhede brænder.

Det er Synd, I see paa mig med Spot,
Søge Strid, fordi jeg ei vil drikke.
Kjære Herrer! vi kan enes godt —
Nei, men drikkke med Jer kan jeg ikke.

UDSTYRET.

(1835).

Hil sidde I Kræmmere, store og smaa!
 Hil sidde I Kjøbmænd bolde!
 Vil Gud, da sætter jeg snarlig Bo,
 Og agter mit Bryllup at holde.

Saa købe vi ind for Huus og Gaard
 Hvad Himlen vil os beskjære.
 Thi er jeg kommen til Eders Boder
 Alt med min Hjertenskjære.

Saa have vi sørget for Fadebuur,
 For Kjøkken og Kjælder behænde.
 Nu skulde vi tænke paa Høienloftssal,
 Hvis Gud det saa vilde vende.

Saa have vi kjøbt os Dug og Disk
 Og Maal i Tønder og Skjæpper —
 Hr. Høyer! I er en veltænkende Mand,
 I vise mig vævede Tæpper,

I vise mig Tæpper af liflig Lød,
 At bredes paa Høienlofts Tilje.
 De være virked' med Rosenblad,
 Med Tymian og med Lilie.

Fremmerst i Flokken gaaer adelig Mand,
 Og strunk han sidder paa Tofte.
 Sidst man tænker paa nedrige Stand,
 Der skjules af ydmyg Kofte.

Jeg købte mig Silke, jeg købte mig Fløil,
 Og Hermelin til Belægning.
 Nu skulde vi tænke paa nedrige Stand,
 Paa Lemmernes Underbedækning.

Den Sommerdag blid man klæder sig let,
 Men varmt under Frostens klare.
 Hr. Feyerskou sidder bag bonede Disk,
 I vise mig uldne Vare.

I vise mig strikkede Trøier af Uld,
 Og retskafne jyske Sokker.
 I vise mig Strømper for Jomfru-Fod
 Og Svanebaier til Klokker.

Saa have vi købt for Huus og Gaard
 Hvad Menneskets Hjerte forlanger.
 Min elskede Brud! gak ind med mig,
 Jeg flyer Eder gyldne Spanger.

Om Halsen jeg lægger en Perlerad
Og om Eders Arm Braceletter.
Og i Eders Haar, mit blomstrende Liv,
Jeg kunstige Roser fletter.

— Dagen helder og Sol gaaer ned,
Og Kræmmeren Boden lukker.
Træd ind, min Elskede, nær herved,
At see paa flettede Vugger.

Allerkjæreste min, og rødm kun ei,
Og skot kun ikke tilside!
Haabet beskjemmer aldrig en Mand;
Han tænker paa Alt itide.

— Dagen helder og Sol gaaer ned,
Og Skyggerne vorde saa lange.
Nu mærker man ei til Menneskets Dont
Og ei til Fuglenes Sange.

Aftenen glider saa sagte ned.
Nu nærmes Natten den blide.
Min Hjertenskjære, saa trøst jeg gaaer
Til Hjemmet ved Eders Side.

AMORS POETIK.

(Skrevet som Prolog til Lystspillet „Amors Geniestreger“.)

I mens den iisgraa Trækfugl, Frosten, bygger
 Paa Land og Sø en Rede
 Snart af chrystalne, grændseløse Stykker,
 Og snart af frosne Draabers Kjede;
 Mens Sneens Fog, som hvide Duun, sig brede,
 Og Øiet blændes af de tætte Lag,
 Der overalt berede
 Et køligt Leie for en Vinterdag —

Og mens den øde Lund, den frosne Vove
 Forener ved Kaminen
 Hvad før var skilt paa Søen og i Skove;
 Mens Sang og Spil og Dands ved Tambourinen
 Og Kunstens Foraars-Skjær
 Adspreder Taagen, der mit Hjem formørker,
 Indbyder jeg Enhver,
 Der er en Ven af Kunsten, som jeg dyrker.

Desværre veed jeg, Kindens Rose daarer
 Og giver Plads for hvide
 Vandlilier, der skyde frem blandt Taarer.
 En Gud, en frygtet, sidder ved min Side.

Han griber mine Glæder,
 Mit Hjertes Varme, Pulsens raske Slag,
 Min muntre Time med min mørke Dag,
 Mit friske Liv, min Sundheds Aandedrag,
 Alt han berøver mig som en Forræder,
 Der leer ad mine Taarer, naar jeg græder.

Og denne Gud er Tiden: hvad jeg føler
 Og tænker flygter fra mig, mens jeg nøler.

Min hulde Musa, du, min Sangs Veninde!
 Din Finger peger paa
 Minutterne, der ubenyttet 'svinde,
 Og Aarene, der frugtesløse gaae.
 Lad mig din Cither laane!
 Lad mig end eengang sødt beruses i
 Din Tales Poesie,
 Og inden mine dunkle Lokker graane,
 Ledsage Tacten af din Melodie.
 End eengang lad mig slaae de gyldne Strengel!
 Jeg veed jo ei, om jeg formaaer det længe.

Men siig, hvem vover jeg blandt alle Guder,
 Der hersker paa Olymp, at vælge til
 Beskytter af mit Citherspil?
 Jeg seer, min Musas Smil mit Valg bebuder.
 Hun peger hen paa ham, den lille, blonde
 Og blinde Gud, der lærer Nattergale
 At slaae og unge Pigebørn at tale;
 Han, der forsøder Luften med sin Aande
 Og svangrer den med Længsel og Begjær,
 Den skjælmske, stundom i sit Forhold løse

Men dog til alle Tider gratiøse
Gud Amor, kjendt, jeg tænker, af Enhver.

Tidt har han fulgt Poeten paa hans Gang.
For Baggesen han hvisked' om Gunløde;
For Adam sang
Han Digtet, det vidunderlige, søde,
Om Valborg, der for Axel leed og døde.

Jeg skylder ham uendeligt. Han bragte
Mig tidlig til at stræbe
Og troe paa de Forhaabninger, han vakte.
Han lagde Rimets Vellyd paa min Læbe;
Thi, mens jeg end var ung og tidt bedrøvet,
Han stod bag Løvet
Af Busken, hvor jeg sad og jamred' saare,
I Flugten greb han skjemtende min Taare
Og gjorde — mon I gjætter? —
Af Taarerne de deiligste Sonetter.

Han kjælede for mine Phantasier,
Han hjalp mig, naar jeg sang for min Veninde;
Han lærte mig, med Versets Melodier
Et reent, naturligt Udtryk at forbinde.
„Er' dine Digte“ — sagde han — „studeerte;
„Er' Vendingerne tvungne;
„Er' dine Følelser i affecteerte,
„For Øret ikke vante Lyd besjungne:
„Fortvivl da, Digter! om din Kunst,
„Og beed mig før i Prosa om min Gunst.
„Jeg og min Moder
„Skye Eders Digtes tvungne Perioder.“

Han viste mig, Ideen vorder plat,
 Af rene Formers Ynde
 Og af det rette Tonefald forladt.
 „Betænk itide hvad du vil begynde,
 „Og stem din Cither til
 „Det Thema, Sangens Fader
 „Skal 'høre,' naar han lytter til dit Spil.
 „Betænk, at Pigen, som du elsker, hader“
 — Saa slutted' han — „en klodset Elskers Lader.“

Jeg fandt, det var min Pligt,
 Blandt denne Guds utallige Bedrifter,
 Hvormed han Held, men ogsaa Vanheld stifter,
 At vælge mig Sujettet til et Digt.

— Tillader nu, Høistærede! (jeg mener
 Blandt Damerne: de fleste;
 Blandt Herrerne: de dygtigste, de bedste)
 Tillader mig som Tjener
 Af Amors Vink og Gudens Kjæledægge,
 Mit Digt for Eders Fødder ned at lægge.

Hvis I belønne huldt med Eders Gunst,
 Ei Digteren — den ubekjendte Sanger
 Saa stort et Held ei venter, ei forlanger —
 Men Digtet, Frugten af min Kunst:
 Da skal jeg, trods den slemme Beltpassage,
 Og trods den strenge Frost
 (Jeg seiler med Poeternes Courage
 Og kører med poetisk Extrapost)
 Hvert Hjertesuk til Amor transportere,
 Hver Bøn, samt al den Kjærligheds-Malheur,
 Der hidindtil laae over i Korsør,

Og Guden Eders Sag recommandere.
Han staaer paa Springet;
Spændt er hans Bue; Pilen er bevinget;
Han lyder mig som Digter ubetinget.

Men — hvis en bidsk og knurrende Kritik
Paa Et og Andet hist og her vil anke,
Og skiller plumpt, som nu og da er Skik,
Fra Digtets Indhold og dets Tanke
Den Form, hvorunder de Betydning fik:
Da pukker jeg paa Amors Poetik
Og fordrer af min Dommer, før jeg dadles,
At han betænker: Stof og Form er eet
I Digtekunstens høiere Gebeet,
Og at ved Formens Skjønhed Stoffet adles.

MUSERNES VINTER-LEIR.

(Indledningsdigt til „Gjenganger-Breve“.)

Engene dufted', beskylled' af Voven;
 Himmelblaa Bækken
 Nynned' og iilte med Hast gennem Skoven.
 Havet var furet af Kjølen paa Snekken.
 Nattergal-Klagen
 Fyldte min Tanke med sødt Sværmeri;
 Vindene hvisked' med Susen deri,
 Hviilte sig ud efter Touren om Dagen.

Fjernt fra mig tonede Trommen og Luren;
 Hæslige fjendske
 Mennesker kjæmped til Trods for Naturen.
 Bulderet hørte jeg, Hestene vrindske.
 — Lærkernes Toner
 Kalder Soldaten fra Vinter-Quarteer.
 Solen, der kommer befrugtende, seer
 Krigen med Oprør og Revolutioner.

Krigen om Sommeren hades af Muser;
 Marker og Enge,
 Søen, der op imod Kysterne bruser,
 Skulle jo lytte til Digterens Streng;

Nattergal-Røsten

Gribe ham med Melodiernes Magt;
 Bølgerne lære ham Rhythmer og Tact,
 Hvergang de skylle med Skvulp imod Kysten.

Derimod Vinteren kalder til Striden;
 Digteren binder
 Lyren om Skulderen, Sværdet ved Siden,
 Iler at kjæmpe med Musernes Fjender.
 Foraar og Sommer
 Bygge de Himmelskes Sommer-Qvarteer;
 Vinteren Muserne væbnede seer
 Drage til Kampen med Piber og Trommer.

— Derfor, o venlige Læsere! tøved'
 Digteren længe,
 Sommeren over, forinden han prøved'
 Sværdet at gribe for lesbiske Streng.
 Vinteren kalder
 Munter hans Tanke til Musernes Leir;
 Gjækkende Gratier love ham Seir,
 Vække ham atter til Liv, naar han falder.

TOURNERINGEN.

(Oprindelig bestemt til at staa i Spidsen for „Gjenganger-Breve“.)

Bevæbnet let som til en Fest,
 „ Med Spyd og Skjold og høit til Hest,
 Jeg nærmer mig til Skrankens Dør
 Og beder om Gehør.

Forkynd, Trompeter, høit med Klang;
 Jeg bryder med Enhver en Stang
 Alt i den ridderligste Færd
 Med Skjold, med Spyd, med Sværd.

Let er mit Sind, men tungt mit Spyd.
 Forkynd, Trompeter, høit med Lyd,
 Jeg kaster Handsken ud med Lyst
 Til Kamp og Vaabendyst.

Jeg vidner høit, at Had og Nid
 Er fjern fra mig og al min Id.
 Mig ægger kun mit muntre Blod,
 Min Lyst, min Kraft, mit Mod.

Jeg vidner høit, at helst jeg vil
 Bestaae det ridderlige Spil
 Som Leg, som Lyst, som Prøve paa,
 Hvo af os bedst kan slaae.

Velan, Trompeter, tredie Gang
 Forkynd mit Ærind høit med Klang.
 En Ridder med et muntert Sind
 Kan sagtens lades ind.“

Saaledes talte, vel med Skjemt,
 Men fuld af Tillid og bestemt
 En Ridder ved Kong Arthurs Fest
 Og meldte sig som Gjæst.

Hans Skjold var buet, blankt og rundt;
 Dets Mærke var et Pilebundt.
 Men om hans Ansigt slutted' tæt
 Og fast hans Hjelmenet.

Da spurgte Kongen: „Hvo er du,
 Der melder dig med dristig Hu,
 Og ædsker, Sværdet ved din Lænd,
 Til Kamp Kong Arthurs Mænd?

Forvoven, Ridder, er din Færd,
 Din Skjemt for let mod vore Sværd!
 Men vil du stedes til min Fest,
 Saa nævn dit Navn som Gjæst.“

Da neied Ridderen sig smukt:
„Jeg er min Moders Søn, med Tugt.
Mit Navn jeg veed ei nær saa vist
Som at mit Spyd er spidst.

See ei paa Navnet, Herre god!
Men paa min Styrke, paa mit Mod!
I Navnet, i en flygtig Lyd,
Laae aldrig Mandens Dyd.

Hvis jeg med Anstand sidder fast
I Sadlen under Landsens Kast,
Og tumler Gangeren med Kunst,
Da er jeg værd din Gunst.

Og hvis jeg træffer, naar jeg slaaer,
Og redelig til Værket gaaer,
Saa tænker jeg, at jeg gjør Gavn
For meer end for mit Navn.

Velan, Kong Arthur, tøv ei meer!
Forglem ei ridderlig Maneer;
Luk Skranken op! Modtag som Gjæst
En Ridder og hans Hest.“

Den Ridder neiede sig smukt
Og vented' høvisk og med Tugt.
Men Arthur loe og sagde høit:
„Han svarer kjækt og drøit.

Luk Skranken op og lad ham ind!
 Jeg lider godt hans muntre Sind.
 Lad ham bevise ved sit Mod
 Sit adelige Blod.“

For længe siden sank i Gruus
 Kong Arthurs vidtberømte Huus.
 Forsvundet er det sidste Spor
 Af Kongens „runde Bord“.

Hiin høie Hal, der aaben stod
 For Hver, der kjendtes gjev og god,
 Og hine kaarne Mænd, hvis Ry
 Gik over Land og By —

Tourneringspladsen, hvor saa trøst
 De Stærke satte Bryst mod Bryst
 Og Knæ mod Knæ, og Fod mod Fod
 I Kamp paa Liv og Blod —

Forsvundet er det Alt! forbi
 Hiin glade Tids Chevalerie,
 Og kun et Sagn, et Digt derom
 Fra hiin Tid til os kom.

Men et usynligt runde Bord
 End samles overalt paa Jord,
 Mod Slethed en bevæbnet Magt,
 Det Godes, Sandes Vagt.

Ved dettes Port jeg holder trygt,
Med lukt Vezir, men uden Frygt,
Bevæbnet let som til en Fest,
Og melder mig som Gjæst.

Som Arthurhoffets muntre Svend
Jeg kaster freidig Handsken hen,
Og skal bestaae med Kampens Lyst
Den ridderlige Dyst.

ROMANCER OG SANGE.

I.

EN SØNDAG OM SOMMEREN.

Vinden vifter, Løvet skjælver,
Træet drysser sine Duun;
Og den klare Himmel hvælver
Over os et blaat Paulun.
Gjennem Luftens milde Strømme
Synker Varmen sagte ned;
Og Naturen som i Drømme
Er fordybet i sin Fred.

Lad os lytte! Hør, de synge!
Sangen gjennem Løvet naaer.
Søndagsklædt en munter Klynge
Nede fjernt paa Veien gaaer.
Helligdagen aarle henter
Byens Folk til Skovens Hjem;
Og i Søndagsklæder venter
Eng og Mark og Skov paa dem.

II.

I DYREHAVEN.

Over Høien, der staaer
 Med det krusede Haar
 Og er krandsset af Træernes Rad; — hallo!
 Gjennem Stien, der let
 Under Bladenes Net
 Haster hen saa fortrolig og glad; — hallo!
 Til det eensomme Slot,
 Der med kongelig Magt
 Over Skoven blev sat som en aarvaagen Vagt,
 Gaaer vor Gang —
 Med Hallo og med Sang
 Og med Jubel i Sky gaaer vor Gang.

III.

VED FILEVÆRKET.

Hvælvede Loft, der er bygget af Blade,
 Skyggefulde Tag, o forund mig et Ly!
 Aarle forlod jeg min støiende Gade,
 Flygtede til dig fra den kvalmende By.
 Her vil i Græsset jeg lægge mig ned,
 Stirre mig mæt paa de mørkeblaae Vande,
 Qvæges af Eder i Middagens Fred,
 Sjællands fortryllende Strande!

Let er din Gang, o du flyvende Seiler!
 Mælkehvide Sky med den graaladne Bræm!
 Hisset i Sundet dit Billed sig speiler,
 Skifter i Figur altsom du drager frem.

Træerne smægte og varm er min Kind —
 Send os et Regnbad herved fra det Fjerne!
 Gyd i mit Hjerte din Kjølighed ind,
 Skyluftens fyldte Cisterne!

IV.

AFTENSTEMNING.

Solen gaaer mod Havet ned,
 Kaster Guld derover.
 Let mod Landets jævne Bred
 Slaae de lange Vover.
 Fjernt derude Bølger gaae
 Smukt med Purpur i det Blaa.

Snart er Dagen atter endt,
 I dens Død er Mildhed.
 Nattens Bud os vorder sendt
 Kun i Fuglens Stilhed.
 Klar som Dagen, men saa tyst,
 Nærmer Natten sig vor Kyst.

Sommeraften! du, som tidt
 Favned' mig fortroligt,
 Du, som veed, hvad jeg har lidt,
 Gjør mit Hjerte roligt!
 Af din Hvile, af din Fred
 Send til mig en Straale ned!

V.

BARCAROLE.

Dette Vand, vi glide paa,
 Er saa roligt, er saa stille,
 Fører os med Kruser smaa
 Lempeligt hvorhen vi ville.
 Ak, men lid dog ei derpaa!
 Disse Vande kan sig skille,
 Og tilbunds du kunde gaae,
 Ligge der forladt og stille.

Kjærlighed, den grumme Magt,
 Synes from og synes stille,
 Fører os, er Ønsket bragt,
 Lempeligt hvorhen vi ville.
 Hjerte! tag dig dog iagt!
 Ved din Ro den kan dig skille!
 Seer du Eros, saa hold Vagt —
 O, han er saa falsk som lille!

VI.

DEN FREMMEDE FUGL.

Jeg seer dig, jeg kjender dig
 Paa dine grønne Vinger.
 O, skynd dig, kom ned til mig
 Og sæt dig paa min Finger.
 Hvor kommer du fra, du fremmede Fugl?
 Stik Hovedet frem, forlad dit Skjul.

Jeg vilde saa gjerne med dig tale.
 Om din Hals jeg binder af Guld et Baand,
 Og bringer dig Kirsebær smaa i min Haand —
 Og Sukker, bestemt! naar du blot vil befale!

O, kom dog! hvi ryster du
 Med Hovedet, du Slemme!
 Du bryder dig, det seer jeg nu,
 Slet ikke om min Stemme.

Hvi er du saa angst, du fremmede Fugl!
 Hvi sidder du der saa taus i dit Skjul,
 Og seer paa mig med de kloge Øine?
 Har et Menneske gjort dig ondt engang?
 Hvi ængstes I Fugle for mig og min Sang?
 Jeg nærmer mig, vips! — ja, saa er' I alt fløine.

VII.

GJENSYNET.

Hver Dag, naar Solen vakte
 Af min Slummer mig igjen,
 En Hilsen den mig bragte
 Og et Budskab fra min Ven.
 Og naar den atter sænkte
 Sine Straalers gyldne Vinge,
 Jeg min Hilsen bad den bringe
 Hen til ham, paa hvem jeg tænkte.

Min Elskte, tvivl kun ikke,
 I min Tanke var kun du;
 Og uforkrænkt mon ligge
 Alle Minder i min Hu.

Min Længsel søgte Lindring
I at følge dine Veie.
Jeg holdt fast ved Hjertets Eie,
Ak, min Drøm og min Erindring!

VIII.

SERENADE.

Unge Piger! Glæden venter!
Sang og Klang af Instrumenter
Lokker Eder ømt.
Glæden er en Fugl paa Qviste;
Griber I den ei med Liste,
Er den atter rømt.
Lalala —

Dagen synker; Natten stiger.
Skynder Eder, unge Piger!
Nyder Nattens Lyst!
Der er Slaa for Eders Kammer.
Aabner Øret for min Jammer!
Lytter til min Røst!
Lalala —

IX.

JAGTSANG.

Tilhest, tilfods, i Skov, i Krat
 Og over den aabne Slette,
 Den aarle Morgen og seent mod Nat
 Jage vi Dyrene trætte.

Sadl op min Ganger og skjærp mit Spyd!
 Ræk mig den blanke Bue!
 Afsted vi drage ved Hornets Lyd,
 Den flyvende Falk at skue.

Dens Jagt er høit over Lindens Top,
 Dens Vinger i Luften suse.
 Vi jage Ræven og Ulven op,
 Der luske ved Bøndernes Huse.

Tilhest, tilfods, i Krat, i Skov
 Jægerne hastig ile,
 Og naae tilsidst det flygtende Rov
 Alt med de susende Pile.

X.

VALRAVNE N.

(Efter et Motiv i Visen om Germand Gladensvend.)

Den vilde Ravn er fløiet bort
 Med Germands venstre Øie,
 Med Hælvten af hans Hjerteblod,
 Og sidder paa hine Høie.

Du vide mig den ene Bøn,
 Din Falkeham du mig laane!
 Jeg bringer Bod alt for din Søn
 Og flyver over til Skaane.

Hun fløi over de Sletter,
 Hun fløi over salten Vand.
 — Aldrig vender Irmindlin
 Tilbage til Danmarks Strand.

„Min Datter, bliv og vaer mit Huus!
 Du kan ei Germand hævne.
 Min Falkeham er slidt og skjør,
 Den brister ved dette Stævne.“
 — O, lad mig flyve som jeg kan
 Alt ud i Verden den vide!
 Herhjemme paa den øde Strand
 Mit Hjerte brister af Qvide.

Hun fløi over de Sletter osv.

Hun fløi om Natten, fløi ved Dag
 Med Falkens Fjedre vaade.
 Paa Kullens Klipper Ravnens sad
 Og skaged' med Vinger baade.
 „Sid stille, Ravn, og værg dit Liv!
 Dit Øie jeg ud vil stinge,
 Og skjære med min skarpe Kniv
 Alt under din venstre Vinge.“

Hun fløi over de Sletter osv.

„— Nu har jeg dræbt den lede Ravn —
O, Germand, Hjertenskjære!
Nu vil jeg til din Moder hjem,
Hvis Falken mig kunde bære.“
— Hun fløi fra Stranden op igjen,
Men Falkevingerne dale.
Det var for Germand Gladensvend
Hun sank i Bølgerne svale.

Hun fløi over de Sletter,
Hun fløi over saltens Vand.
Aldrig vender Irmindlin
Tilbage til Danmarks Strand.

RØDHÆTTEN.

En Capriccio.

(Fremsagt paa det kongelige Theater af Skuespiller
Winsløw d. 19. Febr. 1832.)

Der er et gammelt Sagn, der melder om
 En lille rød og høist mærkværdig Hætte,
 Der øieblikkeligt, saasnart den kom
 Paa unge Pigers Hoved, kunde sætte
 En rose d'amour
 I Sikkerhed mod unge Herrers Cour.

I vore Dage
 Det vilde lidt af Hedenskabet smage,
 Ifald et ungt og yndigt Blod
 Med røde Huer
 Beskyttede sig mod
 Den Fare, der Uskyldigheden truer.
 I vore Dage veed Enhver,
 Hun være Pige, være Kone,
 Der er, som Værn om hendes Uskylds Throne,
 En bedre Trolddom hende nær.

Mod Smigrerier eier hun et Øre,
 Der kjender hvad det tør og hvad det ei tør høre.
 Blot med et Øiekast
 Afvæbner hun den tøilesløse Last,
 Ja, det er vist og fast,
 At man i vore Tider
 Kan være retirée saa meget som man gider.

Nei, det er andre Sager,
 Der nutildags et Fruentimmer plager.
 Der er en værre Nød,
 Mod hvilken unge Koner (thi jeg sigter
 Især til disses Rettighed og Pligter)
 Med Grund endnu tør ønske sig en rød,
 Forhexet, lille Hætte, der kan være
 Til Bistand for dem selv og Qvindekjønnets Ære.

Alt ofte har jeg speculeret paa,
 Hvorledes somme,
 Særdeles skikkelige, næsten fromme,
 Ved Frygtsomhed bekjendte Piger faae,
 Saa snart de blive gifte, denne Stemme,
 Der dominerer Mandens, denne Magt,
 Hvorunder Manden krymper sig forsagt,
 Hiin Enevolds-Regjering hjemme,
 Hiin Kraft, der i Pantoffelen blev lagt.
 Hvo lærer da en Due
 Med en Commandorøst at true?
 Hvorledes bringes han,
 Der er Naturens Mesterstykke, Manden.
 (Jeg veed for Pokker dog, at man
 Hos En og Anden

Af Mesterstykkerne har fundet Been i Panden)
 Hvorledes bringes han i saadan Grad
 Til nu at vise sig saa rød og feig og flad?
 Ja, han, hvis Mod ei Grændse kjender,
 Han lyder tvende fine, bløde Hænder;
 Hvis det gaaer til foruden Hexerie,
 Saa troer jeg, paa min Ære,
 At, trods den nyeste Theologie,
 Den Ondes Magt er blot og bar Chimaire.

Da Sagen rigtig er interessant,
 Har jeg studeert og svedt, i Bøger rodet,
 Indtil Bekræftelse jeg fandt
 Paa Det, jeg havde længe alt formodet.
 Ja, mine Herrer! det er næsten vist,
 Hiin Magt, der gaves Konen,
 I Kraft af hvilken hun tilsidst
 Alene fylder ud den hele Plads paa Thronen,
 Hiin Magt, mod hvilken vi udruste os omsonst,
 Den er en Virkning af — den sorte Kunst!
 Og for den rene Sandhed at berette,
 Den stikker i en rød, forhexet, lille Hætte.

Jeg sad en Dag
 Og bladred' i min Bedstefa'ers Papirer,
 Hvori der meldtes snart om Dommens Dag,
 Snart om Arabiens Emirer,
 Snart om det Kunnersdorfer Slag.
 Snart traf jeg paa en grumme lærd Beretning,
 „At gjøre Guld af alle Slags Metal,“
 Der havde været ganske klar, ifald
 Et Punktum havde havt en Eftersætning.

Omsider blandt Endeel, hvortil jeg kom,
 Om Kjøbenhavns Beleiring og dens Glorie,
 Jeg traf et Manuscript, der handled' om
 Min Oldemoders Giftermaals-Historie.

Paa hendes Bryllupsdag — saaledes lyder
 Historien — kom hendes Amme Mette
 Og sagde: „A —“ (jeg haaber, man kan gjætte,
 Hvorfra hun skrev sig, fra de kjære Jyder)
 „A har, mit Barn, i lang Tid gjemt
 En Gave, som a har for dig bestemt,
 Som du maa itt' forsmaae.“ — „Lad see, min Mette!
 Hvad er det da du har?“ — „Det er en Hætte“
 — Var Ammens Svar; hun kaldte saa
 Et Hovedtøi med røde Strimler paa
 Og lutter røde Baand — „men denne her, mit Barn!
 Hvis den sin Lige har, a være vil et Skarn.
 See bare paa den! A har faaet den fra
 En Kone fra den samme By som a.
 Hun fik den fra en Mand, der havde flakket
 Omkring i Egnen med Zigeunerpakket.
 Naar nu du bliver gift, saa sæt kun Hætten paa,
 Og a vil døe paa, alle Nykker,
 Der nu og da en Ægteherre trykker,
 Vil strax forgaae.
 Ved Hjælp af den du bringer
 Din Mand til Alt, og gjør ham snart saa tam,
 At Du kan vinde ham
 Omkring en Finger.“

Min Oldemoder, der fra første Færd
 Ei havde fundet Hovedtøiet

Den lange Tale værd,
 Var allermindst med Slutningen fornøiet.
 „Aa, skam dig, Mette!“ — brød hun ivrigt ud —
 „Er det at tale til en Brud?
 Omkring en Finger? Troer du, jeg
 Tyrannisere vil min søde Nicolai?
 Nei, han skal justement regjere.
 Han er min Herre, han er Alt,
 Og jeg vil Intet høre mere!“
 — „Nei, Barn, nu bli'er det altfor galt!
 Du kan jo brug'en
 Naar selv du synes, saa engang om Ugen.“
 — „Nei, nei!“ — „Ih jo! Kom nu!“ — „Jeg
 siger Nei!
 Nu skal du gaae din Vei!“
 — „Jaja! A veed, du har dit eget Ho'de.
 Gjør hvad du vil! See Tiden an.
 For min Part a har brugt den mod min Mand.
 Og er du klog, saa brug den, naar du kan.
 -- A lægger Hætten her i din Commode.“

Med disse Ord gik Mette, der var kort
 For Hovedet, foruden Afsked bort.

Min Oldemo'er blev gift. I fjorten Dage
 — Ja, tænk, i fjorten! — lod
 Gud Hymen hende selv og hendes Ægtemage
 Al mulig Enighed og Lykke smage.
 Men paa den femtende forstod
 Tyrannen, der er alt det Ondes Rod,
 Den slemme Kjedsomhed, vor unge Brud at plage.

Historien fortæller ei bestemt,
 Hvorfor min Oldemoder
 Just den Dag kjeded' sig saa slemt.
 Kanskee hun havde det en Smule for — beqvemt,
 For megen Overflod af Livets Goder.
 Thi Sligt er farligt. Naar man har det godt,
 Man væmmes ved den megen Leven flot.
 Hvis man i Spil bestandig vandt,
 Jeg troer, man fandt
 Omsider Spillet ennuyant.
 Men jeg har aldrig set, at Nogen gaber,
 Fordi han taber.

Min Oldemoder følte da som sagt
 I høi Grad Kjedsomhedens Magt.
 Hun maatte gjøre hvad hun vilde,
 Det hjalp til Intet; hun befandt sig ilde.
 Hun vilde sye, men Traaden sprang.
 Hun prøved' paa at more sig med Sang,
 Men Stemmen skranter,
 Naar der skal synges uden Auscultanter.
 Hun greb en Bog, men havde knap begyndt,
 Hun fandt dens Indhold ubarmhjertig tyndt.
 Tilsidst beslutted' hun at eftersee sin — Pynt.

Her gik det bedre. Phantasien finder,
 At der til Klædningstykker, som: en Hat,
 Et Shawl, en Baldragt knytter sig en Skat
 Af lutter dyrebare Minder.
 Et Livbaand og en Strimmel
 Kan indeslutte Mindet om en Himmel.
 Fra Fjedren af en Paradisfugl taler
 Et lille Paradis, naar Phantasien maler.

Min Oldemoder fik da fat
 Paa Kjole, Shawl og Baand og Hat.
 Snart søger hun et Stykke frem, og snart
 Hun griber til et andet i en Fart.
 Saaledes, ved at lede, ved at rode,
 Hun kom (kanskee ved Fandens Spil)
 Omsider til
 Den ulyksalige Commode,
 Og fandt, som man formodentlig kan gjætte,
 Den næsten glemte, lille, røde Hætte.

Beundrende hun holdt den i sin Haand.
 De fine Blonder, denne rige Masse
 Af dunkelrøde Baand! —
 I Hast hun prøved', om den vilde passe.
 Guddommeligt! Et vist coquet
 Og fiffigt Sving ved den behaged' hende ret.

Har man en Pynt, hvorover man sig glæder,
 Man ønsker tidt
 At see den — Herregud! — beundret lidt,
 Og faae at vide grundigt, om den klæder.
 Min Oldemoder fik da Lyst at gaae
 I Selskab med sin smukke Kappe paa.

Men nu — o Himmel! Blodet allerede
 Er drevet op i hendes Kind —
 Det falder hende nu først ind,
 At Nicolai — og hun blev hvid af Vrede —
 Han skulde være hjemme Klokken fem,
 Og den var sex, og han — var ikke kommen hjem!

„Naa, han skal faae! Han la'er mig vente!“
 — Saa brød hun ud — „han veed, jeg sidder her,
 Og han — nu morer han sig med Fru Kjær . . .
 Aa, det er skammelig! Jeg la'er ham hente“ . .

Her blev hun afbrudt. Hendes Ægtemage
 I Stuen traadte hurtig ind.
 „Min Allerkjæreste,“ han sagde, „maa
 I Aften paa Comedie gaae.“
 — „Jeg maa? Hvem siger, at jeg maa?“ — „Min
 Søde,“
 Gjensvared' Manden, „kan jo nok forstaae,
 At jeg vil ingenlunde nøde.
 Men Tingen er, at vi skal møde
 I Logen hos Etatsraad Kjær. Du skal,
 Naar Stykket er forbi, hos dem paa Bal.“
 — „Jeg skal? Hvem siger, at jeg skal?“ — Nu ja,
 Da jeg har lovet det paa dine Vegne,
 Saa vil jeg nødvendig gaae derfra.“
 — „I Mænd“ — var Konens Svar — „er rigtig egne.
 Hvor har du dine Sandser?
 Det er jo ikke dig, men mig, der dandser.“
 — „Saa gaae da bare paa Comedie“
 Blev Manden ved.
 „Nei,“ svared' hun, „jeg er desuden kjed
 Af denne lange, traurige Tragedie.“
 — „Men det er jo et Lystspil vi skal see“
 Lød atter Mandens Stemme.
 — „Ja, det er godt nok. Jeg vil blive hjemme.
 Jo, jeg er sikkert oplagt til at lee.
 Her maa jeg sidde muttersene.
 Du bliver ude — saa skal man ha'e Lyst . . .

Ens Mand, man tænker, er Ens Trøst,
 Og saa“ — Her hulked’ næsten hendes Røst
 Og havde kunnet røre Stene.

Og Ægteemanden? Nu, han — taug.
 Maaskee ham rørte hendes Stemme;
 Maaskee han — hvad veed jeg — men han
 blev hjemme.
 Han alt var skrevet ind i det berømte Laug.

Min Oldemoder, der var kommet efter
 Sit eget dominerende Talent,
 Og ved en afgjort Seier blev bekjendt
 Med Hættens fast vidunderlige Kræfter,
 Fandt snart sin Regning ved at bruge
 Dens hemmelige Hjælp engang hver Uge.

Et Aar gik hen, paa den Maneer i Fred,
 Og med en deilig Dreng min Oldemo’er kom ned.
 En Barselseng, man veed, tyranniserer;
 Den fører med sig mangt despotisk Bud.
 Fra dette Tidspunkt sig især daterer
 Den Overlegenhed, en Hustru øver ud.
 En Mands Anseelse, man finder,
 I Barselstuen mærkeligt forsvinder,
 Imens det er en afgjort Sag,
 At Konens Vaabenkræfter Dag for Dag
 Endog ved Hjælpetropper bli’er formerede.
 Thi Doctor, Jordemoder, Barnet, Ammen
 Er’ lutter Allierede,
 Der, naar det kniber, holde med Madamen.

Om nu min Oldemoders Mand
 Med meer Courage stod paa Retten,
 Der tilkom ham; om han holdt bedre Stand,
 Derom jeg intet Afgjort melde kan.
 Om hende derimod fortæller man,
 At hun fra nu af hver Dag gik med Hætten.

Saavidt Historien. Om den er sand,
 Maa staae derhen. Om vore Koner gaae
 Med saa miraculøse Kapper paa,
 Det veed jeg ei. Men — Kapper er moderne,
 Og — hvad der ofte har mig stødt —
 De unge Koner pryde tidt og gjerne
 En Kappe med forbistret meget Rødt.
 Det er et Factum, kan man vel forstaae,
 Jeg ganske løseligt vil pege paa.

Men I, hvem Himlen har bestemt til Smykke
 For Mandens Liv!
 I, der i Stilhed skabe Lykke
 Og inden Husets snævre Vægge bygge
 Et Held, der kun kan bygges af en Viv,
 I undres dog ei over, at vi prøve,
 I Hexerie
 At finde Grunden til den Magt, I øve.
 Ak nei, det er tilgiveligt! Naar I
 Blot med et Smiil beherske vore Tanker,
 Og med et Øiekast formaae at sætte Skranker

For al en Mands Philosophie,
Saa er det ei forunderligt, om vi
I dette Smil, i dette Øie,
I denne Magt, hvorunder vi os bøie,
Fandt Noget, der er nærved — Hexerie.

SLAGET PAA RHEDEN.

(Fremsagt af Mad. Nielsen paa en Aftenunderholdning
d. 1ste April 1832.)

Vel elsker jeg høit, o Danmark! din Kyst,
Der smiler med Bakker og Sletter,
Din Mark, der dufter i Sommer og Høst,
Og Skoven med Fuglens fløitende Røst,
Og Lundenes kjølige Nætter.
Dog tykkes mig fast, dit udstrakte Hav
Med ilende, blaalige Vande
Har snart paa min Kjærlighed større Krav,
End selv dine grønnende Strande.

I mangt et Rige kan Hav og Sø
Gaae ind mellem enkelte Dele;
I Dannemark ligger der Øe ved Øe;
Dem alle forbinder den favnende Sø
Og danner dem først til et Hele.
Utallige Stjerner tages i Favn
Af een og den samme Himmel:
Vor Himmel er Havet; fra Havn til Havn
Omringes det Øernes Vrimmel.

Vel ærer og agter jeg høit Enhver,
 Der søger med Kraft at virke,
 Hvad enten han drager et blinkende Sværd
 I Krigen, eller i boglig Færd
 For Sandheds usynlige Kirke.
 Dog tykkes mig fast, den dristige Mand,
 Der, selv naar hans Ankertoug briste,
 Bevarer sit Mod paa et oprørt Vand,
 Han vover lidt meer end de Fleste.

Vel veed jeg, at Seierens duftende Krands
 Uvisnelig smykker de Kjække,
 Der stred for Dannemarks Ære tillands;
 Ja, jeg beundrer den menige Mands
 Bedrift i den sluttede Række.
 Jeg veed, at Søen i Bugt og Havn
 Skal svinde som Dug, forinden
 Vi glemme Daniel Rantzaus Navn
 Og Heltens Seir over Fjenden.

Og dog, imedens jeg munter slaaer
 Med Plektret de lyriske Streng,
 Fast uvilkaarligt min Tanke gaaer
 Og dvæler paa Havet blandt Master og Raa'r
 Og mellem de tjærede Dreng.
 Naar Havet hviler i kongelig Pragt
 Og glider med langlige Bølger,
 Da ligger deri en unævnelig Magt,
 Som Dansken aldrig fordølger.

Og naar der kjæmpes tilsøes et Slag,
 Da driver det mig til at sjunge,

Om Seieren under et uplettet Flag,
 Om Skibenes Gang og Kanonernes Brag,
 Mens Bølgerne rulle saa tunge.
 Og Vinden, der suser i bugede Seil,
 Og Skriget og Dampen og Braget,
 Og Skummet ved Skibenes Agterspeil
 Begeistre mig høit for Slaget.

Hvad trænger en Seir paa det faste Land
 Til Mindet i Digterens Sange?
 Paa Landet gaaer Rygtet fra Mand til Mand.
 Og Bautastenene reises paastand,
 Og rundt Trophæerne prange.
 Og afbrændte Broer, en omhugget Skov,
 Og Bakker og Sletter og Grunde,
 Og Bonden, der griber paany sin Plov,
 Er tusind fortællende Munde.

Men Havet er taust. Hvor Slaget stod,
 Der skumme de brusende Vover.
 Hvo kjender det Sted, som Kjølen forlod?
 Hvo aner i Strømmen det udøste Blod,
 Naar Bølgerne skylle derover?
 Ja, Havet skriver med flygtig Skrift;
 Det er for stolt til at bære
 En Bautasteen om en Seiers-Bedrift,
 Der kunde forkynde dets Ære.

Men — udsletter end den rullende Sø
 Hiin Seier, den hjalp til at vinde,
 Den haver den Skjæbne, den aldrig skal
 døe*);
 For Seieren paa den rullende Sø

*), Sorterup.

Er Menneskets Bryst et Minde:
 Og er end et værdigt Stof for et Digt
 En Kamp paa Sletten og Heden,
 Jeg synger — og tykkes, det er min Pligt —
 Jeg synger om Slaget paa Rheden.

Faa Timer endnu — da stiger paany
 Af Natten paa Morgenens Strimer
 Hiin anden April, hvis evige Ry
 I Dannemark rækker fra By til By,
 Hiin Kamps mærkværdige Timer.
 Hiin Dag, hvor der kjæmpedes Mand for Mand
 Mod Fjendernes vrimlende Flokke,
 Og danske Grævlingehunde beed an
 Alt med den engelske Dogge.

Da saae man, et Blokskib, fuldt af Brøst,
 Kan stride med Orlogsfregatter.
 Thi, dækkes det af et Menneske-Bryst,
 Der aander med Seierens høieste Lyst,
 Da møder det Vold med Latter.
 Og Kampen raste — hiint Fartøi stod
 En Smule paa Grund — kan ei nægtes!
 Hvad siger det mere? Naar Grunden er god,
 Saa staaer man fast naar der fægtes.

Faa Timer endnu — da stiger igjen
 Af Natten Skjærtorsdag-Morgen;
 Og Bølgen, der ruller i Kongedyb hen,
 Fortæller om mangan en falden Ven,

Der savnes i Hytten og Borgen.
Det flydende Hav er kun daarlig tjent
Med Minder for Evigheden;
Men her i vort Bryst er et Gravmonument,
Der vidner om Slaget paa Rheden.

ERINDRINGER FRA HIRSCHHOLM.

Titta dit åt, dit åt strand,
 Ut åt sjön, på venster hand,
 Dit midt öfver åt det huset,
 Där som ljuset
 Syns ibland.

Nej, min ros! min sockerbit
 Dit åt, der jag pekar, dit,
 Dit åt skogen,
 Åt den krogen

Med en skorsten röd och vit.

Fredm. Epistl. 49.

POSTHUSET I HIRSCHHOLM

Et Maanskins-Stykke.

Med. Fredm. Epistl. 77.

Natten er kjølig og Vindene feie
 Lummervarmen sagte fra Træer og Krat:
 Bøgenes Blade, der gyngende neie,
 Spiller Maanen paa i den dæmrende Nat.
 Kammeret er mig for snævert. Endog
 Hunden forglemmer sin søvnige Vane,
 Kradser paa Døren; et talende Sprog!
 Nu, saa gaae med, min Diane!

Ak, her er smukt! See, paa Søernes Flade
 Glimrer Maanen dybt i det krusede Vand.
 Tys! ingen Lyd i den eensomme Gade!
 Alle sove trygt, baade Qvinde og Mand.

Skomagerkonen er oppe, min Tro!
 Synger for Drengen, paa Skjødet ham sætter.
 Ja, hun maa kjøbe sig Glutternes Ro
 Med sine søvnløse Nætter.

Hist over Slotshavens sjunkne Terrasser
 Hviler Nattens Dug som et grædende Hav.
 Slottet, man nedrev i uhyre Masser,
 Vidner Kirken om, lig et Kors paa en Grav.
 Egnen er øde, Mathilde, hvor du
 Flygtig har redet den flygtige Ganger;
 Blot dine Lidelser mindes endnu
 Af den tungsindige Sanger.

Tys! er det Ryttere, hisset jeg hører?
 Lyden farer dump, og man skjelner den ei.
 — Nei, med et Læs en Forpagtervogn kjører,
 Stødende saa tungt paa den brolagte Vei.
 Ak, hvilket Læs! og paa Toppen en Sæk!
 Dorsk en Forpagterkarl throner derover,
 Sover og nikker og vaagner med Skræk,
 Nikker saa atter og sover.

End af en Skorsteen derovre sig hæver
 Som et Slør af Æther den blaalige Røg,
 Lyser i Maanskin, imedens den svæver
 Bølgende forbi den beskyggede Bøg.
 Og med et Shawl om det lokkede Haar
 Viser sig En i vor øverste Stue:
 Lænet til Armen i Vinduet staaer
 Eensom Professorens Frue.

Hør, hvor hun synger: „See Skyarna glimma,
 „Stjernorna försilfra båd vatten och land,

„Månan i molnet sin guldgula dimma
 „Kaster öfver klappträn och såar vid strand.“
 Fredman! Din Sang, der er kjendt af saa Faa,
 I hendes drømmende Tanke den hviler;
 Ak! og i Øinenes natdunkle Blaa
 Speiler sig Maanen og — smiler.

Stille! jeg hører en Smelden og Kalden;
 Heste blive forspændte: „Hyp! vil du gaae!“
 Bonden ta'er Tømmen og kjører fra Stalden,
 Skuret hisset ovre, hvor Vognene staae.
 Underlig trist er det fugtige Skuur,
 Sparsomt belyst af en eneste Lygte.
 See kun, hvor henad den kalkede Muur
 Skyggerne vaklende flygte.

Heisa, Diane! hvad gjør du og snuser?
 Kjender du ei længer vor Postmesters Kat?
 — Mærk, hvor den logrer med Panden i Kruser,
 Frygter dog tilsidst for at tage den fat.
 Couche! Vil du lystre! Herhid! Det var brav!
 Hører du ikke, hvor Postkarlen blæser?
 Oppe paa Veien der kommer i Trav
 Holsteenske Vogne og Chaiser.

Posthornet klinger saa muntert i Natten;
 Kudsken svinger Pidsken, og Hesten gjør Spring.
 Herrer og Damer med Fjeder i Hatten
 Ruller ind i Byen og seer sig omkring.
 „Holla ved Porten! gjør Plads! Vi skal ind.“
 — Stalden er opfyldt af Vogne med Huder. —
 „Seida, tilside du der med de Skind!“
 — Hør kun, hvor Postkarlen tuder!

„Naa da! hvad staaer du og gaber, din Klaade!
 Kan du rykke Vognen og gjøre mig Plads?
 Han skal afveien! Giv Tid, Deres Naade!
 Kjøter, er du grov? Saa kom an, lad os sla's!“
 — See kun, der tager han fat i hans Bryst!
 Men under Larmen og Skrig af Betjente
 Hører man ængstlig en qvindelig Røst:
 „O, lad os hellere vente!“

Rykker han Vognen? Ja see, hvor han rykker!
 Med en Stige kommer geskjæftig Andrees.
 Herrer i Kapper og Damer med Smykker
 Hoppe ned, imens der passiares og lees.
 Tjeneren venter og krummer sin Ryg;
 Kudskene er mukken og grov som den Bedste!
 Skaglerne spænder han fra med et Tryk,
 Seer til de dampende Heste.

Nu bli'er der lyst i vor Postmesters Stue;
 Pigerne faae travlt, bringe Flasker og Glas.
 Høfligt en Herre geleider en Frue,
 Gaaer i Huset ind, og en Tjener gjør Plads.
 Hvem er vel han i den skotske Carrik,
 Han, der spadserer saa stolt som en Spanier,
 Ryger Cigarer og fæster sit Blik
 Taus paa de høie Kastanier.

See, der forsvandt han. Men udenfor Huset
 Dvæler under Træet den yndigste Glut,
 Stirrer paa Søen, der skyller mod Gruset,
 Rislende med Skum, af en Kampesteen bruddt.

Venter hun Nogen? — Ak, hvor hun er smuk!
 Men hun er bleg, og hun sukker bedrøvet.
 Vinden er grusom imod hendes Suk,
 Spredt dem ad mellem Løvet.

Nu gik hun ind, og en Tummel jeg hører;
 Vognene man kører for Døren. „Aa hør!
 Hvem er det fremmede Herskab du kører?“
 — „Han er fra Ostindien; jeg troer Gouverneur.“
 Arme! Nu fatter jeg først dine Suk:
 Sukket, der kjøligt af Vindene fanges,
 Stiger, uagtet vor Himmel er smuk,
 For Himeleia og Ganges.

Hør kun, hvor Kudsken ta'er paa med at blæse!
 Hele Suiten kører fra Byen igjen,
 Svøber sig ind, mens den fjerlette Chaise
 Ruller hurtig bort og de Andre bag den.
 Støvet, bedugget, sig løfter saa tungt,
 Skjuler dem hist under Træernes Kroner;
 Blot fra et usikkert, svævende Punkt
 Rækker mig Posthornets Toner.

Men — det er Tid, at jeg tænker paa Sengen;
 Morgenen bebudes af Taarnuhrets Slag,
 Taagen fordeler sig langsomt paa Engen,
 Maanen svinder bleg for den vaagnende Dag.
 Kom da, Diane, lad os To gaae ind,
 Slaae os til Ro og paa Lei et os lægge.
 Hindres min Søvn af et uroligt Sind,
 Sover nok du for os begge.

BILLARDET I HIRSCHHOLM

Mel. Fredm. Epistl. 69.

See, hvor hurtigt Skyer trække
 Op fra Horizonten;
 Tunge, sorte de bedække
 Aftenhimmels Blaa.
 Vinden suser frem for Fronten
 Af den tætte Skare,
 Blæser alt i Toner klare
 Krigs-Signal — pas paa!
 Ak, hvilket Veir!
 Jo, nu kan vi spadsere!
 See, Skyen der!
 Og bagved komme flere.
 Vinden feier Sand og Blade
 Henad Byens Gade;
 Svalerne, der fløi saa glade.
 Flyve lavt og angst.

Ja, der er et Uveir oppe!
 See paa Fjederkræet!
 See, hvor Bøgens høie Toppe
 Pidskes ned — min Gud!

Det er accurat som Træet
 Fik et Drag i Nakken.
 — Men hvad hjælper al den Snakken?
 Kan vi nu gaae ud?
 „Nei!“ — Det var bra'!
 Thi kort og godt var Svaret.
 Altsaa — hvad da?
 „Vi vandre til Billardet!“
 Bravo! Lad os Tre gaae sammen,
 Snakke med Madamen,
 Skaffe Viin og Glæde — Amen!
 Fremad! Marsch! Allons!

Deres Solhat, bedste Frue!
 -- Doctor! Paraplyen! —
 Ak, forvar Dem vel mod Snue!
 Tag Galoscher paa.
 See, det drypper alt fra Skyen;
 Stødviis suser Vinden —
 Skal jeg tale med Værtinden,
 Mens De foran gaae?
 — Søde Madam!
 De har vel —? „Ja, jeg gjætter!“ —
 Det er en Skam!
 „Der er alt tændt Lampetter.“
 Er der tændt? Ak, hvilke Straaler!
 Knap den Glands jeg taaler.
 Otte Lys i Girandoler!
 Kongelige Pragt!

Lad os da begynde, Kjære!
 Her er tvende Baller.¹⁾

¹⁾ Kuglerne, hvormed der spilles, kaldes Baller.

Vælg blandt disse! — Paa min Ære,
 Fruen er Regent!¹⁾
 De maa ta'e det som det falder:
 Jeg er Deres Makker;
 Vil De, Doctor? — „Jo, jeg takker!“
 Læg da ud! — Aa, vent!
 Hvor er min Queue?²⁾
 Jeg kan ei med en anden — “
 Fjas! Cinq à deux!
 Stød Ballen der ved Banden!³⁾
 Hør, hvor Regnen slaaer paa Ruden!
 Hør paa Vindens Tuden!
 Og i Stalden brøler Studen —
 Traf han? — Cinq à six.

Bravo! Ja, naar han couperer,⁴⁾
 Mærker man Routinen.
 See kun, han quarrambolerer!⁵⁾
 Han er ude snart.
 Doctor! husk paa Carolinen;⁶⁾
 Den kan Ingen redde;

1) Naar Tre spille, kaldes den Ene, der spiller mod de to Andre, Konge.

2) Kuglerne (Ballerne) drives frem paa Billardbordet med en lang, oventil tynd, nedentil bred Stok, der kaldes Queue (ital. Trucco.)

3) Bände kaldes den 4 à 5 Tommer høie, med Klæde betrukne Rand, der omgiver Billard-Bordet.

4) Naar Spilleren med sin Bal træffer Modspillerens Bal paa Siden, kaldes det at couperere eller at skjære.

5) Naar Spilleren med sin Bal berører i eet Stød to eller flere Baller, siger man, at han quarrambolerer.

6) En af Ballerne kaldes saaledes; den kan kun spilles i de to mellemste Huller paa Billard-Bordet. Ved Tællingen vindes og tabes der mest paa den. — Dette Spil, her maa tænkes udført, kaldes ogsaa Caroline.

Den gaaer i med; skal vi vedde?
 Skal vi? om en Quart?
 Hvad? slap han fri?
 Med ham man ei kan holde;
 Kors! Cinq à dix!
 Madam! en Tremarks Bolle!
 Punsch i Bolle! Viin i Flasker!
 — Hør, hvor Regnen pladsker!
 Midt paa Gaden eensom tradsker
 En med Træsko paa.

Ak, forløb han sig? Desværre!
 Sept à dix — ei andet!
 Sligt kan hænde Hver, min Herre!
 Hvem skal nu? — Naa jeg!
 Er vort Held med Uheld blandet,
 Slaae vi det en Plade.
 Lad os Alle være glade —
 Sept à treize — Ei, Ei!
 Hurra! see der
 Kom Punschen ind og Vinen!
 Sæt Flasken her,
 Ved Siden af Terrinen.
 Stille dog! I gjør Spectacler —
 Tys! Billardet vakler.
 Kan vi spille godt, vi Stakler,
 Under al den Qvalm!

See paa ham, hvordan han bukker
 Gratiøst for Fruen,
 Byder Viin med Vand og Sukker --
 Ak, en liflig Drik!

Skjelmsk hun ser sig om i Stuen,
Synger før hun drikker:

„Säj, är intet Mollberg qvicker?
Öfvermåttan qvick.“¹⁾

Bums! jeg løb i —

Saa gaaer det, naar man spiller
Til Melodie

Af hendes ømme Triller.

Ak, min Frue! naar De synger,
Sig mit Bryst forynger,
Og en Smerte mig betynger,
Som — ja, hvem skal nu?

Quinze à vingt — hvad er i Veien!
Himmel! vær os naadig!

Ballen var jo Deres egen,
Som De selv slog i.

Ja, naar man er altfor graadig,
Bli'er man let forføret

Til at slaae sig selv paa Øret.

— Frue! nu skal De.

Vent! lad mig see!

Ifald De ei kan naae den,

Stød da tournée;²⁾

Kanskee De saa kan faae den.

Hav den Godhed at begynde!

Vi maae nu os skynde.

Doctor, see! Med hvilken Ynde

Fører hun sin Queue!

¹⁾ Fredmans Epistl. 69.

²⁾ At støde med omvendt Queue.

Mens hun spiller, Haaret lokkes
 Rundt om Hals og Kinder;
 Smil paa hendes Læber flokkes —
 Quinze à trente — hvordan?
 Skal vi slaae tilveds, hun vinder?
 Om et Fad med Kager?
 Vinder hun Partiet, tager
 Fadet jeg. — „Kom an!“
 Brav! det var Ret!
 Hvad var det? Caroline!
 Vingt à trente-sept —
 Jo, Kagerne bli'er mine!
 See, hvor excellent hun spiller!
 See, hvor Kuglen triller!
 Kan hun tabe? — Hvilke Griller!
 Hvad sa'e jeg? — Partie!

— Tys! der holdt en Vogn for Døren!
 Det er Folk fra Landet.
 Kik kun ud! — Der kommer Søren;
 Med et Lys han gaaer.
 Fra dem Alle drypper Vandet,
 Medens ned de stige.
 — Kan de see den unge Pige
 Med det blonde Haar?
 Kinden er rød
 Af Regnen og af Blæsten.
 Ak, hun er sød!
 See kun! hun klapper Hesten.
 Ned ad hendes Silkekaabe
 Glider Regnens Draabe.
 „Clara! Clara!“ hør, de raabe —
 Ja, nu løb hun ind,

Hvor dog denne By er stille!
Og saa eensom Gaden!
See, hvor smukt! Fra Lygten spille
Smaaglimt i en Pyt.
Ei! nu faae vi Bud fra Staden!
Hør! Postillioner!
Klangen af et Posthorn toner
Meer og mere lydt.
 Høit paa det Blaa
Der titter frem en Stjerne.
 Kom, lad os gaae
Og see til vor Kaserne.
 Doctor, jeg har tømt Terrinen;
 Ak, men Theemaskinen,
 Aftensmaden, Glæden, Vinen
 Vente — lad os gaae?

HYACINTHERNE.

Til J. L. Heiberg, hans Kone og Moder.
(Februar 1833.)

Naar Vaaren atter paa Mark og Eng
Imellem Planterne Blomster fletter,
Og hist og her den duftende Væng
Er pyntet med Grupper af smaa Bouquetter;
Naar Storken, Bøndernes Skildvagt, staaer
Og strækker sin Hals saa stivt paa Gavlen,
Og Landmanden pløier, planter og saaer
Og lægger Planer for Efteraars-Avlen;
Da drager jeg, elskede Vennner, langt,
Ak, langt fra Eder med Damp og Heste.
Min Postvogn ruller; mit Skib gaaer rankt;
Jeg kører og seiler; mit Bryst er trangt
Blandt al den Damp og de Heste.

Jeg skal ei gaae i den kølige Lund
Iaar med Eder til Rungsteds Bakker;
Ei see henover det deilige Sund,
Hvor Maagen lavt paa Vandene flakker;

Ei der med Øiet paaklem jeg kan
 Den lumre Formiddag liggende drømme,
 Mens Solstrimen langs det zittrende Vand
 Og Kysten i Eet for Øinene svømme;
 Ei skal jeg vækkes af Eder ihast,
 Naar I med et Udraab en Seiler bebude,
 Og Skibet nu kommer med Vimpel og Mast,
 De skinnende Seil som yndig Contrast
 Til de himmelblaa Vande derude.

Jeg skal ei gaae med Eder iaar
 Til Vallerødshøien ved Hirschholms Banker,
 Hvor Hannabjerget som Minde staaer
 Om vore gjensidigt skiftende Tanker;
 Ei der mig fryde ved Dæmringens Ro,
 De lette Taager, der indhulle Dalen,
 Og more mig med den taalmodige Ko,
 Der vifter Bræmserne bort med Halen;
 Skal ei betragte det eensomme Hveen,
 Der kaster til Sjælland tungsindige Blikke,
 Den triste Skov, den forbrændte Green,
 Og nær ved Stranden den mægtige Steen,
 Som Bølgerne skvulpende slikke.

Jeg skal ei atter som tidt ifjor
 Med Eder i Slotshavens Gange spadserere,
 Og lytte til Spurvenes qviddrende Chor
 I Mangel af Andre, der vil musicere;
 Ei undre mig over den uddøde Pragt,
 Det nedrevne Slot, de svundne Cascader,
 Og høre hvad Skomagerkonen har sagt
 Om Spor af Terrasser i Træernes Rader;
 Ei tale med Eder om Hoffets Glands,

Ei mindes bedrøvet tidligt og silde
 Banquetter paa Slottet og Toure tilvands,
 Og Hesten, der foer paa Veien i Dands
 Med den muntre Dronning Mathilde.

Ak nei, om syvende Christians Hof
 Jeg med Fru Gyllenborg ei skal tale;
 Ei med Johan Ludvig om Form og Stof
 Og om Poeter, der næsten er' gale.
 Ak Gud! og Fredmans Sange! ja hvem
 Skal synge for mig den deilige Vise
 Om „Mor på Tuppen“ og hver af dem,
 Jeg hørte saa tidt af Johanne Louise.
 Herefter synger jeg vel paa Fransk;
 Fra By til By den Reisende render;
 Og Luften er lummer, og Damen er spansk,
 Og Alting er herligt, men Intet er dansk,
 Og langt fra mig mine Venner!

— Da Sommeren væved' et Slør ifjor
 Af hvide Taager om Hirschholms Nætter,
 Da dufted' mit Kammer af mangan en Flor,
 Fra Eder, Elskede! sendte Bouquetter.
 Iaar, hvad sender jeg Eder igjen?
 Jeg reiser med Vaaren, og nu er det Vinter.
 I tage tiltakke med det, Eders Ven
 Har samlet i Pötter, en Flor Hyacinther.
 Vel visne de snart; dog er det min Trøst,
 De spire vel frem igjen adaare,
 Og dufte og hviske med sagnetlig Røst:
 I mindes af En paa den fjerneste Kyst
 Med Hjemvees Længsel og Taare.

I UDLANDET.

Neapel 1834.

Der er Taarer, Ingen kan beskrive,
 Taarer, Ingen gjerne taler om.
 Graad, der maa en Hemmelighed blive
 Mellem os og Gud, fra hvem den kom.
 Jeg kan sige, jeg har grædt af Smerte,
 Sige, jeg har grædt af Trang og Nød; —
 Ak, men overstrømmer dette Hjerte,
 Gjør Erindringen mig varm og blød:
 Taarerne, der da fra Øiet bryde,
 Sagte, tause, hemmelige flyde.

Hjemvee! Ubegribelige Længsel!
 Suk, mens Alting smiler mig imod!
 Trang til Flugt paa en betvinget Fod,
 Som var dette Paradis et Fængsel!
 Hver min Tanke haster forud hjem
 Til den Kreds, der vinker mig fortroligt;
 Hvert mit Pulsslag siger mig uroligt,
 Der er langt, ak langt fra mig til dem!

Elskte Venner i mit Hjemlands Dal!
 Eder, hvem Erindringen sig kaarer
 Under Frastands Helgenskin og Qval,
 Eder gjælde disse dulgte Taarer.

REISEN PAA APENNINERNE.

Skrevet til Melodie af Fredmans Epistler, Nr. 47.

Morgentaagen stiger, fugtig og raa;
 Bolognas Paladser i Dæmringen staae.
 I Stilhed vi kjøre; den pragtfulde By
 Passerer i Tanken Revüe.
 Luften falder kjølig; hjælp mig et Gran!
 Fast fryser jeg som en forfrossen Toskan.
 Min Kappe gled ned fra min Skulder — see saa!
 Til Florents, til Florents vi gaae!
 Nu er Vognen mit Huus, Veturinen min Vært.
 Kammerat, Appenninen skal tages paatvert.
 Med et Forspand af Stude — see kun, i Galop!
 Bestige vi Bjergenes Top.

Hvem er det, der kommer? En med et Læs.
 Der bøier han ind paa det duggede Græs.
 En Hest og et Æsel, det er hans Spand;
 Man hjælper sig her som man kan.
 Trøien har han slængt om Skulderen løst,
 Og hviler paa Knipperne fast gratiøst.
 Hans Ansigt er solbrændt, mørkt er hans Blik;
 Han smelder og pidsker sit Krik.

— See, hvor Taagene skilles og Solen gaaer op!
 See, hvor Bjerget i Dæmringen løfter sin Krop!
 See, hvor Himmelen klares! — En Sky driver hen,
 Og flygter og nærmes igjen.

Kommer du fra Danmark, svævende Sky?
 Ak, dig har jeg seet ved min Fædrene-By.
 En brændende Middag paa Himmelens Blaa
 Du sneehvid og skinnende laae.
 Bierne med Brum blandt Kløveren fløi;
 Jeg hviilte mig døsigt og træt paa en Høi.
 Mit Ansigt jeg dækked' paaskraa med min Hat —
 Saa varm, saa behagelig mat!
 Hvis du drager tilbage, saa hils paa mit Hjem!
 Hils dem Alle! fortæl, hvor jeg tænker paa dem!
 Men fordølg mine Klager! fordølg, at jeg tidt
 Af hemmelig Hjemvee har lidt.

Veien bliver munter. See, den er fuld
 Af Kærrer og Æsler, belæssed' med Uld.
 Der kommer en Reisevogn, bygt elegant,
 En engelsk Karosse, min Sandt!
 „Den var aldrig engelsk.“ — Jo, jeg er vis —
 Fra Vinduet kikked' en gabende Miss.
 Paa Bukken en Morian sad som en Steen;
 En Bulbider mellem hans Been.
 — Gaetano! saa stands dog! Hvad I har en Hast;
 See, min Kuffert er skrabet. Bind Tougene fast!
 Og min Hat, ak, min Hat — er da Mennesket gal? —
 Er gledet af sit Foderal.

Hele Dagen gaaer det opad og ned,
 Mens Solen har hævet sig brændende heed.

Og Luften er varm som ved Midsommers Tid;
 Ja, Himlen af Heden er hvid.
 Popplen staaer ved Veien, dækket af Støv,
 Men dybt i October med blomstrende Løv;
 Og Engen paa Skraaningen, dufter den ei
 Som Engen i Danmark i Mai?
 — Kjære Venner! betragter den Udsigt vi har!
 Seer igjennem min Kikkert! — Ja, deiligt, min
 Fa'er! —

Hine blaalige Bjerge, man fast skulde troe,
 Var Skyer, der slog sig til Ro.

Vognen holder stille. Skal vi staae ud?
 Ak nei, Veturinen har hentet en Stud.
 Betragt kun, hvor Bjerget kneiser mod Sky;
 Til Forspand vi trænge paany.
 Egnen bliver øde, stenet og raa,
 Ved Siden af Bjerget gaae Veiene skraa.
 Og Luften er vindig, Støvet slaaer op
 Mod Pilens forknyttede Top.
 En avant! Veturinen og Driveren alt
 Svinge Pidsken og skrige — det gaaer med Gevalt.
 See, hvor Dyrene trække! see Hjulenes Spor!
 — Den Bakke var Satans, min Bro'er!

Aftenrøden hist, et Purpurgvandt,
 Drapperer sig langsomt om Skyernes Kant.
 Og Veien gaaer nedad; Bjergene slaae
 De graanende Skygger derpaa.
 Hesten traver hurtig, munter og let,
 Med Bjælder om Halsen, i Manken et Net.
 I Dalen dernede Klokkerne gaae
 Til Vesper for Store og Smaa.

Veturinen har aftaget Hatten — see kun!
 Og i Stilhed et Ave bevæger hans Mund.
 — Med et Ave til Aftenens synkende Gud
 I Andagt min Sjæl bryder ud.

Hurra, Kammerater! Her, som jeg seer,
 Er Huset, der skaffer os Natteqvarteer.
 Vor Kudsk holder stille. Stop! det var bra'!
 Og En spænder Hestene fra.
 Kjældersvenden kommer, vindig og let,
 Og slaæer under Armen en hvid Serviet.
 Der er han — bevar's! — med et eneste Hop
 Ved Trinnet. Aa Kjære, luk op!
 Han er deilig! I Trøien af Nankin han staaer,
 Med et okkerguult Ansigt og kulsorte Haar,
 Med den høirøde Hue sat fiffigt paaskraa,
 Og Tøfler af Saffian paa.

— Dagen er til Ende; Maaltidet holdt.
 Ak, hvad jeg skal oppe? Mit Kammer er koldt.
 Med Øiet, der gnikker, Naturen faaer Bugt.
 Til Hvile da! Lyset er slukt!
 Ude skinner Maanen, duftig og fiin,
 Og stjæler sig ind ad det aabne Gardin.
 Og see, hvor den spiller paa Gulvet; som om
 Til Sengen den trøstende kom.
 Som en Natlampe høit paa det dæmrende Blaa
 Skal den lysende for Apenninerne staae.
 Du, som tændte dens Straaler, o Verdenens Aand!
 Jeg giver mig hen i din Haand!

KJÆRLIGHEDS VEIE.

Indlednings-Digt til Nytaarsgaven af samme Navn, der udkom Aaret efter min Hjemkomst fra en Udenlandsreise.

Der gaaer en Aand i Stilhed ved vor Side,
 Der smiler med os, er vort Hjerte glad;
 En venlig Aand, der trøster naar vi lide,
 En mild Forsoner ved det strenge Had.
 Hvad end vi vente, haabe, troe og vide,
 Ved den besvares kun det sidste Hvad.
 Thi den er Hjertet i det store Hele,
 Der mildt pulserer i dets mindste Dele.

Dens Navn er Kjærlighed. Den vandrer stille,
 Og hemmeligt dens Veie stundom gaae.
 Thi stjaalent maa den lede hen sin Kilde;
 Ak, ellers ofte vi den ei forstaae.
 Den sysler ufortrødent tidligt, silde.
 Hvor er det Sted, hvorhen den ei kan naae?
 I Oprørs Toner mærker man dens Stemme;
 I Lunets Skjælmerier har den hjemme.

I et ufølsomt Bryst den ofte gyder
 Sin milde Strøm, naar vel den troes forskuddt.
 Den over en forstenet Fordom byder,
 Den knytter fast et Baand, der synes brudt.
 Igjennem Omvej den til Hjertet bryder
 Og tvinger til den mildeste Tribut.
 Den taler, naar vi til dens Stemme lytte,
 Som Evangeliet i Billed og i Mythe.

Om den Naturens Værker Vidne bære.
 En Urt er i sin Ringhed en Prophet,
 Der ofte vidner bedre til dens Ære
 End selv den høitbegeistrede Poet.
 Den aander fra Religionens Lære;
 Der hersker den som i sit Grundgebeet.
 Den hæver sig af Frelsens Tornekroner
 Og trøster og velsigner og forsoner.

Og mange Syner i en Digtens Hjerne
 Kan træde frem til Liv paa Musers Bud.
 Han lever med det Nære, med det Fjærne,
 Med Mephistopheles, med Faust, med Gud.
 Men Kjærligheden er hans Digtningens Kjerne,
 Der gjennem alle Straaler bryder ud.
 Og hvert et Digt, hans Hjerte har i Eie,
 Er meer og mindre Kjærlighedens Veie.

En Elsker lig, der ufravendt betragter
 Den Elskte med den ømmeste Critik,
 Og sværmer selv for Feil og egne Fagter,
 Hun af Naturens Haand i Tilgift fik:

Som han en Digter sværmende betragter
 Den hele Verden med en Elskers Blik.
 Ham er et Digt til Ranken hist ved Muren
 En Kjærligheds-Erklæring til Naturen.

— — Og da jeg nu igjen var vendt tilbage
 Til Hjemmet fra et skjønt, men fremmed Land,
 Og atter her betroede min Klage
 Til Mark og Skov og til den tause Strand,
 Da brød jeg ud: o, I forsvundne Dage!
 I Minder fra et skjønt, men fremmed Land!
 Til Mund og Hjerte vil jeg Eder trykke.
 Men her, kun her er Kilden til min Lykke!

Og da jeg fandt mig, langt fra Byens Vrimmel,
 En Sommerdag paa Vei og Mark igjen,
 Og Heden brændte fra den stille Himmel,
 Hvis hvide Bomulds-Skyer let gled hen,
 Og kun et Fnug fra Markens Blomsterstimmel
 Paa Luftens matte Aande holdt sig end,
 Mens hist man hørte Bien uvis surre
 Ved Grøvten om en stille, støvet Burre —

Og da jeg op ad Dagen havde vundet,
 Emilie! til dit Erindrings-Væld,
 Og nu mit Blik fordybed' sig i Sundet,
 Hvis brede Vand er Hvile for min Sjæl;
 Forbi mig gled et Syn, et længst forsvundet:
 O, Schweits! hvad er mod Havet Simplons Fjeld!
 Det klare Blaa, hvor Himmelen sig speiler
 Og Skibet let som Bomulds-Skyen seiler —

Omsider, da jeg mat af Solens Pile
 Til Skovens Dæmrings-Skygger maatte tye,
 Og fandt mig — ak, jeg maatte næsten smile! —
 I Dyrehavens gamle Hegn paany,
 Hvor Træernes høitidelige Hvile
 Nær ved Fortunen breder ud et Ly;
 Hiin stille Plet, den skjønneste jeg kjender,
 Hvor jeg forlod engang en ædel Kreds af Venner —

Da brød jeg ud — tilgiver mig — med Taarer:
 O Danmark, tryk mig atter til dit Bryst!
 Til Ridder for din Skjønhed jeg mig kaarer,
 Dit Hav, din Mark og Skov, din fause Kyst.
 Det Fremmede, dets Glands mig ei bedaarer:
 Paa Appenninen lød min Hjemvees Røst.
 Thi Frastand, Længsel, Savnet af vort Eie
 Er Kjærlighedens hemmelige Veie.

Den Aand, der venligt trøster naar vi lide,
 Og smiler med os, er vort Hjerte glad;
 Den Aand, der understøtter dem, der stride,
 Og os forsoner med et bittert Had;
 I Laurens Lund den hvisked' ved min Side:
 „Beil ikke her til Laurbærtræets Blad!
 Dig griber dette Syn, der er dig fremmed;
 Men hjemme har din Lyra kun i Hjemmet.“

— For Eder, for den Kreds, den være lille,
 Den være stor, der lytter til min Sang,
 For Eder toner atter den med milde,
 Huusvante Toner til min Lyras Klang.

Ja, her i Hjemmet kan jeg atter spille
Mig driver her en Elskers dybe Trang.
Ak, Digtet, der om Eders Yndest beder,
En Kjærligheds-Erklæring er til Eder.

HØISGAARDS-BAKKE.

(Af „Den eneste Feil“.)

Jeg har endnu ei været udenlands,
 Og kjender ingen fremmede Lande.
 Jeg kjender kun min egen Strands
 Og vore Søers kjølige Vande.
 Tidt har jeg ønsket: Gid Du dog var der,
 Hvor Kilderne gaae dybt i duftende Dale!
 Da faldt mig ind min Bakkes Bøgetræer.
 Nei! jeg vil blive! tænkte jeg; kun her
 Forstaaer jeg Træets fortrolige Tale.

Vel hæver sig min Bakke langsomt op;
 Blandt Bjerge kan den ei paradere.
 En Verden øines ikke fra dens Top;
 Men det, jeg øiner, elsker jeg mere.
 Den hele Verden gjør mig Brystet svært.
 Mig fængsler meest den mindre Verden her hjemme.
 Her kan jeg oversee hvad jeg har kjært;
 Fra denne lille Høide har jeg lært
 At elske Gud og fatte Naturens Stemme.

Hver Sommer kan jeg fra min Bakke see,
Hvor Skoven nede danner et Teppe;
Om Vintren Alt er dækt med Snee,
Saa langt, saa langt — man øiner det neppe.
Naar Vaaren kommer, smelter Snee og Iis;
Fra Mark og Enge mylre tusinde Planter.
Og Blomsten nikker mildt paa vanlig Viis,
Og Fuglen synger til Naturens Priis,
Og Duggen glimrer som Diamanter.

Ja, Efteraarets Tid er sagtens raa;
Og Taager dække Søer og Bugter.
Men Himlen farves atter blaa;
Jeg veed, at Regnens Taare befrugter.
For hver en Blomst, der falmer hen i Høst,
En Snees, jeg veed, udklækkes igjen adaare.
For hver en Fryd, der falmer i mit Bryst,
Et Frø skal lægges til en bedre Lyst,
Der spirer stille gjennem min Taare.

HR. PEDER KASTED RUNER.

(Af „Svend Dyrings Huus“.)

Hr. Peder kasted' Runer over Spange,
 Som Helleliden over skulde gange.
 Saa løfted' han sit Anker,
 Saa fik han bliden Bør,
 Og seilede fra Danmark
 Og fra de danske Møer.
 Favre Ord fryde mangt et Hjerte,
 Favre Ord har forvoldt mig Smerte —
 Favre Ord!

Helleliden gaaer og længes under Strande,
 Og stirrer paa de dybe salte Vande.
 Lad os kun Lykken friste!
 Gud giver bliden Bør!
 — Saa seiled hun fra Danmark
 Med alle sine Møer.
 Favre Ord har mig haardt bedaaret;
 Favre Ord har mit Hjerte saaret —
 Favre Ord!

Den Vægter raaber høit da Skibet kommer:

Nu bringer Børen os den danske Sommer!

Det var den Herre Peder,

Af Glæde fast han loe,

Da Helleliden gav ham

Sin Ære og sin Tro.

Favre Ord stundom Hjertet glæde,

Favre Ord volde tidt vi græde —

Favre Ord!

JÆGERCHOR.

(Af „Svend Dyrings Huus“.)

Fuglen qviddrer som bedst den kan
 Og Hanen galer paa Tofte.
 Alt er vaagent vidt over Land,
 Og Bonden kryber i Kofte.
 Solen lyser over Lindens Top —
 Hr. Ridder! Hr. Ridder! vaagn op!

Bonden seer, om Veiret er lydt,
 Og hænger Humlen paa Tveie.
 Ræven spørger sin Søn om Nyt,
 Og lister sig fra sit Leie.

Tidlig oppe rider i Mag;
 Det Bud er saa godt at sende.
 — Vaagn op, Hr. Ridder! nu er det Dag.
 I ventes af Eders Svende.

I Lunden er der saa koldt og vaadt,
Paa Træerne Dugdraaber hænge.
Himmelens Telt, saa høit og blaat,
Er spændt over Mark og Enge.

Solen lyser over Lindens Top —
Hr. Ridder! Hr. Ridder! vaagn op!

ENGLENES CHOR.

(Af „Svend Dyrings Huus“.)

Enhver, der vorder af Verden forladt,
Bringe vi Trøst i den eensomme Nat.
Enhver, der Dagen over maa lide,
Tør vi husvare ved Midnatstide.
Den Stund, da Frelseren fødtes paa Jord,
Fødes en Trøst for den bittreste Smerte.
En Trøst for Den, der haaber og troer,
En Gjenlyd af de Saliges Chor
Stiger da ned i Menneskets Hjerte.

I Smaabørn kjære, der ligge paa Straa!
Ved Eders Seng vi beskyttende staae.
I slumre saa trygt; I troe at drømme,
At Englenes Skarer fra Himmelen strømme.
Vi lege for Eder den Nat saa lang
Med Abild af Guld, med Palmens Blade.
I Smaabørn! glemmer Jer Nød og Trang!
Forlader Jer trygt paa Englenes Sang;
Himmelen vil Eder ei forlade!

SILKEORMEN.

Til en Veninde.

Hos alle Dødelige,
 I hvert et Bryst, der aander,
 Blev lagt en stille Smerte,
 Der hemmeligt sig vaander.

Den ligger dybt i Hjertet;
 Det er en Orm, der nager.
 Og den er taus som Ormen,
 Og kjender ei til Klager.

— En Silkeorm bestandigt
 Ved Nat og Dag maa spinde,
 At Sommerfuglen siden
 Af Svøbet sig kan vinde.

Og Ormen i vort Hjerte,
 Den spinder Nætter, Dage,
 At Sommerfuglen Psyche
 Af dette Svøb kan drage.

I Farver og i Toner,
I Ord, som Kunst forbinder,
I hver en enkelt Syssel
Vor Kummer ind sig spinder.

Thi Spindet er kun Straaler
Af Alt hvad Sjælen skaber.
— Mit Spind er Digtekunsten,
Hvori min Sjæl sig taber.

Mit Spind er Digtekunsten,
O faureste Veninde!
Og gammel Sorg er Ormen,
Der Nat og Dag maa spinde.

Den spinder hvad den evner.
Den spinder paa sin Lykke,
At den engang forvandlet
Befries kan som Psyche.

— For Silkeormen sætter
Man Blade hen og Stilke,
Og siger til hverandre:
Pas paa, den spinder Silke!

Og naar den vel har spundet
Og sidder i sit Fængsel,
Hvor Mange, troer Du, agte
Paa Sommerfuglens Længsel!

— Og nu, naar jeg af Sorger
Er taus og sluttet inde,
Saa kommer man og venter
Paa hvad jeg nu vil spinde.

Man venter Herligheder,
Ak Gud, jeg veed ei hvilke!
Og siger til hverandre:
Pas paa, han spinder Silke!

EENSOMT LIV.

1835.

I denne Tid jeg stemmer
De gyldne Strenges lyrisk.
Jeg synger, og jeg glemmer,
Jeg var engang satyrisk.

Jeg glemmer, jeg har stiklet
Paa sværmende Genier,
Og føler mig forviklet
I bløde Sværmerier.

Med Greb i fine Strenges
Min Længsel jeg forener,
Uagtet høit vi trænge
Til stærke Bjørnesener.

Til Sener i en Harpe,
Hvis dybe Toner bruse;
Til Ord, der falde skarpe,
Og til en væbnet Muse.

Jeg glemmer, her i Landet
Er' vi som sammenklistret,
At Publikum er blandet
Og Trængselen forbistret.

At man iblandt maa sprænge
En Mine mellem Hoben,
Blot for at see saa længe,
Om Himmelen er aaben.

Som sagt, jeg gaaer og glemmer,
At gode Raad er' dyre,
Og drømmende jeg stemmer
Min lille, gyldne Lyre.

Jeg flygter for Kartover,
Forsonlig med de Fromme,
Og venter Dagen over,
At Aftenen skal komme.

Og ægger mig til Vrede
Uvane Skrig af Sværmen,
Formilder allerede
Mig Aftentimens Nærmen.

— O, hvis som jeg I vidste,
Hvordan i Aft'nens Skygge
Jasminens Blad og Qviste
Sig hvælver om min Lykke!

Hvorledes tvende Hænder,
Saa smaa, saa fine begge,
Med Trolddoms Magt, o Venner!
I Baand mit Hjerte lægge —

I vilde da begribe,
At jeg mig selv kan glemme,
Mens Eders Sværd I slibe,
Den gode Sag at fremme.

At spottende Fordærvet
Jeg nu har grebet Lyren,
Mens I til Kamp har hvervet
Kritiken og Satyren.

-- Lad mig i Stilhed drømme!
Mig vamler denne Feide.
Ak, I kan ei bedømme
Det Liv, I mig bebreide.

Hvis dette Liv, jeg fører,
(O, gid til Livet endes!)
En fjendtlig Magt berører
(O, maatte seent det hændes!)

Har Guderne de strenge
Misundeligt mig røvet
Et Held, der aldrig længe
Betroedes til Støvet —

Da skal jeg, for at dæmpe
Blandt Vaabnene min Klage,
Med Eder atter kjæmpe,
Og atter Sværdet drage.

· Da griber jeg min Harpe,
Da væbner jeg min Muse,
Og Ord, der falde skarpe,
Til Strengene skal bruse.

Men — nu for Tiden stemmer
Jeg blødtbevæget Lyren,
Og takker Gud, jeg glemmer
Kritiken og Satyren.

ROMANCE.

Salig og fordybet hviler
Kjærlighed i Drømmens Skjød.
Ubemærket Tiden iler —
Salig og fordybet hviler
Kjærlighed i Drømmens Skjød.

Kjærlighed i Ord forflygter,
Taler i sin Taushed helst.
For sit eget Dyb den frygter —
Kjærlighed i Ord forflygter.
Taler i sin Taushed helst.

VED NATTETID.

Læg dig kun ned og sov kun trygt!
 Som Nattevagt jeg sidder.
 Sovvel, sov sødt og uden Frygt!
 Jeg er din Uskylds Ridder.
 Vel tænker du, saavidt jeg troer,
 Ei paa mig Dagen over;
 Men Drømmens Verden er saa stor —
 Tænk paa mig, mens du sover.

Blandt hine Billeder, hvis Skræk
 Vor Sjæl om Natten ryster,
 Maaskee mit Billeds kjendte Træk
 I Drømmens Angst dig trøster.
 Hold fast min Haand — jeg veed, at Sligt
 Du ellers aldrig vover.
 Men Drømmens Land er stort og rigt —
 Saa gjør det, mens du sover.

O sov kun sødt, — hvis end din Hu
 Af Drømmen mig forskyder;
 Hvis end en Andens Billed nu
 I dine Drømme byder.
 Ak, ligefuldt, sov sødt og sundt!
 Jeg vaager Natten over,
 Glad ved den Plads, mig er forundt,
 Din Vogter, mens du sover.

SOMMERLIV.

1.

I SKOVEN.

Jeg gik mig i den dunkle Skov
 Den Sommerdag saa lang,
 Min Hest jeg førte, mens min Hund
 Ved Siden af mig sprang.
 Saa snæver var den Sti,
 Ingen Sjæl kom forbi,
 Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

Jeg gik fra Adelveien ud,
 Hvor Høien lider brat,
 Og skred, med Bøssen om min Ryg,
 Imellem Tjørn og Krat.
 Saa snæver var den Sti,
 Ingen Sjæl kom forbi,
 Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

Og alt imens jeg eensom gik,
 Jeg trak saa tungt mit Veir.
 O Sommertelt, saa høit og svalt,
 Hvor er min Hjertenskjær?

Saa snæver var den Sti,
 Ingen Sjæl kom forbi,
 Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

2.

I DET FRIE.

I Skoven vil jeg ikke gaae,
 Thi Skoven er saa lummer.
 Jeg heller vil paa Marken ud,
 Hvor Honningbien brummer.
 Mens alle mine Tanker fare vide.

Paa Marken kan jeg blæse frit
 I Hornet Toner klare.
 Paa Marken kan jeg aande frit
 Min Længsel ud, den svare.
 Mens alle mine Tanker fare vide.

Saa tankefuld og taus jeg gik
 Og skred igjennem Kornet.
 En Hare fløi fra Leiets op
 Og løb ved Klang af Hornet.
 Mens alle mine Tanker foer saa vide.

Min Hund slog an og stod paa Spring;
 Paa mig den agted' nøie.
 Saa tankefuld og taus jeg gik;
 Mit Tarv jeg ændsed' føie.
 Mens alle mine Tanker foer saa vide.

O, Rosensblomst paa Lilieqvist!
 Hvor kan jeg Verden agte,
 Mens al min Hu kun staaer dertil,
 Dit Billed at betragte —
 Mens alle mine Tanker fare vide!

3.

DER VAR SAA FAURT.

Der var saa faurt under Lindens Løv,
 Saa tyst i den Aftenstund.
 Jeg sad med Ryggen imod et Træ,
 Og Hornet jeg holdt for min Mund.
 Udi Skoven.

Mit Horn det klang over Skoven ud,
 Jeg selv var i Hu saa mod.
 Hvert Blad paa Træerne skjald derved,
 Og Blomsterne bøiede stod.
 Udi Skoven.

Lidt fra mig sprang der en fremmed Fugl
 Og hopped' fra Green til Green.
 Dens Fjedre vare med isprængt Guld,
 Og røde saa vare dens Been.
 Udi Skoven.

Min Hund, der tygged' det vaade Græs,
 Med Snuden mod Jorden ned,
 Sprang op saa munter, med Halsen frem,
 Og logred' og iled' afsted.
 Udi Skoven.

Jeg mærked' vel paa den liden Fugl,
 Der fløitende nærved stod,
 Jeg mærked' alt paa min muntre Hund,
 Mig dennegang Lykken var god.
 Udi Skoven.

Men meest jeg mærked' det paa mig selv,
 Paa Hjertet, der slog saa glad,
 At hun, jeg tænker paa Nat og Dag,
 Kom gaaende der hvor jeg sad.
 Udi Skoven.

4.

MØDET.

Min Hjertenskjær igaar jeg saae,
 Med Fjedre smaa,
 Med Fjedre smaa om Hatten blaa,
 Iblandt en Jomfruskare.
 Jeg kom just fra den grønne Lund,
 Med Hest og Hund,
 Med Hest og Hund den Aftenstund,
 Og alle Fugle sang, sang
 Med Stemmer, saa søde og saa klare.

Den Lærke sig fra Kornet stjal,
 Den Nattergal,
 Den Nattergal fra Skoven sval,
 Og sang til hendes Ære.

Og under en saa sød Musik
I troer, jeg gik,
I troer, jeg gik forbi med Nik —
O nei, o nei, jeg sang, sang
For hende min Længsel, min Begjære.

GAMLE MELODIER.

L

JEG GIK MIG UD EN SOMMERDAG.

Jeg gik mig ud en Sommerdag at høre
Fuglesang, som Hjertet monne røre,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

Den allermindste Fugl af dem, der vare,
Sang fra Træet ned i Toner klare,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

Den sang: „Mens Ungersvenden gaaer saa ene,
„Længes En imellem Løv og Grene,
„I de dybe Dale,
„Blandt de Nattergale,
„Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

„Hen under Løvet gaae de lune Vinde.
„Der du skål din Hjertenskjære finde,
„I de dybe Dale,
„Blandt de Nattergale,
„Blandt de andre Fugle smaa, som tale.“

Hav Tak, du lille Fugl, for du har sjunget!
Ellers var mit Bryst af Længsel sprunget,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale,

Hav Tak, du lille Fugl, der sang med Ære,
Stillede min Længsel og Begjære,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

Af større Vee kan Verden ikke trænges,
End at skilles, naar man saare længes,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

En større Fryd kan Verden ikke bære,
End at samles med sin Hjertenskjære,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

— Da nu min Hjertenskjæreste var funden,
Sang og blomstrede det rundt i Lunden,
Baade dybe Dale,
Og de Nattergale,
Og de andre Fugle smaa, som tale.

II.

RIDDERENS FRIERIE.

En deilig, ung Ridder i Lunden mon gaae,
En Adelsmands Datter saa tænkte han paa.
Han hende vilde ægte og tage til sin Brud,
For hun var saa ung og saa yndig saae hun ud.

Den Ridder til Jomfruens Fader gik ind:
„Saa stærkt Eders Datter mig ligger i Sind.
Kun hende vil jeg ægte og tage til min Brud,
For hun er saa ung og saa yndig seer hun ud.“

— „Hr. Ridder! Hr. Ridder! I beder en Hind,
Men fremmede Skytter har fanget den ind.
Min Datter er trolovet, hun er en Hertugs Brud,
For hun er saa ung og saa yndig seer hun ud.“

GUBBEN OG YNGLINGEN.

Misund mig ei mit hvide Haar
 Og min Erfarings Skat!
 Naar Sneen høit paa Marken staaer,
 Den skjuler en begravet Vaar.
 Hvad gavner mig en Høst af Aar,
 Naar Haand og Fod er mat!

Misund mig ei, at dette Bryst
 For Lidenskab er frit!
 Saa blot og bart for Livets Lyst,
 Saa tomt og sløvt for Glædens Røst —
 Misund mig ei! O var mit Bryst
 Saa brændende som dit!

O var mit Øie, Dreng, som dit
 Af Viin og Veemod tungt!
 Var Pigebarnet hist, der blidt
 Og kjærligt smiler til dig, mit!
 O Dreng! var dette Haar ei hvidt,
 Og Hjertet atter ungt!

Tag ned den rige Vedbend-Krands,
 Der snoer sig om dit Haar,
 Og sæt den paa den gamle Mands
 Sneehvide Tinding — syng og dands!
 Jeg vil forfriskes i den Glands,
 Der straal'er om din Vaar.

Gjør Plads for Gubben! Plads, min Ven!
 Og deel med mig din Viin!
 O kunde jeg, som du, af den
 Inddrikke Drømmens Lyst igjen,
 Og sværme Liv og Lykke hen
 I denne gyldne Viin!

Kom med dit Bæger! kom, tag fat!
 Og sæt det til min Mund.
 Min Arm er gammel, Haanden mat,
 Den ryster, som du seer — tag fat!
 Jeg hæver Bægrets gyldne Skat,
 Der flyder paa dets Bund.

O Liv og Lyst! O Strøm af Ild!
 O minderige Viin!
 Som Gubbens Ungdom stærk og vild,
 Og øm som den og from og mild,
 Saa kjærlig og saa fuld af Ild,
 Saa heftig og saa fin!

Skjænk atter i, og syng en Sang,
 Syng med din kjælne Glut!
 Som du, som du jeg fløi engang

Til Dands ved Tambourinens Klang,
Som du jeg lagde ned i Sang
For Skjønhed min Tribut.

O Billeder paa gylden Grund!
Forsvundne Dages Glands!
Hvad gav, hvad gav jeg for et Blund
Ved Pigens Side, Mund ved Mund,
For een i Letsind levet Stund,
Og for min Ungdoms Dands!

Forbi! — Min sidste glade Dag
Jeg her med dig har holdt.
Forbi er dette Livs Bedrag,
Min Ungdom flygtet, Gubben svag,
Og mat er dette Hjertes Slag,
Og dette Bryst er koldt.

SANGERENS BEKJENDELSER.

Min Philippa! yndige Veninde!
 Varme, kjæln, kjærlige Natur!
 Lyt til Sangen mildt, min Herskerinde!
 Lyt, mens jeg fornyer i mit Minde
 Hvad der bandt til dig din Troubadour.

— Længe gik jeg gennem Byens Gader,
 Sang og spilled', hvor jeg kom, med Lyst.
 Folket stimled' i en Ports Arcader,
 Paa Balconer Damer stod i Rader,
 Alle smilte glade til min Røst.

Hvad jeg vidste, hvad jeg dybest følte,
 Hvad jeg havde tænkt mig mangel Nat,
 Medens Duggens Perler Panden kjølte,
 Alting gav jeg hen, og aldrig nølte
 Sangeren at give af sin Skat.

Jeg var ung; mig henrev Livets Fylde,
 Af dets Fylde haabed' jeg min Løn,
 Tænkte: „Verden vil mit Haab forgylde!
 Menneskene vide hvad de skylde
 Sangens Magt igjennem Sangens Søn.

Den, hvis Toner Dagens Byrde letter,
 Ham skal ikke Dagen falde tung.
 Den, hvis Cither Hjertets Længsel mætter,
 Ham skal lønne lykkelige Nætter —“
 Ak, Philippa, jeg var dengang ung!

— Seent en Aften, lænet til en Pille,
 Sang jeg for et stort og fornemt Huus.
 Husets Damer lytted' skjult og stille —
 Tys! da faldt der Ord, ak, Ord saa milde,
 Ord, jeg hørte paa som i en Ruus.

„Det er ham, der har den smukke Stemme,“
 — Lød det sagte fra den dunkle Gang —
 „Jeg kan kjende ham paa Kappens Bræmme.
 „Det er ham, der hos min Moder hjemme
 „Lærte mig ifjor en lille Sang.

„Denne Sang, kan du endnu erindre,
 „Hvor saa tidt dens Ord har bragt os Trøst?
 „Al min Kummer forekom mig mindre;
 „Af et tvivlende, bevæget Indre
 „Freden steg og Hvile for mit Bryst,“

Ak, og da jeg denne Tale hørte,
 Der fra Jomfru-Munden dæmpet foer,
 Var det som en Gud min Kind berørte.
 Haabets Røst mig smigrende forførte,
 Og jeg nærmed' mig med disse Ord:

„Jomfru! hvad jeg savner kan du fatte,
 Hvad jeg havde har jeg deelt med dig.
 Sangens Sønner gaae omkring forladte;
 Dig jeg gav af Digtekunstens Skatte;
 Som jeg gav dig, skifte du med mig!

Lad mig, inden Alder mig forkuer,
 I din Tankes Helligdom gaae ind.
 Lad mig som en troende Beskuer
 Under Hvælvet af dit Øies Buer
 Læne mig med Andagt til din Kind!

Lad mig af din Stemmes Mildhed styrkes,
 Lad mig drikke Sødmen af din Mund!
 Som en Guddom, veed du, Skjønhed dyrkes;
 Lad mig da — men ak! dit Blik formørkes . . .
 Tael! hvad er din strenge Mines Grund?“

— Og den Skjønne svarede med Kulde:
 „Agter jeg endog i dig din Kunst
 „Og din Cithers Klang, den længselfulde,
 „Med hvad Ret forlanger du, jeg skulde
 „Fyrstelig dig lønne med — min Gunst?“

„Viid, ifald du ikke veed det, Sangen
 „Er min Tjener som mig tjene Fleer.
 „Den skal holde mig i Drømmen fangen,
 „Vugge Sjælen mildt til Citherklangen.
 „Dette venter jeg, men Intet meer.

„Som min Terne, naar hun stille vifter
 „Heden fra min Kind og fra min Hu,
 „Mildner Digteren de stærke Drifter,
 „Himlens Kjølighed med mig han skifter.
 „Dette gjør min Terne, det gjør du.

„Som i Orienten Troen qvæges,
 „Naar Fakiren under Solens Brand
 „Læser Bønner og i Savnet spæges,
 „Kan jeg af dit Savn og Suk bevæges;
 „Skifte dem med dig jeg ikke kan.

„Jeg har taget mod den Trøst, du bragte,
 „Sangens arme, vandrende Fakir!
 „Tvivl ei paa, jeg veed din Kunst at agte;
 „Tag din Løn derfor!“ — og stolt hun rakte
 Mig en Guldmønt, svøbt i et Papir.

Og den Skjønne vendte flux mig Ryggen,
 Og fra Huus til Huus igjen jeg gik.
 Udenfor jeg stod og sang i Skyggen,
 Indenfor var Solskin, Glæden, Lykken,
 Og for mig af Alt et flygtigt Blik!

Kummerfuld fra Byen bort jeg iilte,
 Og i lange Aar omkring jeg drog.
 Mangt et Øie venligt paa mig hvilte,
 Mangen Læbe sødt til Sangen smilte,
 Ak, men intet Hjerte for mig slog.

Allerede klang min Klage bitter,
 Mismod greb mig — da en Aftenstund
 Mildt en Stemme kaldte fra et Gitter.
 Bad mig komme med min Sang, min Cither,
 Bad med Ord og med en bønlig Mund.

Og en lille Haand mig viiste Laagen:
 „Der ved Busken bag den gamle Lind.
 „Seer du? ved det blaa Stakit i Krogen —
 „Tøv saalænge til jeg sender Nogen.
 „Eller nei, jeg lukker selv dig ind.“

Og mens Stemmen hen i Luften døde,
 Let den Talende fra Gittret sprang,
 Lukked' op og iilte mig imøde,
 Bad mig med saa venlige, saa bløde
 Ord at glæde Huset med en Sang.

— Min Philippa! yndige Veninde!
 Varme, kjæln, kjærlige Natur!
 Det var dig, mig Himmelen lod finde,
 Det var dig, hvis Røst de lune Vinde
 Bragte til den glade Troubadour.

I din Haves dufterige Gange
 Hørte du opmærksom paa mit Spil,
 Lytted' drømmende til mine Sange
 Bad mig med et venligt Smil forlange
 Hvad jeg ønskede', hvad jeg trængte til.

Ei med Guld og med en iiskold Mine
 Lod du, da jeg færdig var, mig gaae.
 I din lyse Sal du lod mig trine,
 Lagde dine Hænder smaa i mine,
 Mens dit Øie kjærligt paa mig saae.

„Sanger! kom og drik af dette Bæger?“
 Sagde du og rakte mig din Mund.
 „Du, hvis Ord saa mildt mit Bryst bevæger,
 „Kom, med Ordets Manna jeg dig qvæger,
 „Til du føler styrket dig og sund.

„Kom til mig, naar Verden dig forjager,
 „Naar du savner hvad ei Verden veed.
 „Deel med mig din Kummer, dine Plager.
 „Sangens Sødme fra din Mund jeg tager;
 „Deel med mig da ogsaa hvad du leed.

„Kom saa tidt du vil, jeg skal ei trættes.
 „For min Sangfugl har jeg Viin og Brød.
 „Ved min egen Side skal du sættes,
 „Af det Bedste, jeg besidder, mættes,
 „Aldrig, mens jeg lever, lide Nød.

„Men — flyv ikke bort af mine Hænder,
 „Flygtig som du er, af Sangfugl-Art!
 „Eller flyv kun bort, men husk, jeg sender
 „Ønsket efter dig til Verdens Ender.
 „Flyv, men kom igjen, og kom lidt snart!“

— Min Philippa! kjærlige Veninde!
 Hine Ord, der hæved' høit mit Mod,
 Hine Ord saa søde for mit Minde,
 Hvert af hine Ord formaaer at binde
 Fast din Sanger til din lille Fod.

Sæt dig ned, min yndige, min fine,
 Herskerinde! sæt dig ned hos mig!
 Læg kun dine Hænder smaa i mine,
 See kun paa mig med den kjælne Mine,
 Mens jeg tabes i at see paa dig.

Viid, at mens jeg dig beskuer, vækkes
 Digtekunstens Aander i min Hu.
 I dit søde Smil mig Lyren rækkes,
 Ak, jeg digter kun for dig at tækkes,
 Mine Sanges Musa er kun du!

ROMANCE.

Jeg mærker det ved høilys Dag,
Og mangen eensom Nat,
Min Ungdoms Haab, de gyldne Haab,
De har mig snart forladt.
Men dog, saa tidt jeg troer beklemt,
Der svandt det sidste hen,
Da stiger atter et forglemt
Uventet op igjen.

Og daglig mærker jeg, hvor haardt
Mit Hjerte sig bedrog,
Og at det varmt, og at det fuldt,
Men saa forgjæves slog.
Men — daarer mig et yndigt Smil
Bag Rødmens fine Slør,
Saa sværmer jeg i gammel Stiil,
Og holder Stand som før.

TONERNES FLUGT.

Der kommer i Vaaren en Sværm til Nord;
 Det er Fuglenes sjungende Chor.
 De længes igjen til Orangernes Hjem,
 Og vor Længsel vil drage med dem.
 O, lad os flygte fra Land og By!
 Lad os med Skyerne flye?
 Med Straalerne fra den stigende Sol
 Forlade vor nordlige Pol!

O, hør, hvor det klinger — afsted, afsted!
 Med vor drømmende Sjæl gaae vi med!
 Af Toner vi løftes, med Toner vi gaae,
 Og med dem vi Hesperien naae.
 En gyngende Phaëton, let og fin,
 Den bærer os, Elskede min!
 Og Phëbos Apollons vælige Spand
 Os fører fra Land til Land!

DIGTERLØD.

For at leve maa jeg skrive,
Om jeg aldrig saa var stemt;
For at leve maa jeg drive
Muserne til Vers og Skjemt.

For at drikke denne Luft,
For at sole mig i Varmen,
For at aande Blomsters Duft,
Langt fra Byen, langt fra Larmen —

For at sværme mellem fine,
Blaa og svævende Libeller,
Maa jeg skrive paa Noveller,
Paa Sonnet og paa Terzine.

For at see ved Aftentide,
Fra en skjult og eensom Vraa,
Havets smækkre Nereide
Skumbestænkt med Bølgen gaae —

For at kunne, skjult af Blade,
Mellem Buske blive vaer,
Hvilke Haar og Øine har
Skovens sukkende Dryade —

For beqvemt at kunne see,
Gjennem Net af Lindetoppe,
Fra en Bænk i min Allee,
Hvilke Stjerner nu er oppe —

For at kunne henrykt ane,
Tabt i Verdens-Altets Aand,
Den Usynlige, hvis Haand
Styrer Stjernen paa dens Bane —

For at kunne gaae og drive
Efter Lyst og mit Humeur,
Maa jeg hjertesyg og ør
Dag og Aften skrive, skrive.

For at kunne stille græde,
Maa jeg paa Papiret lee;
For en Lystighed at see,
Paa Papiret Øine væde.

For at sønderbryde Lænker,
Maa jeg bære dem jeg kan;
For at vise Folk jeg tænker,
Maa jeg gaae fra min Forstand.

For at agtes som en Anden,
Maa jeg gjøre Kneb og Knuder;
For at sværme mellem Guder,
Ak, forskrive mig til Fanden!

MIN LYRA.

Min Lyra! det er vel paa Tid,
At snart vi skilles ad;
Thi Glædens Blomster i mit Haar
Er falmet Blad for Blad.

Kjærminderne, mig Eros gav,
Er uden Duft og Glands,
Og om min Tinding hænger slap
Lyæus' rige Krands.

Den søde Glut, jeg før besang,
Hun ældes nu som jeg;
Og jeg er kjed af Bægrets Lyd
Og Bacchantinders Leg.

— Saaledes talte jeg og greb
Min Lyra end engang;
Og end engang med smeltet Bryst
Jeg stemte den og sang.

Jeg sang min Ungdoms første Vaar,
Dens solbestraalte Dag,
Dens Aftenstjerner, der mig drog
Til et begeistret Lag.

Jeg sang igjen de Ord, der vildt
Ved Bacchanalet lød,
Naar under Jubel høit vort Chor
Mod Loftets Hvælving brød.

Og atter, ak som før, jeg sang
Med let Melancholie,
Naar jeg en Sommernat drog ud
Og sværmed' i det Frie —

Og drømte med den fjerne Sky,
Med Skoven langs vor Kyst,
Og Skov og Strand og Skyens Flugt
Sig gjentog i min Røst.

Min gyldne Ungdoms bedste Dag
Jeg sang bevæget blødt;
Jeg sang min Elsktes unge Smil,
Saa smeltende, saa sødt.

Og mere fuldt og stærkt jeg slog
Accorden an dertil.
Hver enkelt, flygtig Glæde blev
Besjunget til mit Spil.

Og Savn og Lyst og Fryd og Vee
— Ak, Livets lange Drøm! —
Fra Lyrens spundne Strenges gled
I en Erindrings Strøm.

— O nei, min Lyra! brød jeg ud,
Forlad mig ei endnu!
Der er dog Ingen, der forstaaer
At trøste mig som du.

Naar Alt hvad her jeg kaldte mit
Har mig forladt engang,
Saa vil jeg leve Livet om
I en Erindrings-Sang.

Saa vil jeg digte som jeg kan
Om det Forsvundnes Lyst
Og mane Glæden frem igjen
Ved mine Musers Bryst.

Hvad jeg har levet, sværmet, drømt,
Hvad jeg har grædt og liidt,
Ved dig, min Lyra, og min Sang
Det bliver atter mit.

RESIGNATION.

Du kaster i Mismod bort din Pen
 Og siger, du kan ikke synge.
 „Blandt søvnige, Qvinder, blandt dorske Mænd,
 „Hvor trænger Begeistringens Udbrud hen?
 „Mon til Een i den samlede Klynge?

„Man sover jo bort i en eneste Nat
 „Det Digt, man igaar har forgudet.
 „Man glemmer det for det arrigste Pjat,
 „Man glemmer det for et Vers, der er plat,
 „Ikke sjunget, men pebet og tudet.“

— Ak, kjæreste Digter, fat du kun Mod!
 Og qvæd saa godt du formaaer det.
 Sænk kun dine Sange ned som en Flod,
 Og vær som Naturen gavmild og god;
 Der kommer nok En, der forstaaer det.

Slet Ingen kan vide, hvor Sang gaaer hen.
 En Sommerregn lig den bredes.
 Er dèr, hvor den faldt, ufrugtbart end,
 Den stjæler sig nok til en Jordbund hen,
 Hvor ved den Velsignelsen spredes.

Slet Ingen kan tale om Sangens Kaar.
 Som en Blomst den skyder iveiret.
 Saa Mangen isøvne forbi den gaar ;
 En summende Bi tilsidst den naaer,
 Og finder sig styrkét og næret.

Nei, Ingen kan vide hvad Held den har!
 Man troer om Smaakorn, de spildes.
 Men see, da kommer fra Luften klar
 En smuk lille Fugl og bliver dem vaer,
 Og dens Hunger ved Kornene stilles.

Jeg synger med sorgløst, muntert Bryst
 Blandt Mænd, der er dorske og sløve.
 Der kommer vel En — og det er min Trøst —
 Der tager til Indtægt lidt af min Røst,
 Og saare min Sang kan behøve.

Som Bien, der kravler med hurtige Been,
 For i Blomstens Kalk sig at mætte,
 Til syvende sidst der kommer dog En,
 Der aldrig ved sligt Tractement er seen,
 En smuk lille — ja kan du gjætte?

En lille Poet sig henter engang,
 Til Hjælp for sin udtømte Kube,
 Fra mine Gebeter en klingende Sang,
 Fra Lyren, min Lyra, min egen, en Klang
 Til Gavn for hans rustede Strube.

EN SØVNLØS NAT.

Søvnløs har jeg ligget hele Natten,
 Lukket Øiet op og i, har dreiet
 Utaalmodig mig paa Leiet,
 Raabt i Harm: Den har gjemt til Katten
 Søvn, der vil gjemme den til Natten!

Men hvorfor — I spørge mig og lee —
 Sov du da saa daarligt? Lad dig sige!
 Ser man nøie til, saa har maaskee
 Tanken om en yndig, lille Pige,
 Hendes Smil, det uforlignelige,
 Holdt dig, som deslige Sager pleie,
 Vaagen paa dit Leie.
 Sligt et Uheld — nu, det veed du vel —
 Maa en Digter ansee for et Held.

Nei, desværre! der I feile saare!
 Aldrig har jeg klaget over Sligt.
 Meer end gjerne lod jeg mig bedaare;
 Hidtil gav mig Elskovs bittre Taare
 Allerhøiest Stoffet til et Digt.

Ingenlunde Tanken om en kjælen,
Yndig, lille Pige, munter, sød,
Med en Røst saa klingende som blød,
Med et Øiekast, der gaaer til Sjælen,
Mig inat har Søvnløsheden sendt.
Nei — o Gud forbarme sig! — en gnaven,
Tør Person, hvis Røst er djævleblændt
Hæs og skrattende paa Prent,
En, hvis Øiekast er indadvendt,
En, der sig ufeilbar troer som Paven,
En, der over mig og Mit brød Staven,
En — nu kort og godt, en Recensent.

Er det Eders Villie, gode Guder!
At en mild, veldædig Søvn skal flye
Fra mit Natteteies Puder,
Lader Amors Pile da paany,
Susende mod Hjertet, tage Hvilen
Fra mit Øie som et Rov for Pilen,
Men I Guder — hvad jeg ydmygst venter —
Ingen Recensenter!

LUFTSEILADSEN

eller hvorledes Vivike og hans Venner gik til-
veirs Natten mellem Fastelavn og Christianshavn.

Mel.: Boer jeg paa den tamme Bred.

Rundt! rundt! Stuen løber rundt!
Midt i Dunster af Viin som blandt Skyer vi
seile.

Staae, staae stille, her er grundt . . .

I mit Glas sig Lysene speile.

Plads! Afveien! saa gjør Plads!

Her er qvalmt — o Champagner, la rose! — her
er snævert!

Rhinskviin! — Skjænker i mit Glas!

Thi min Sjæl trænger høit til en Hævert.

— O Lyksalighed! Guder i Chor

Stige ned til den syndige Jord.

See, hvor Glasset vides ud,

For at rumme den straalende Gud.

Himmel! træffer mig et Lyn?

Er det dig, o Semeleus, du Smerternes Dulmer!

Alting zitttrer for mit Syn,

Og mit Glas til en Luftballon svulmer.

Farver bryde sig derpaa,
 Rødt og gult, som Champagner, la rose — hvad
 er dette?

See Ballonen . . . den vil gaae —
 Gjør dig let! Vi gaae høit, er vi lette.
 Fyldt den er, o med Viinstof-Gas,
 Brændbar Luft paa Flasker og Glas —
 Heia, heia, heia hop!
 See, den stiger, den løfter os op!

Høit og høiere vi gaae —
 Og en Stol er Gondol og gaaer med som Gon-
 dolen.

Jubler! Skyerne vi naae . . .
 Alle Himle! jeg svingler paa Stolen!
 Skyen hurtig skilles ad;
 Der er Natten, den dybe, og Stjernerne klare.
 Styrk os, Æther, med dit Bad,
 Mens vi gjennem dig susende fare.
 — Tag, o Jord, vort sidste Farvel!
 Dette Suk for dit flygtige Held!
 Ak, mit Hjerte banker ømt —
 Denne Skaal for den Fryd, jeg har drømt!

Stjerner svæve hen i Dands,
 Og Planeter gaae rundt om den Høiestes Throne.
 Dyb og stille som vort Lands
 Glimrer hisset den nordlige Krone.
 Himlen aabnes med et Skrald!
 Her er Paradis! Huris fra Himlene komme.
 Frygt kun ikke! thi du skal
 Blive salig, før Natten er omme.

— Sei, my boys! hvor Luften er fiin!
 Fyld Ballonen, fyld den med Viin!
 Skaal! til Paradis vi gaae —
 Er det her? Nu skal jeg banke paa.

Vee mig! Paradis er der —
 Hvilken Glands! hvilken Klang gennem Ætherens
 Suusning!

See, Ballonen stiger nær —
 Og med den stiger høit vor Beruusning.
 Føl kun! Luften er saa lind.
 Stik din Snabel iveiret! Her lugter parnassisk.
 Plads ved Porten! Vi skal ind!
 Med en Ruus, og med en, der er classisk.
 — Hold lidt paa mig . . . hvor er jeg nu? —
 Under Bordet — holdt, hvor er du?
 Midt i Paradis — trurr . . . rundt!
 — — Var det mig eller dig, der fik ondt?

SKRIFTEMAALET.

Pater Joseph! laan mig Øre!
 Som en angergiven Synder
 Kommer jeg til Eders Celle.
 Jeg vil skrifte. Luk mig op!

„Hvad har du, min Søn, paa Hjerte?“

Fromme Fader! — o, jeg Synder!
 Vil Madonna sig forbarme? —
 Jeg har slaaet et Øie ud paa
 Gjedehyrdens Søn, Pacheco.

„Har du det? Det var jo slemt —
 Det var syndigt, vil jeg sige.
 Men Madonna er langmodig.
 Naar du angrer det af Hjertet,
 Naar du daglig beder femten
 Ave for vor Frues Alter,
 Siger jeg dig fri for Synd.

— Men, min Søn, fortæl mig ogsaa,
 Hvad dig ægget har til Vrede,
 Af hvad Grund du slog et Øie
 Ud paa Gedebyrds Søn.“

Pater Joseph! Nøden drev mig.
 Vi kom op at slaes om Mulen.

„Om en Mule? Hvilket Muldyr?“

Et, jeg netop havde taget
 Af hans Herres Stald paa Torvet.

„Har du stjaalet da et Muldyr?“

Fromme Fader! ja, jeg har.

„Tyverie, min Søn, er syndigt,
 Det er stygt for Gud og Verden.
 Mangen anden Broder skulde
 Dømme dig til strenge Faster.
 Men, du siger, Nøden drev dig.
 Nøden er et slebent Sværd.
 Hvis du derfor angrer Synden,
 Hvis du giver til vort Kloster
 Fire Voxlys, topunds Voxlys!
 Hvis endnu du beder femten
 Ave for vor Frues Alter,
 Siger jeg dig fri for Synd.

— Men, min Søn, forklar mig dette:
 Af hvad Aarsag stjal du Mulen?“

Pater Joseph! Nøden drev mig.
 Folk var efter mig paa Gaden.
 Derfor svang jeg mig paa Mulen.
 Jeg var skjændigt bleven fangen,
 Var jeg flygtet bort tilfods.

„Var man efter dig paa Gaden?
 Men hvorfor?“

Fordi — jeg Synder!
 Vil Madonna sig forbarme? —
 Man var efter mig, fordi jeg
 Lige her ved Klosters Mure
 Med min Kniv stak En ihjel.

„Stak du En ihjel? Og dette
 Har du gjort ved Klosters Mure?
 Det er syndigt, meget syndigt!
 Klosterets Gebeet er helligt;
 Man skal vogte sig for Synden,
 Er man nær et helligt Sted.
 — Ja, min Søn, det bli'er nødvendigt,
 At endnu du beder femten
 Ave for vor Frues Alter,
 At endnu du giver fire
 Voxlys til vort stakkels Kloster —
 Glem kun ikke, topunds Voxlys.
 Men for Alting først fortæl mig,
 Hvem det var, du slog ihjel,
 Og hvorfor du ham ihjelslog.“

Pater Joseph! Nøden drev mig.
 Alt for fjorten Dage siden
 Brændte ned min Moders Vaaning.
 Sygdom raset har blandt Qvæget,
 Kulden ødelagt vor Viingård,
 Vi har Intet meer tilbage.
 Jeg kan ikke længer give,
 Som jeg før har gjort saa ofte,
 Voxlys til vor Frues Alter.
 Nød mig piner, Nød og Sult.
 Hjemme ligger syg min Moder,
 Tvende hjælpeløse Brødre
 Skrige hjemme høit om Brød.
 Derfor steg jeg — men jeg tilstaaer,
 Det var Uret, det var syndigt —
 Derfor steg jeg ind iaftes
 Over Klostergaardens Muur.
 I et Kammer, hvor jeg vidste,
 En af Klosters fromme Fædre
 Havde Forraad, ind jeg stjal mig.
 Otte fedede Kapuner
 Hang i Kamret; een jeg tog.
 Alt gik godt! men, da jeg atter
 Over Muren vilde flygte,
 Mærked' Eders Portner Uraad,
 Greb og holdt mig fast ved Struben,
 Det var ham, jeg stak ihjel.

„Sanct Ignaz! hvad maa jeg høre
 Steg du over Klosters Mure?
 I et Forraadskammer var du?

Otte fedede Kapuner
 Hang i Kamret? een du stjal?
 Men hos hvem? hos hvilken Broder?

Skaan mig —

„Svar! hos hvem? hos hvem?“

O, hav Medynk, Pater Joseph!
 Her, paa mine Knæ jeg beder —
 Ærligt skal jeg Alt bekjende.
 I er from og god, og bærer
 Over med en stakkels Synder,
 I vil ikke see saa nøie
 Paa et Tab, I neppe mærker.
 — Det var Eder, jeg brød ind hos.

„Hvad? hos mig du stjal? Dit Afskum!
 Denne Synd kan aldrig sones!
 Hvo formastelig forgriber
 Sig paa Klosters hellige Fædres
 Eiendom, hans Sjæl skal brænde
 I en evig Skjærsilds Pine.
 Ryggesløse! du skal daglig
 Bede fyrgetyve Ave.
 Du skal give næste Høitid
 Sexten Voxlys til vort Kloster.
 Kan du ikke selv, da skal du
 Skaffe Udvei hos din Slægt.
 Du skal faste til du skriger.

Du skal gaae med Sækkelærred
Paa din bare Krop en Maaned.
Du skal desforuden tampe /
Eengang ugentlig din Ryg.
Og desuden skal du give
Fuld Erstatning for Kapunen.
— Mærk dig dette! Pak dig bort!“

DEN DANSKE SOLDAT.

Efter et Sagn.

Slaget var endt. Paa den aabne Mark,
Der nylig gjenlød af Kampen,
Hørte man kun et Gisp, et Drøn,
Og en herreløs Hest's Trampen.

Aftenen sænkte sig, ei dens Ro;
Thi Krigens blodige Vildhed
Maled' endnu sine haarde Træk
I Nattens ustadige Stilhed.

En Sønderjyde fra Flensborg stod
Midt paa den vilde Slette.
Han holdt ved Tømmen sin Hovedsmands Hest.
Gud veed, de var' begge trætte.

Et godt Stykke Karl, en tapper Soldat,
Af et muntert, frimodigt Hjerte.
Plads for sig selv, og Ingen for nær,
Det var Alt hvad hans Hu begjærte.

Han kasted' Øiet paa Valpladsen hen,
 Paa de Saarede, paa de Døde.
 Mangen, der nys var faur og fiin,
 Maatte jammerlig Livet forbløde.

„Jeg takker min Gud, jeg slap saa godt!
 „Jeg seer, mig Lykken har føiet.
 „Plaged' mig ei en ulidelig Tørst,
 „Saa var jeg af Hjertet fornøiet.“

Han saae omkring sig. „Havde jeg nu,
 „Heden og Tørsten at lindre,
 „Et eneste Kruus af vort Flensborger-Øl?
 „— Men jeg faaer vel nøies med Mindre.“

Han fik da tilsidst — Gud vide, hvordan —
 En Flaske med Øl, men sukked':
 „Svenskerens Øl er lovlig tyndt;
 „Lad gaae! naar kun Tørsten er slukket.“

Begjærlig satte han Flaskens Hals
 Til Munden, lænet tilbage —
 Da trængte med Eet til hans Øre hen
 En Bøn og en vaandefuld Klage.

Han saae til Siden. En svensk Dragon,
 Strakt hen i Sandet, han skued'.
 Benet var ynkelig skudt ham fra —
 Ved at see det Soldaten grued'.

„Giv mig en Drik at lædske min Tørst!“

Saa vaandede sig den Arme.

„Tag,“ raabte Soldaten, „tag det Alt!

„Her maa jo en Steen sig forbarme.“

Og han bøiede sig til den Saarede ned,

Og holdt ham Flasken til Munden.

„Drik Kammerat! det er vel dig undt.

Hvor gaaer det? Smerter dig Vunden?

„Din Stakkel! du trækker kun tungt dit Veir;

„Kom, lad mig løsne din Trøie.“

Men Svenskeren stirrer paa ham saa stivt,

Med et ondt, et hevngjerrigt Øie.

Og da han seer sin Fjende saa nær,

Da betager ham Had og Smerte,

Og han griber Pistolen og trykker løs

Mod Soldatens medlidende Hjerte.

Men Forsynet ynkedes mildt over ham,

Der ynktes ved Andres Qvide;

Og Sønderjyden stod holden og heel,

Og Kuglen gled bort fra hans Side.

Den ærlige Svend forbløffet foer op:

„Din Kjæltring! Du vil mig forraske?“

Men da han nu mærked', han var i Behold,

Saa greb han atter sin Flaske.

Og han stilled' sig rolig hen paa sin Post,
 Og læned' sig op til Hesten,
 Tømte saa Flasken til Hælvten ud
 Og rakte Svenskeren Resten.

Han bøied' sig atter og loe saa smaat:
 „Det skal være din Straf, at vi dele.
 „Havde du holdt dig i Skindet smukt,
 „Saa kunde du drikke det Hele.“

— Det var den Hævn, han nøiedes med,
 Efter hvad Sagnet os melder.
 En Dannemands Hjerte slaaer dobbelt frit,
 Naar Krøniken Sligt fortæller.

Den danske Konge erfoer hiin Daad.
 Soldaten han flux lod kalde,
 Og glad tilmode, med kongelig Gunst,
 Han taledede høit for Alle:

„Dit Hjerte, min Søn, er adelig født;
 „Til at adles det ikke trænger.
 „Kun for at binde dig end mere fast,
 „Guldkjeden jeg om dig hænger.

„Og til Erindring, at nys din Hu
 „For Medynk og Høimod stod aaben,
 „Du bære herefter adeligt Skjold,
 „Med en halvfuld Flaske til Vaaben!“

— Saa lyder Sagnet. I Flensborg By
Soldatens Afkom mon være,
Og holder den simple, trofaste Svend,
Deres Stamfader, høit i Ære.

FREGATTEN ØRNENS BRAND.

Med svag, men gunstig Vind, for fulde Seil
 Gled paa Atlanterhavets Speil
 Fregatten Ørnen henad Bølgeskummet.
 Mens brusende dens Kjøl i Søen skjar,
 Og Luften Seilene som Vinger bar,
 Den svæved' majestetisk gjennem Rummet.

Det var om Natten; Havet dæmred' tyst;
 De lette Bølger slumred' paa dets Bryst,
 Og Seilet fyldtes svagt af Luftens Aande.
 Nær Skibet saaes et hvidt og glandsfuldt Skum;
 Langt ude lød et selsomt Brum,
 Et Hviin, som jamred' Havet sig i Vaande.

Paa Dækket var der stille. Af og til
 Man hørte Rattets Knagen, Linens Spil,
 Og Trin af Vagterne paa Batteriet —
 Da En af Skibets Mandskab steg
 Fra Lasten op med Angst og Hast og skreg:
 Brand! der er Ild i Archeliet!

Og bag ham, hastig som han selv,
 Sig vælted' Røgen, voldsom lig en Elv,
 I tykke Strømninger og fyldte Dækket.
 Og ud af Røgen Luerne sig rev
 Som smaa og korte Lyn, hvis Bytte blev
 Raaseilene, der nederst rækked'.

Fra Banjerdækkets Porte Flammer skjød,
 Der over Røstet hvislende sig brød
 Og snoede sig langsmed Skibets Vanter. .
 Det brede Mers-Seil og Fregattens Fok
 Gik op i Luer som et flygtigt Fnok,
 Og Ilden greb de høie Bram-Seils Kanter.

Det var et rædsomt Syn! Blandt Damp og Qvalm
 Faldt lange Ræer ned som knækket Halm,
 Og Ilden spilled' op ad Toug og Line;
 Og midt i Røgens tætte, hvide Svøb
 Man øined' dunkle Skikkelser, der løb
 Med mørke Blik og med fortvivlet Mine.

Blandt Luers Knittren hørt hese Raab
 Og Skrig om Vand, skjøndt synligt uden Haab,
 Og ærligt stræbte Skibets flinke Dreng.
 Forgjæves kun! I Nattens Skjød
 Fregatten havde baaret paa sin Død,
 Og Ilden dybt i Lasten ulmet længe,

„Giv op Mesanen, Manne! Agter ud!“
 Saaledes klang det — frugtesløse Bud!
 For seent mod de fordærvelige Magter!
 Thi fra den hele Reisning styrted' ned
 De brændte Seil og Tougværk, og en heed,
 Usalig Damp bedækte Skibet agter.

Da mærked' Alle, nu var Nøden stor.
 Fregatten lystre ikke meer sit Roer,
 Den svaier af og dukker ned og hæves.
 Og pludselig forkynder En med Skræk:
 Vi synke! Skibet har en Læk!
 Barkassen ud! — Men ak, det var forgjæves!

Thi mens Fregatten, Undergangen nær,
 Langt over Havet kasted' lyst et Skjær,
 Lig Ætnasvælgets høie Fakkell;
 Mens hist og her og af sig selv en ladt
 Kanon gik af, og drøned' mat
 Som Nødskud for den brændende Fregat,
 Sank Skroget langsomt ned med Toug og Takkel.

Da blev det stille. Paa den klare Brand
 Det dybe Mørke fulgte. Skum og Vand
 Slog op omkring den stolte Orlogsmand,
 Og Søen brusede med vilde Toner.
 Kun Vimplen, Skibet trofast til dets Grav,
 En Kjende svæved' paa det øde Hav,
 Og sank, mens fjerne Kyst en Gjenlyd gav
 At Drønet af de synkende Kanoner.

— Af Ørnens Mandskab kom kun trende Mand,
Og af det stolte Skib en Baad iland,
Og Levninger af svedne, slukte Brande.
Men Røgen høit paa Nattehimplens Blaa,
I dunkle Grupper sanket, længe saae
Lig melancholske Skyer paa
Fregattens Grav, de tause, mørke Vande.

GEFION OG GYLFE.

I.

Hun stod i Gylfes Haller
Med høie Miner,
Og qvad, mens Kongen henrykt
Lytted' derpaa.

„O Gefion, Asers Afkom!“
— Saa talte Kongen —
„Med rige Gaver kom du
Hen til min Hal.

Med Sangens rige Gaver
Du kom til Gylfe,
Og med din Harpes klare,
Hellige Klang.

Hvad giver Gylfe Konning
Til dig som Gjengjæld?
En Ring af Guld hiint røde
Rækker han dig.“

Og Gefion greb i Harpen
Med muntert Hjerte:
„En Ring af Guld hiint røde
Raader jeg selv.

Med Land og Jord, o Gylfe!
Min Sang du lønne!
Med Øxne stærke lad mig
Pløie det fra.“

Og Gylfe gik fra Høisal
Med Hofmænd gode,
Og undred', der han skued'
Øxnenes Gang.

Fra Ploven trængte Jernet
Til Jordens Midtpunkt.
En bred og bundløs Fure
Viste dets Vei.

Fra dybe Kilder Vandet
Foer ind i Furen,
Hvor som et blaaligt Belte
Voverne gik.

Og Stykket, der var pløiet
Fra Gylfes Rige,
Trak Øxnene med Vælde
Langt over Land —

Og skjød det ud i Søen,
 Hvor nu det ligger,
 Af Guder rigt begavet,
 Gefions Øe!

Men Gefion stod paa Øen
 Med høie Miner,
 Med Sang i Skyen bød hun
 Drotten Farvel.

II.

Hun stod paa Øens vundne Kyst
 Og læned' sig' til Ploven:
 „O Gylfe Konge, hør min Røst!“
 Saa qvad hun over Voven.
 Saa qvad hun over Voven for Kongen.

„Vel har jeg pløiet fra dit Land
 Et rigt og kostbart Stykke,
 Og skilt fra dig ved dyben Strand
 Min Æt, der her skal bygge.
 Saa qvad hun over Voven for Kongen.

Men Strømmen, der i Sundet gaaer,
 Skal atter os forbinde.
 Thi over den en Bro jeg slaer,
 Der aldrig skal forsvinde.

En Bro, der faaer et evigt Ry,
 Dens Bue bredt sig lægger,
 Og bygges altid op paany —
 En Bro af stærke Snekker.

Paa denne Bro, der bærer godt,
 Skal fare glade Gjæster,
 Og ved dens Hjælp, o Gylfe Drot!
 Vort Forbund jeg befæster.“

Hun taug og stirred' for sig ned
 Og læned' sig til Ploven,
 Og atter fra den vundne Bred
 Saa qvad hun over Voven:

„O Gylfe! sære Fremtids Kaar
 Staae klare mig for Øiet.
 Erfar, hvad jeg om Landet spaaer,
 Jeg nys fra dig har pløiet.

At dette Øland er en Part
 Af Sverrigs tappre Rige,
 Det skal i Tiden kjendes klart
 I Tvekamp og i Krige.

Men mærk min Spaadom: ofte skal
 I Kamp vort Forbund løses,
 Og grunt og ved hinandens Fald
 Vort Hjerteblood udøses.

Og dog, o Gylfe! — at engang
Min Æ fra dig er vundet,
Skal kjendes paa den stærke Trang,
Der lufter over Sundet.

En Trang, der dukker op igjen
Alt efter grimmet Fægtning,
Og drager atter Hjertet hen
Til Sundet, til sin Slægtning.“

— Og Gefion taug, og hendes Sang
En Gjenlyd gav i Skoven,
Og sused' med prophetisk Klang
I Sundet over Voven.

Den suser end i Skov og Sø
Paa Sverrigs fjerne Strande.
Den klinger over Gefions Æ
Og over Nordens Lande.
Saa qvad hun over Voven for Kongen.

NU KAN I DØMME.

Paa Torvet, hvor Fontainen
 Af Straaler dannes,
 Der sad den smukke Rosa,
 Der sad Johannes.

Johannes sagde: Hør mig,
 Min unge Slægtning!
 Jeg saae idag i Byen
 En Dyrefægtning.

Der kjæmped' Tigre, Bjørne,
 Saa godt de kunde,
 Mod Ryttere, mod Fodfolk,
 Mod glubske Hunde.

Og herlig var at skue
 Det Mod, der vistest;
 Og mangan Rytters Kjækhed
 Med Vivat pristest.

Og ofte man beklapped'
 • En Tigers Vildhed,
 Og lønnede med Tilraab
 En Jagthunds Snildhed.

— Blandt alle Dyr, der kjæmped'
 (Der var vist hundred!)
 En ung og stor Løvinde
 Blev meest beundret.

Den traadte majestetisk
 Blandt Rytterskaren,
 Og saae sig om i Kredsen,
 Urørt af Faren.

De største Hunde holdt sig
 Som skye til Siden,
 Stak Halen ind og yttred'
 Ei Lyst til Striden.

En prøved' man at true,
 Og En at lokke.
 Kun Een man fik til Kampen,
 En engelsk Dogge.

Den sprang imod Løvinden,
 Den vilde napp'en,
 Men fik af den til Velkomst
 Et Slag med Lappen —

Et Slag, der henad Jorden
Den Stakkel kasted',
Mens flux til den som Lynet
Løvinden hasted' —

Og holdt den ned til Jorden
Og beed dens Side,
Og drak de varme Strømme,
Der runde stride.

Du skulde seet det! Hunden,
Den gisped' stille.
Løvinden stirred' paa den
Med Øine vilde.

Fra alle Kanter lød der
En Medynks-Klage,
Men Ingen turde Dyret
Fra Hunden jage.

I hvert et Bryst man følte
Med Hundens Smerte.
Kun i Løvindens Bryst var
Det haarde Hjerte.

Den slikked' sig imellem
Tilfreds om Munden,
Gik til og fra, og lugted'
Iblandt til Hunden,

Med Øiet brustent denne
 Trak tungt sin Aande;
 Løvinden mærked' neppe
 Dens Nød og Vaande.

— Jeg faldt i Tanker, Rosa!
 Har Medynks Stemme
 Da, som man paastaaer, aldrig
 Hos Dyret hjemme?

Og er det sandt, Naturen
 Ei Skaansel kjender?
 At blindt den raser, hvergang
 Den Rædsler sender?

Ja, brød jeg ud, et Skybrud,
 Og Lynets Flamme,
 Og Stormens Gru kan Alle
 Med Smerter ramme.

Naturens Elementer,
 Der rastløs virke,
 Paa deres Fart ei skaane
 En hellig Kirke.

Og Stjernerne, der glimre,
 Og Sol og Maane
 Til vore Trængsler aldrig
 Et Øie laane.

Det synes, som et Forsyn
Har ikkun villet
I Mennesket nedlægge
Sin Medynks Billed.

Kun han iblandt det Skabte
Et Vidne bærer,
At hist et Øie Medynk
Med Støvet nærer.

Kun vi, der selv saa ofte
Maae bittert stride,
Medlidende bevæges,
Naar Andre lide.

Og selv naar vi slaae Vunder,
Tændt' op af Vrede,
Vi med vor Hjælp og Bistand
Er let tilrede.

— Johannes vedblev: Rosa,
Min faure Frænde!
Lad mine Ord til Mildhed
Dit Hjerte vende!

Lad dette, for hvis Sandhed
Erfaring borger,
Bevæge dig til Medynk
Med mine Sorger.

Betænk, et Forsyn danned'
 Til Medynks Gjemme
 Dit unge Bryst, og agt paa
 Din Elskers Stemme.

Ifald du ei min Længsel
 Vil kjærligt møde,
 Jeg snart mit Liv som Doggen
 Maa grumt forbløde.

Vær mig da god, min Frænde!
 Og laan mig Øre!
 Et trofast Hjertes Tilbud
 Du venligt høre!

— Den faure Rosa smilte.
 Sin Haand hun lagde
 Paa Ungersvendens Skulder,
 Idet hun sagde:

„Ja, Tak for alt det Smukke,
 „Du har fortalt mig.
 „Den Hund og den Løvinde
 „Især gefalt mig.

„Men siig mig nu — hun vedblev —
 „Hvor kan det være:
 „Mit Aag med mine Spande
 „Jeg knap kan bære.

„Hvad mener du, Johannes!
„Tag du det heller!
„Saa gaae vi sammen hjemad,
„Mens du fortæller.

„Fortæl mig kuns om Bjørne
„Og om Løvinder.
„Saa har jeg Nyt iaften,
„Naar Moster spinder.“

Taalmodig tog han Aaget.
Saa gik de sammen.
Men kun med Møie dæmped'
Han Elskovs-Flammen.

Hun saae paa ham bestandig
Saa mildt og ærligt,
Og spurgte ham, om Aaget
Var ham besværligt.

Hun smilte, naar han talte,
Og ømt var Blikket;
Og yttred' han en Mening,
Hun altid nikked'.

Og da de kom lil Hjemmet,
Hans Haand hun trykte,
Og med en Rosmaringreen
Hans Hat hun smykte.

Men ak! naar han som Beiler
Et Ord begyndte,
Hun i et andet Hjørne
Sig hurtig skyndte.

Og da han sagde: Rosa,
Du maa mig svare!
Saa loe og løb hun fra ham:
„Nei, Gud bevare!“

— Saaledes holdt hun stadig
Johannes fangen,
Og med sit Blik fortrylled'
Hun ham som Slangen.

Hun saae, hvordan han hented'
Saa dybt sin Aande;
Men, som det syntes, mærked
Hun knap hans Vaande.

Naar med sit dunkle Øie
Hans Blik hun mødte,
Hun rolig saae, den Arme
Sit Liv forblødte.

Hun suged' af hans Hjerte
De varme Strømme,
Og gik saa til og fra ham.
— Nu kan I dømme!

DEN NATLIGE GJÆST.

I aften har vi det luunt og godt;
 „ Her er saa velsignet stille.
 Nu er' de Andre til Byen kjørt,
 At høre den Fremmede spille.

Kom, lille Tante, og sæt dig ned,
 Saa blødt og godt som du gider.
 Og saa fortæl mig — du faaer ikke Fred —
 Fortæl mig om forrige Tider.“

— Fortælle! Hvad skal jeg fortælle, Barn? —
 „Fortæl mig om Grevens derhenne.“
 — Om Grevens? Naa, Brylluppet dér blev holdt.
 Ja, den Sag skulde jeg kjende.

Det Bryllup, ja Barn, det var en Gru!
 Ak, Gud, naar jeg tænker tilbage,
 Hvad der var en Jubel, og saa med Eet
 Kun Jammer og Graad og Klage.

Brudgommen selv har jeg kjendt kun lidt.
 Han stod ved de fyenske Dragoner.
 Men man har sagt mig, han ret var slem
 Mod Piger og unge Koner.

Men Bruden var et velsignet Barn,
 Med Øine saa brune, saa milde,
 Og saa et Hjertelav, Barn, saa fromt!
 Kun var hun en Smule for stille.

Der blev da drukket og spiist, kan du troe,
 Og udbragt Skaaler og sjunget;
 Og ud paa Aftenen var der Bal,
 Hvor Folk fik dandset og sprunget.

Den store Damastes-Sal, du veed,
 Var hængt med nye Gardiner;
 Og fra et Orchester i Salen klang
 Trompeter og Violiner.

Og Vognene kom, og Vognene gik —
 For al den Støi og den Rumlen!
 — Saaledes det gik til den dybe Nat
 Med lutter Dandsen og Tumlen.

Nu stod jeg just og talte med En,
 En gammel Bekjendt fra Hjemmet,
 Da begge Fløidøre let sprang op,
 Og Tjeneren kom med en Fremmed.

Hans Dragt var simpel. Til Knæerne gik
 En sort eller mørkebruun Frakke.
 En Kniplings-Linning om Kraven faldt,
 Og blottet var Hals og Nakke.

Saa var der en Smule Snorer syet
 Om Haandlede, Bryst og Lommer.
 Kort, han var klædt som den tydske Maler,
 Der tegned' dig af i Sommer.

Det er som jeg seer ham. Hans Blik var stivt,
 Og noget vildt desforuden.
 Saa let som et Duun han gik, og bad
 At forestilles for Bruden.

Men knap fik han talt, og knap var han kjendt,
 Saa blev der Stilhed i Salen.
 En holdt op med den bøhmiske Vals,
 En standsede midt i Talen.

Man flokkedes sammen, man mumlede tyst:
 „Det er Maleren — ham, Galanen.
 Men han er jo død. Han styrted' sig ud
 Paa Steenbroen over Altanen.

Hvor kommer han her i den sildige Nat?
 See, hvor han er bleg og bedrøvet!
 Han taler til Bruden! han ta'er hendes Haand.
 Hun ryster som Espeløvet.“

Men Barn! nu skulde du seet, den Gang
 Han tog hendes Haand og talte!
 Det gjøs i hende — og Skræk og Angst
 I hendes Miner sig malte.

Og da nu Musiken begyndte paany,
 Og Tegnet til Dands var givet,
 Da sagde han: „Dands, min Skjønne, med mig!“
 Og tog hende fast om Livet.

„Kom, dands med mig til dit Brudegemak?“
 — Fra Haaret han løsrev Krandsen —
 „Dands med mig til den evige Nat!“
 — Saa svang de dem rundt i Dandseh.

Ak Barn, det var en Jammer at see!
 En Steen sig maatte forbarne.
 Med lukkede Øine hun laae ved hans Bryst,
 Og gispede mat i hans Arme.

Da gav hun et Skrig. Jeg stod just nær,
 Saae hende faae ondt og besvime,
 Og da jeg kom til, da var hun død,
 Steendød fra den samme Time.

— Der har du Historien. Folk fik travlt;
 Man har forvansket det Hele.
 Som jeg fortæller det, er det skeet
 I alle Maader og Dele.

— Men siig mig, Tante, hvad blev der af ham
Med Frakken og Kniplings-Kraven?“

— Ja, han var forsvundet, begriber du nok.
Han var jo død og begravet.

„Begravet? Var han da rigtig død?
Hvordan kunde han saa dandse?“

— Aa, Mille, med dig man har sin Nød.
Du lærer aldrig at sandse.

Død var han, det veed jeg. Folk har seet,
Dengang han til Jorden bares.
Man kan jo sagtens fortælle Sligt;
Men troe derpaa — Gud bevares!

ANTONIE.

Hun sad saa eensom i sin Stue
 Og folded' sine Hænder smaa.
 Hun sagde: „O, jeg kunde gaae
 For ham igjennem Ild og Lue.
 Hvis han var fattig, hvis han kom
 Med Bøn i sin forladte Stilling,
 Jeg gav ham hvad han bad mig om,
 Jeg gav ham glad min sidste Skilling.“

Ak, stakkels Barn! da vel han traadte
 Med Bønner og med Taarer ind,
 Og Rødmen paa din fine Kind
 Dit unge Hjertes Slag forraadte,
 Hvad da han bad dig om, var ei,
 At gaae igjennem Ild og Lue.
 Han førte dig en banet Vei,
 Men en, hvor værre Farer true.

Og mindst af Alting han begjærte
 Af dig din Armods sidste Skjærv.
 Ak, til dit unge Livs Fordærv
 Deslige Tanker mindst han næрте.
 Han kom, en fiin og fager Svend,
 Han bad som fine Svende pleie.
 Og dog — hvad du for ham gav hen,
 Var meget Meer end alt dit Eie.

KJEDELFLIKKEREN.

Der leved' i en By engang
 Skraas over for hinanden Tvende.
 Den Enes Lod var jevnlig Trang,
 Den Andens Rigdom uden Ende.
 Den Ene regnet blev til dem,
 Hvis Velstand i Contanter stikker.
 Den Anden hjalp saa smaat sig frem;
 Den Stakkel var kun Kjedelflikker.

Men denne Kjedelflikkers Lod
 Var ei af dem, man skal foragte.
 Vel bliver Armods mindste Braad
 Let til et Spyd, man ei kan magte.
 Men vor Johan — det var hans Navn —
 Forstod med Fattigdom at kjæmpe,
 Forstod at bære mangt et Savn
 Og Tæring efter Næring lempe.

Derhos han var en lystig Svend,
 Der ei gad gaae omkring og jamre.
 Fra Morgen og til Aften hen
 Man hørte ham paa Kjelder hamre.

Han stræbte flinkt, gik ei og drev,
 Paa Kro og Kippe han ei føited';
 Han munter ved sit Arbeid blev,
 Og sang imellem eller fløited'.

Ja, han var munter! Slig en Svend
 Jeg fremfor Alle høilig priser.
 Af Sang især han var en Ven,
 Og han var rig paa smukke Viser.
 Selv Violinen gned han lidt;
 Hver Helligdag den ham forkorted',
 Og ved dens Klang han glemte tidt,
 At det paa mange Ting ham skorted'.

Saaledes fra den lyse Dag
 Og til den dunkle Aftens Ende,
 Paa Sang og Klang og Hamrens Slag
 Hans lave Huus var let at kjende.
 Men denne Tummel, denne Støi
 Var fælt besværlig for den Rige,
 Hvis Vaaning med sin bedste Fløi
 Skraas over for man saae at stige.

Den stakkels Mand, der var saa rig
 Som Keiseren, maaskee som Paven,
 Var i Tilfredshed ikke lig
 Med vor Johan -- thi han var gnaven.
 Læg Mærke vel til dette Ord!
 Der er en Orm deri, en lille,
 Men en, der os paa denne Jord
 Vor Lykke daglig kan forspilde.

Ja, han var gnaven! Slig en Svend
 Jeg altid hadet har som Pesten.
 Han ærgrede sig Livet hen,
 Til Byrde for sig selv og Næsten.
 Han brummed', naar en Dør gik i,
 Og naar man talte høit, han mukked',
 Han laae med Folk i Skjænderie,
 Naar nær ved ham et Barn blev vugget.

Nu, denne Rige havde kjøbt
 Et Huus, der just blev repareret.
 Det skinnede som det var støbt,
 Og Intet i dets Pragt manquered'.
 Men da han nu den første Dag
 Betragter Alt, der var istandsat,
 Han hører Sang og Hamrens Slag,
 Seer ud, og raaber: „Det var bandsat!“

„En Kjedelflicker skraas for mig!
 Hvad kan saa dette Huus mig nytte!
 Med Støi man skulde plage sig?
 Med Sang? — Nei, ham skal Fanden flytte!
 Lad En gaae over! Hent ham strax!
 Jeg tænker, jeg forstaaer at snakke
 Et Ord med Folk af dette Slags.
 Endnu idag han skal sig pakke!“

Johan kom ind. Han skrabad' ud,
 Han bukkede saa godt han kunde,
 Og sagde: Herren har sendt Bud;
 I vil mig nok lidt Næring unde.

„Nei — svarede den Rige kort —
 Hans Støi og Skrig er mig iveien.
 Han fra mit Huus skal flytte bort.
 Men skynd sig — jeg betaler Leien.“

Jeg flytte? — brød forundret ud
 Johan og stirred' paa den Rige.
 „Som jeg har sagt, og gaae med Gud!“
 — Nei, kjære Herre, lad Jer sige.
 I dette Huus der er jeg født.
 Det har jeg arvet fra min Fader.
 Og naar jeg ikke haardt er nødt,
 Jeg heller ei mit Huus forlader.

„Godt — svarede den Rige flux —
 Jeg vil ei tage det saa nøie.
 Skjøndt hvad han siger der, er Jux,
 Skal han dog see, jeg kan mig føie.
 Bliv i det Hundehul, ifald
 Han vil det da, men hold sig stille!
 Paa Kjedler han ei hamre skal,
 Han skal ei synge, skal ei spille.“

Ei hamre? — raabte høit Johan —
 Ih nei! Hvoraf skal jeg da leve?
 „Ei! — gav til Svar den rige Mand —
 Han leve skal, og som en Greve.
 Her har han Penge, meer end nok.
 Kom og hold hid sin store Næve!
 Her er Ducater, et Par Skok,
 Og vil han fleer, saa kan han kræve.“

Den, der blev glad, det var Johan.
 Guds Død, Ducater! det kan batte!
 Nu var han jo en holden Mand!
 Knap kan han selv sin Lykke fatte.
 „Top, jeg skal føie mig i Alt,
 I al min Gjøren og min Laden!“
 Og til sit Hjem, saa nær han faldt,
 Han løb i Fiirspring over Gaden.

Her først han lukker godt sin Dør,
 Og breder ud paa Bordet Skatten.
 Og hvad han ikke jubled' før,
 Han jubler nu, og svinger Hatten.
 Og høit og i en kraftig Sang
 Hans Lyst og Overmod fornye sig —
 Da fra hans Gjenboes Vindve klang
 En Stemme: „Slubbert, kan han dye sig?“

Av, det var galt! den dumme Sang!
 Det var den Gamle, han har hørt mig.
 Men — svor han — det var sidste Gang!
 Jeg troer, den Onde har forført mig.
 Og for at trøste sig, han tog
 Sin Skat og tallte den saa længe,
 Indtil han Grillerne forjog
 Og — faldt i Søvn hos sine Penge.

Den næste Dag var Søndag. Let
 Han sprang af Seng, sin Skat at skue.
 Og da han havde seet sig mæt,
 Han greb til Violin og Bue.

Og spillede med Tak til Gud
 Hvad først hans fromme Sind indskjød ham —
 Da fra hans Gjenbo kom et Bud,
 Der glatvæk Violin forbød ham.

Han lagde da Violin hen,
 Lidt traurig. Tidt han havde prøvet
 Dens milde Trøst; den var hans Ven,
 Naar han var munter og bedrøvet.
 Og selv han skulde troløs nu
 Til evig Taushed den fordømme!
 Han blev forstemt og mod i Hu
 Og stod og grubled' som i Drømme.

Saaledes gik det Dag for Dag:
 Naar blot han fløited' lidt med Munden,
 Og slog med Hammeren et Slag,
 Og nynnede' lidt i Aftenstunden,
 Ved al hans vante Tidsfordriv,
 I al hans Gjøren og hans Laden,
 Forbittret blev den Armes Liv
 Ved dette Raab: Hold Fred i Gaden!

Og Frygt for Tyve kom nu til.
 Hvad, om en Gavtyv stjal ham Skatten?
 Den Tanke fast ham gjorde vild
 Og jog ham af hans Seng om Natten.
 — Det holdt ei ud den stakkels Svend.
 En Dag han sad og grubled' længe,
 Gik saa med rask Beslutning hen
 Og skrabad' sammen sine Penge.

Og traadte hos sin Gjenbo ind,
 Og, ubekymret for hans Brummen,
 Han med et let, fornøiet Sind
 Bad ham beholde hele Summen.
 „Nei, tag den! Herren kan mig troe,
 „Jeg har ei ædt, jeg har ei drukket,
 „Mig denne Sum lod aldrig Ro,
 „Og aldrig fik jeg Øiet lukket.

„Med Guld I bandt min glade Røst,
 „Med Guld I fik mig til at drive.
 „Men al min Tid var Sang min Lyst,
 „Og Arbeid har mig holdt i Live.
 „Nei, jeg maa synge høit i Sky,
 „Og jeg maa gnide paa min Fedel,*
 „Maa stræbe for mit Brød paany,
 „Og hamre lystig paa min Kjedel.“

* Fedel ǫ: Violin, paa Islandsk fídla, forekommer oftere
 i vore gamle Folkesange.

GJENBOEN.

Dorothea! Dorothea!
„See ei over til vor Gjenbo!
Hold dit Øie til dit Sytøi;
Det er bedst for ham og dig.“

Til vor Gjenbo! Søde Tante!
Bryder jeg mig om vor Gjenbo!
I hans Vindve staaer en Cactus;
Tankeløs jeg saae paa den.

„Tankeløs det duer sjelden;
Tankeløs er tæt ved Taarer.
Troer du ikke, jeg har mærket,
At du nikker til ham tidt?“

Nikker til vor Gjenbo? Tante!
Hans Værtinde, Madam Clausen,
Hilser undertiden over.
Naar hun nikker, nikker jeg.

— „Fløi der Noget ind ad Vindvet?“ —
 Ja, en Sommerfugl, en lille,
 Af de nydelige hvide.
 See, der fløi den ud igjen.

— „Hvad er det, mit Barn, du læser?“ —
 Det er nogle Vers af Winther,
 En har skrevet paa mit Mønster.
 Hør kun, Tante! hør, hvor smukt!

„Du, hvis Mildhed tænder Luer,
 „Du, hvis Taushed dem forbyder,
 „Mine tause Taarer bede
 „Dig om Hjerte, Haand og Tro.

„Hvis med Afslag du mig truer,
 „Hvis min Ømhed du forskyder,
 „Viid, da dræber mig din Vrede.“
 Er det ikke smukt? — „Aa jo.“

— „Hvad er det, mit Barn, du skriver?“ —
 Hvad jeg skriver? Aa, jeg navner
 Kammerraadens fine Lintøi
 Med en Smule chemisk Blæk.

— „Godt, men husk, at han har bed't os
 Om et Hjerte rundt om Navnet.“
 Ja, jeg holder just ved Hjertet.
 — „Hvad var det, du kasted' ud?“ —

Kasted' ud? Af Vindvet, Tante?
 — „Ja, det fløi jo ned paa Gaden.“
 Ned paa Gaden? . . . Ak, det banker —
 Skal jeg høre, hvem det er?

. . . Tante! søde, kjære Tante!
 Der er En — jeg troer, vor Gjenbo.
 Han vil tale med dig, troer jeg.
 Tør han komme . . . „Ja bevars?“

„Træd kun indenfor, Hr. Gjenbo.
 Hent os Stole, Dorothea!
 Dorothea! kan du sandse?
 Skal vor kjære Gjenbo staae?

Hvad kan jeg, en stakkels Enke,
 Og min Søsterdatter takke
 For den altfor store Lykke,
 At vi see Dem i vort Huus?“

— O, min Frue! min er Lykken!
 Min, og altfor stor er Lykken!
 Dette vil De selv bekjende,
 Naar De veed,^z hvorfor jeg kom.

Dorothea, Deres unge,
 Elskelige Søsterdatter,
 Alt i lang Tid har behersket
 Mine Tanker Dag og Nat

Hendes Ungdom, hendes Skjønhed,
Hendes bly, beskedne Sæder,
Med Forstillelse, med Falskhed
Ubekjendte, rev mig hen.

Naar om Morgen en hun hilste.
Var jeg glad for hele Dagen.
Naar om Aften en hun smilte,
Sov jeg sødt den hele Nat.

Men, naar blot et Ord jeg talte,
Slog hun Øiet ned blufærdig.
Selv at møde mig hun undgik,
Altid bly og altid taus.

Endelig idag jeg lagde
I et lille Brev min Skjebne,
Kastede det ind ad Vindvet,
Og, o Himmel, jeg fik Svar.

See, paa dette fine Linned,
Som hun nys lod falde til mig,
Har hun skrevet mig min Lykke
Med en Skrift, der ei gaaer ud.

Med en Skrift, der i mit Indre
Som paa dette fine Linned
Uudslettelig er fæstet,
Disse søde Ord hun skrev:

„Hvis vor unge Gjenboes Hjerte
 „Svarer til hans tause Taarer,
 „Hvis hans Ord er meent oprigtig,
 „Er jeg hans i Liv og Død.

„Hvis han leger med min Smerte,
 „Hvis med Løfter han mig daarer,
 „Angrer jeg, at uforsigtig
 „Jeg idag min Taushed brød.“

Disse søde Ord hun skrev mig;
 Alle til min Sjæl de trængte.
 Her, paa mine Knæ, jeg lægger
 Mig og Mit for hendes Fod.

— „Dorothea! Dorothea!
 Slemme, kjære Søsterdatter!
 Det var altsaa Sommerfuglen,
 Som du sagde mig fløi ind.

Og paa denne Viis du navner
 Kammerraadens fine Linned.
 Tænker aldrig paa vor Gjenbo —
 Pas nu paa, og hør din Straf!

Hvis du elsker ham, saa tag ham!
 Hvis du tager ham, saa skynd dig!
 Ellers kaster du af Vindvet
 Alt mit stakkels Syetøj ud.

Bruger ellers alt mit Linned
Som Papir til Elskovsbreve,
Ødsler med mit præpareerte,
Dyre Blæk, som var det Vand.

Tag ham da, men husk bestandig,
At det Løfte, du har aflagt,
Uudsletteligt bør være
Som det Blæk, hvormed du skrev.“

TRETTE TILBORDS.

Der var en lang Tid stille
I Hjørnegaarden hist.

Gardinerne var nedhængt

Og gjorde Huset trist.

Om Natten skinned' Lampen

Fra den Syges Kabinet;

Og der den gamle Greve

Har ofte gaaet og grædt.

Nu er der atter oplyst,

Og man kan see derind.

De klare Ruder dæmre

Med et lyst og muntert Skin.

Den gamle Herres Frue

Har første Gang idag

Indfundet sig ved Bordet,

Skjøndt mat endnu og svag.

— En lille Kreds af Venner

Om Middagsbordet sad,

Og gjorde sig tilgode

Med Skjemt og Viin og Mad.

Den blege Frue vugged'
 En Pusling paa sit Skjød,
 Og smilte blidt til Alle,
 Imens hun Intet nød.

Ved Bordets anden Ende
 Sad hendes treaars Glut
 Og skjændtes med sin Broder,
 En vild og munter Gut.
 „Fa'er!“ — raabte høit den Yngste —
 „Har jeg nu ikke Ret,
 At vi er' tolv ved Bordet
 Med mig og Bro'er Cadet?“

Den Gamle lod sit Øie
 Langs Bordet glide ned,
 Og sagde: „Vi er' tretten;
 Den yngste Bro'er maa med.“
 — „Hvad? Er vi tretten?“ — udbrød
 Hans svagelige Viv —
 „Mig bæres for, jeg frister
 Eiheller langt mit Liv.“

Og selsomt blev hun grebet
 Af uforklarlig Skræk;
 Og større Bleghed gjød sig
 Om hendes blege Træk.
 „Jeg føler mig saa ilde!
 Lad mig gaae ind igjen.“
 Saa talte hun og vakled'
 Til Kabinettet hen.

Da standsede ved Bordet
 Den overgivne Skjemt.
 Den gamle Herres Pande
 Var kruset og forstemt.
 Og af de tause Gjæster
 Var Ingen ret tilfreds;
 Thi Overtroen sneg sig
 Iblandt den hele Kreds.

Men Grevens ældste Datter,
 Der i sin faure Vaar
 Var viet til sin Husbond
 For ikke fuldt et Aar,
 Med Rødmen hun sig reiste,
 Og tøvende hun gik,
 Og standsede sin Moder
 Med et undseeligt Blik.

„Vær uden Frygt“ — hun hviskede —
 „Den slemme Overtro
 Ei denne Gang, jeg haaber,
 Forstyrre skal din Ro.
 Ved Bordet var vi fjorten.
 Her var endnu en Gjæst.
 Skjøndt ubekjendt for Alle,
 Han var mit Hjerte næst.

Den Fjortende har siddet
 Ved dette Bord med dig.
 Den Fjortende blev indbudt
 Dengang du indbød mig.

Og dengang jeg blev mættet,
Blev ogsaa han bespiist,
Og alt det Godes Ophav
Han slumrende har priist.

Din yngste Søn du vugged'
Ved Bordet paa dit Skjød.
Derved blev Tallet tretten
Og truer En med Død.
Den Fjortende du glemte.
Thi Gud har hørt min Bøn:
Under mit eget Hjerte
Der sad min ældste Søn.“

DEN GLEMTE PARAPLY.

Madam!

Anledningen til denne
Epistel, som jeg herved har
Den Ære, Dem i Hast at sende
I Tillid til et hastigt Svar,
Er at jeg atter som en Nar
Iaftes gik fra Dem i Taaget
Og glemte som sædvanligt Noget.

„Hvad har De glemt? “

En Paraply,
Der næsten var saa god som ny.

Jeg seer i Aanden allerede,
Hvorledes De med venlig Hast
Forlader Alting, Løst og Fast,
For Paraplyen op at lede.
Jeg seer Dem søge selv med Lyst;
Jeg troer at høre Deres Røst:
„Aa, lille Colding! Hertz iaftes

„Har glemt hos os en Paraply.
 „Han siger, den er næsten ny;
 „Det er formodentlig den Taftes,
 „Som jeg imorges tidligt saae
 „Paa Gangen i et Hjørne staae.“
 — „Den har jeg med seet,“ svarer Colding;
 „Men den er Pokker ikke ny.
 „Det er en gammel Paraply;
 „Man kunde kalde den en Olding.“
 — „Hvor vil De hen! Hans Paraply,
 „Han skriver, er saa god som ny.
 „Kom den ei ned med i Karethen?“
 — „Det kan jeg aldrig troe!“ — „Saa see
 „I Barnestuen ad; maaskee
 „Har Julie fornylig seet'en.
 „Men lad der blive rigtig led't.“
 — „Jeg?“ spørger Julie, der triner
 Med Gratien i Gang og Miner
 I Stuen ind; „hvad er der skeet?
 „Hvad siger Mutter jeg har seet?“
 — „En Paraply, som Hertz forglemte . . .“
 — „Naa den!“ begynder med et Smil,
 Med Talens Iver og dens Ild
 Min vakkre Julie at skjemte:
 „En, der er gjort i gammel Stiil?
 „En pjaltet En med Plet paa Stangen?“
 — „Du feiler, Pige!“ — „Men, min Gud!
 „Jeg selv har seet den staae paa Gangen.
 „Jeg syntes strax, at den saae ud
 „Som om det kunde være Hertzes.“
 — „Men hør nu blot! Hans Paraply,
 „Han skriver her, er ganske ny.“

Mens nu der søges, mens der skjertses,
 Imens man spørger Hver især.
 Og lader Christiane kalde,
 Og er i Grunden lige nær,
 Er Resultatet det, at Alle,
 Har seet en gammel Paraply,
 Men Ingen, ak! har seet en ny.

— Tilgiv, hvis jeg imod min Villie,
 Har foraarsaget Dem, Madam!
 Og deres ærede Familie
 En Uro, som er snart en Skam.
 Men — seer De, hele vor Forvirring
 Er rigtig grundet i en Irring.
 Jeg siger ei, min Paraply
 Er hvad man kalder ganske ny.
 Hvor kunde jeg vel det! Desværre,
 At den er gammel, veed vor Herre.
 Nei, den er blot saa god som ny.
 Ved hvilket Udtryk kun jeg mener,
 At den i violet Person
 De samme Dyders Sum forener
 Som hver en splinterny Patron.
 Min gamle Paraply betrygger
 Mig fuldt saa godt som nogen ny
 Imod vort slemme Climas Nykker.
 Den giver mig mod Regnen Ly,
 Og den kan bæres under Armen,
 Den kan genere mig i Varmen,
 Den kan i Tørr'veir tages med,
 Og savnes, naar det skyller ned;

Den kan forsømmes, den kan gjemmes,
 Kan hvor det ønskes i vor By
 Hos Venner og Bekjendte — glemmes,
 Saa godt som den var splinterny.

At meerbemeldte Paraply
 Ei regnes kan til de moderne,
 Indrømmer jeg Dem meget gjerne.
 At den igrunden ei er smuk,
 Har tidt jeg mærket med et Suk.
 Men den er god; og alt det Gode,
 Det veed jeg, gjælder just hos Dem,
 I Deres elskelige Hjem,
 Langtmeer end det, der er paa Mode.

Jeg vover altsaa her paany,
 Træt af at skrive Vers og skjemte,
 At haabe tilsendt min forglemte,
 Til min Fortred, jeg troer, bestemte,
 Men skikkelige Paraply.

Idet jeg kysser Deres Hænder,
 Jeg beder hilse Hver især
 Af Deres Børn og andre Venner,
 Samt Hver, der er mit Hjerte kjær.

P. Ser.

Hvis Deres Mand er arriveret
 Fra Reisen over Beltets Iis,
 Da ønsker jeg mig ligerviis
 Med Buddet derom averteret.

MORGEN - EPISTEL.

Min Elskede, god Morgen!
 Jeg vækker dig med Sang,
 Jeg hilser dig i Daggry
 Med Lyrens muntre Klang.
 Jeg sender et god Morgen
 Til dine Øine fromme,
 Der slaae med fine Vinger,
 Naar Dagens Straaler komme.

God Morgen, kjære Øine!
 Har I begge godt holdt Vagt,
 Og til min Elsktes Slummer
 Et Sundheds-Bæger rakt?
 Har Phantasies Genius
 For hendes Tanker stillet
 Bag Eders Silkeforhæng
 Et lifligt Drømmebilled?

Jeg sender et god Morgen
 Til din lille, søde Mund,
 Og til dit Smil, der vaktes
 Med den af Drømmens Blund.

God Morgen, Purpurlæber
Med Eders Perlesmykke!
God Morgen I, der først har
Bebudet mig min Lykke.

Jeg sender et god Morgen
Til dine Hænder smaa,
Der Natten over folded'
Og som i Andagt laae.
God Morgen, kjære Hænder!
Nu aabner I Jer begge,
Til hendes Ord, de milde,
Velsignelsen at lægge.

Jeg sender et god Morgen
Alt til din lille Fod,
Der Natteleiet nylig
Yndig og let forlod.
God Morgen, lille Stakkel!
Der, skjøndt du er saa lille,
Ei trættes, naar min Elskte
Har saa Meget at bestille.

God Morgen til dem Alle!
God Morgen En og Hver!
Til dine Kinder faure
Med Rosens fine Skjær!
Men fremfor Alt god Morgen
Til dine Længsels-Tanker,
Og til dit unge Hjerte,
Der mit imøde banker.

EROTISKE SMAADIGTE.

I.

Dit unge Hjerte i mit eget banker,
 Din Ungdoms Glæde zitrer i mit Bryst;
 Og Tonefaldet i din kjælnes Røst
 Har blødt formildet mine strenge Tanker.
 O, lad mig i dit Foraarsliv forynges,
 Og i din Ungdom blive ung igjen!
 Med dine Psyche-Vinger løft din Ven,
 Naar han af Tiden og dens Alvor tynges!

II.

„Min nysudsprungne Rose“
 Jeg kaldte dig engang.
 Veed du, hvorfor jeg mener,
 Du nys til Liv udsprang?
 Er alt for Jomfru-Blikket
 Hiin sjeldne Virken røbet,
 Der lokker Rosenkalken
 Af Knoppen og af Svøbet?

Og er dig alt fortrolig
 Hiin mærkelige Magt,
 Der i den mindste Skabning
 Som i din Sjæl blev lagt?
 Veed du, mit unge Hjerte!
 At samme Pulsslag banker
 I Rosens fyldte Bæger
 Og dine skjulte Tanker?

Du veed det! Ja, du veed det!
 Thi ved det samme Bud
 Dit Hjertes fine Blade
 I Kjærlighed sprang ud.
 Min nysudsprungne Rose!
 Det var i Elskovs Arme
 Dit unge, søde Hjerte
 Blev vakt til Liv og Varme.

 III.

PAA ET STAMBOGSBLAD.

Lille Blad, jeg skriver dette paa,
 O, hvor jeg misunder dig din Lykke!
 Dig betragte hendes Øine blaa,
 Dig berøre hendes Hænder smaa,
 Hendes Fingre lempelig dig trykke.

Var en Lykke, stor som denne, min;
 Fik jeg nær ved hende dagligt Stade
 Og berørtes af en Haand saa fiin,
 Gjerne skulde jeg som du mig lade

Lægge ned iblandt de andre Blade,
Skjøndt jeg sagtens seer, I trykkes flade.

Lille Blad, jeg skriver som jeg maa,
Skriften pyntelig med Linier lige.
Hvad jeg egentligst og helst gad sige
Har jeg ikke sagt, kan du forstaae.
Ak, men lov mig — naar du nu er blevet
Ovrrakt til hende, pas da paa,
Om hun kan og om hun vil forstaae,
Hvad jeg hemmeligt har peget paa,
Hvad jeg mellem Linierne har skrevet.

P. V. JACOBSEN.

Paa Ligstenen. (1848).

Aarets Tider! I, der drage hen
Mildt og umildt over Jordens Grave,
Eder vi betroe vor tabte Ven,
Ham, der slumrer her i Dødens Have.
Han, hvis Aand en Flugt saa herlig tog,
Han, hvis Hjerte mildt for Alle slog —
Aarets Tider! mildt I drage over
Stedet, hvor han sover.

NOTTURNO.

TIL JOHANNE LOUISE HEIBERG.

Afsjungen af et Antal Studerende, den 22de Novbr. 1842.

Naar af det travle Liv forladt
 Sig breder ud den stille Nat,
 Naar op fra Havet Maanen haster
 Og Drømmesløret om sig kaster;
 Da lever Jorden om igjen
 Det Liv, der svandt i Natten hen;
 Og for det Lys, om Dagen brænder,
 En magisk Lampe hist sig tænder.

Af den bestraalet vinder Alt
 En ny Betydning, ny Gestalt.
 Det er et Andet, skjøndt det Samme,
 En Verden, digtet ved dens Flamme.
 Naturen drømmer; Sandhed maa
 I denne Drøm tilgrunde gaee,
 Men høit Titania paa Thronen
 Til Sandhed stempler Illusionen.

Slig Nat er Billed paa den Kunst,
 Der skyldes alle Musers Gunst,
 Der løfter sig, naar Dagen viger,
 Der dristig bygger Drømmens Riger —
 Den Kunst, hvor Verdens Syner flye,
 Men forme herligt sig paany,
 En anden Verden, skjøndt den Samme,
 Bestraalet af en magisk Flamme.

— O Musers Yndling! lad vor Sang
 En Stund dig standse paa din Gang!
 Til Musers Sønner mildt du lytte,
 Og heft dit Blik paa Nattens Mythe!
 I Maanestraalers Duft og Glands
 Opføre Alfer snart en Dands;
 Af Natten vil en Verden stige,
 Der er et Billed paa dit Rige.

Med dyb Beundring længst vi saae
 Dig Veien til dit Rige gaae,
 Hvor du, Titania paa Thronen,
 Til Sandhed stempler Illusionen.
 Vor Hylding, sendt dig i vor Sang,
 Er hellig Gjæld og dybtfølt Trang.
 Og Tonen, ført paa Nattens Vinger,
 Hengivne Hjerters Slag dig bringer.

JOHAN LUDVIG HEIBERG.

Afsjungen i Holmens Kirke ved hans Jordefærd.

Det varme Hjerte har hørt op at banke,
 Hans Haand er kold, og Øiets Lys er slukt.
 Forløst er Sjælen, og den dybe Tanke
 Fra Jorden løftet i dens sidste Flugt.
 I Midnatstimen, i den stjerneklare,
 Urania sig nærmed' til sin Ven.
 Hun tog hans Haand: „Vor Vandring skal besvare
 De Tvivl, hvortil din Forskning gav sig hen!“
 Ak, hendes Stjernekrands var svøbt i Flor;
 Med Sorg hun drog ham fra en sorgfuld Jord.

Thi vel hun vidste, aldrig at erstatte
 For os var denne Aand, der nu drog bort.
 Hos os var Tabet, hos de Efterladte,
 Tab af det Herlige, vi kaldte Vort.
 Og Tabet Alles var; thi han, der hinged'
 At løse Livets Gaader, Tvivlens Baand,
 Endog den Ringeste han har beriget,
 Selv denne styrket har hans lyse Aand.
 Og Rig og Fattig, eens til ham i Gjæld,
 Blev qvæget af hans muntre Lunes Væld.

Og han, den sjeldne Mester, vi berømme,
Saa dyb i Tale, liflig i sin Sang,
Et kjærligt Sind gik ud fra Hjertets Strømme —
Kun Slethed uden Skaansel han betvang.
En evig Krands skal om hans Minde slynges!
Siig ei, han hørte til en ældre Tid;
Thi fjerne Fremtids-Slægter skal forynges
Som i hans Sang, saa i hans Tales Vid.
Men vi, hvem gavmild han saa Meget gav,
Til Tak vi har kun Taarer ved hans Grav.

DIGTEREN OG BØLGERNE.

(Af „Hundrede Aar“).

Anselmus.

For dig, o Hav, der stille
I Maanelyset zitrer,
Jeg aabner Sorgens Kilde,
Der mig mit Liv forbitrer.

For eder, tause Vande,
Min Harm jeg ikke dølger.
Med eder vil jeg blande
Min Klage, blanke Bølger!

I dette Hjem for Muser,
Det skjøne, rige Landskab,
I mange Aar alt huser
Et vildt, uvorent Mandskab.

En Sværm, der blindt bedømmer,
Og der i Taaget laster,
I Vind og Veir berømmer,
I Vind og Veir forkaster.

Et Mundsveir over Læben,
En sneverhjertet Stemning,
Der mod en dristig Stræben
Vil daarlig sætte Dæmning.

En Villie uden Retning,
En Travlhed uden Mening,
Der har sin Sammensætning
I Tankernes Forstening.

Til Folket ud det stirrer
Med en Gorgones Øie,
Bedaarer og forvirrer,
Naar ei man skjelner nøie.

— Og under hiin Medusas
Ustyrlige Gemeenhed
Jeg frygted' for min Musas
Og hendes Tempels Reenhed.

Af Rædsel, at os gjæsted'
Igjen en Flok Vandaler,
Jeg tog mit Sværd og fæsted'
Om Fødderne Sandaler.

Og kasted' over Barmen
Og Skulderen Talaren.
Med Lyren høit i Armen
Jeg rusted' mig mod Skaren.

Og iled' ud — o Himmel!
Og saae med Eet forfærdet,
At denne travle Vrimmel
Betvang man ei med Sværdet.

At ei med Lyrens Toner,
Og ei med Staalets Egge
Hiin Mylr af Myrmidoner
Til Jordan lod sig strække.

Ei kan med Bajonetter
Ægyptens Pascha jage
Fra sine Bomulds-Sletter
Græshoppens Landeplage.

Og ei med blanke Vaaben
Og inspireerte Sange
Man kjæmpe kan mod Hoben,
Der smitter Musers Vange.

Som Landeplage ruger
Den over Mark og Haver;
Og Spirerne den sluger,
Og Frugterne den gnaver.

— Til eder jeg mig vender,
I Vover og I Vande!
En kraftig Hjælp os sender
Til vore piinte Strande!

I lære mig at bruse
Med eders Magt og Vrede!
I hjælpe mig at knuse
Med Vælde Løgnens Rede!

Forsamler Jer at rense
Den Sump, der os tør true!
Den Magt, man ei kan ændse,
Og som man dog maa kue.

— Jeg seer, I komme mod mig,
Fra Sundet ind I rulle,
Som om I godt forstod mig
Og vidste hvad I skulde.

I lange, tunge Vover
I følge paa hinanden,
Og skylle langsomt over
Smaastenene ved Stranden.

See, Bølge blødt paa Bølge . . .
I Synet jeg beruses!
Og altid flere følge,
For ved min Fod at knuses.

Chor af Bølgerne.

Vi komme, Sundets Vande,
Nu styrtende, nu glidende.
Fra fjerne, skønne Lande
Vi bringe selsom Tidende.

Vi drage Dybet over,
Nu løftede, nu dukkende,
Som skumbedækte Vover
Paa blanke Strømme vuggende.

Blandt os med Stemmer klare
Paa vore Vande syngende,
Kan sees en Havfru-Skare,
I Maaneglandsen gyngende.

Men snart med høie Master
Og med forgyldte Brande
Et herligt Fartøi kaster
Til Siden vore Vande.

Og snart iblandt os farer
Med sønderrevne Klude
Og med forbudne Varer
En ussel Smuglerskude.

Og atter blandt os skyde
Snart Hvalerne, de mægtige,
Snart Crustaceer flyde,
De dorske, de seendragtige.

Snart Sildeskarer stimle
I endeløse Linier,
Mens underneden vrimle
Molusker og Aktinier.

Og Stormen mægtig drager,
Vort rene Vand den plumrer,
Og Dyndet opad jager,
Der dorsk i Dybet slumrer.

Men som en evig Tanke
Til Grundmotiv blev sat os,
Vi rulle lige blanke,
Naar Stormen har forladt os.

I os til Eet forener
Sig Evighedens Billede,
Hvor Tidens Phænomenier
Momentviis synes stillede.

Men Evigheden sluger
Dem ubarmhjertigt alle.
Det tunge Stof, den bruger,
Den lader atter falde.

I os vil Stoffet spille,
Ved os det hænger klæbende.
Men Stoffet vi udskille,
Til Klarhed atter stræbende.

Det Hæslige forgjæves
 I os sin Form vil tvinge.
 Til hver en Form vi hæves,
 Men ingen med os bringe.

Om Alt vi kan os slutte,
 Det Skjønne som det Stygge.
 Det Ringe, det Forskudte
 Vi give Glands og Smykke.

Men som vi Alt forklare,
 Os selv kan Intet smitte.
 Vort Væsen vi bevare
 I Afgrunds-Dybets Midte.

— O, Digter med det bløde,
 Det bøielige Hjerte,
 Dit Liv du vil forøde
 I din forsagte Smerte?

I dine Tanker synger
 En Evighed forklaret,
 Og nu mod Døgnets Klynger
 Er du saa slet forvaret?

Og nu Gorgonens Øie,
 Til Folket livløst stirrende,
 Din egen Sjæl tør bøie,
 Dit eget Jeg forvirrende!

En Villie uden Retning,
 En Travlhed uden Mening,
 Der har sin S sammensætning
 I Tankernes Forstening —

Af den du lader presse
 Dit Digterbryst, det rene?
 Du, som kan Sværdet hvæsse
 Og Pladsen den formene.

Opmand dig, du Forsagte!
 Og stol kun paa din Sendelse!
 Kan du ei høit foragte
 En daarlig Tids Forblændelse?

Som vore blanke Vover
 Sig vugge let paa Dybet,
 Du svæve rolig over
 Forfølgelsen og Krybet!

Thi du skal Alt forklare,
 Men Intet skal dig smitte.
 Dig selv du skal bevare
 Urørt i Sletheds Midte!

Anselmus.

Forunderligt mig trøster
 Hiin Susen over Vandet,
 De dybe, fjerne Røster,
 Der føres ind mod Landet.

I mine Tanker gyder
Sig uformærket Stilhed.
Det strenge Sind forflyder
I Sagtmod og i Mildhed.

EFTERSKRIFT.

Henrik Hertz staar i den almindelige Bevidsthed fortrinsvis, om ikke næsten udelukkende, som dramatisk Digter. Selv de berømte „Gjenganger-Breve“ er utvivlsomt paa Veje til for de fleste kun at have literærhistorisk Betydning. Det er paa Scenen, at Henrik Hertz fremdeles lever sit Liv imellem os, og i Anledning af Hundreaarsdagen for hans Fødsel, Avgust 1897, udgav hans Søn, Dr. med. Poul Hertz derfor ogsaa med Rette et fyldigt Udvalg af hans Dramer og Komedier.

Men i Udtalelserne paa Mindedagen var det imidlertid interessant at lægge Mærke til, hvorledes man fra forskellige Sider ligesom var kommet overens om, at Digteren ogsaa som Lyriker havde Krav paa levende Ihukommelse. Der findes i de 3—4 Bind Digte, han selv har samlet „fra forskellige Perioder“, de rigeste lyriske Skatte.

Det er et Udvalg heraf, der med Hr. Dr. med. Poul Hertz' Samtykke forelægges Offenligheden. Jeg har fulgt Digterens egen Anvisning med Hensyn til af de dramatiske Arbejder at medtage et og andet af særligt Værd, saaledes bl. a. den

skjønne og mærkelige Vexelsang mellem Digteren Anselmus og Bølgerne.

I den polemiske Komedie „Hundrede Aar“, hvori Vexelsangen findes, fortæller Anselmus, at han en Gang har haft en Vision eller Drøm, hvad man vil kalde det. Han havde gjort Udkastet til et stort Drama: Ewalds Liv og Lidelser, hans menneskelige Vildfarelser og hans Digtersendelse. Og han fortsætter bl. a.: „En Nat, da jeg halv blundede, halv laa vaagen, forekom det mig, at jeg var til Stede ved hans Fødsel. Tre Norner stod ved hans Vugge. De tvende forjættede ham en Digters Inspiration, Magt over Sprogets skjønneste Toner, Dybsindighed, lyrisk Flugt og et ømt, følede Digterhjærte. Den tredje Norne, høj, alvorlig, med sørgmodige, men ubønhørlige Miner vendte Odden af sit Spyd mod den sovendes Bryst og sagde: „Jeg vier dig til Længsel og Savn, til Attraa og til Nød og Mangel. — — Thi dette er din Arvelod: jeg vier dig til Begejstring og Fortvivlelse, til at drømme med Guderne og til søvnløse Nætter.““

„Det er min Historie,“ tilføjer Anselmus. Og i Virkeligheden er det vel ogsaa i de lyriske Digte overhovedet, at man kommer Henrik Hertz personlig og menneskelig nærmest. Et Udvalg af disse Digte vil derfor forhaabentlig være alle Venner af dansk lyrisk Poesi velkommen.

Otto Borchsenius.

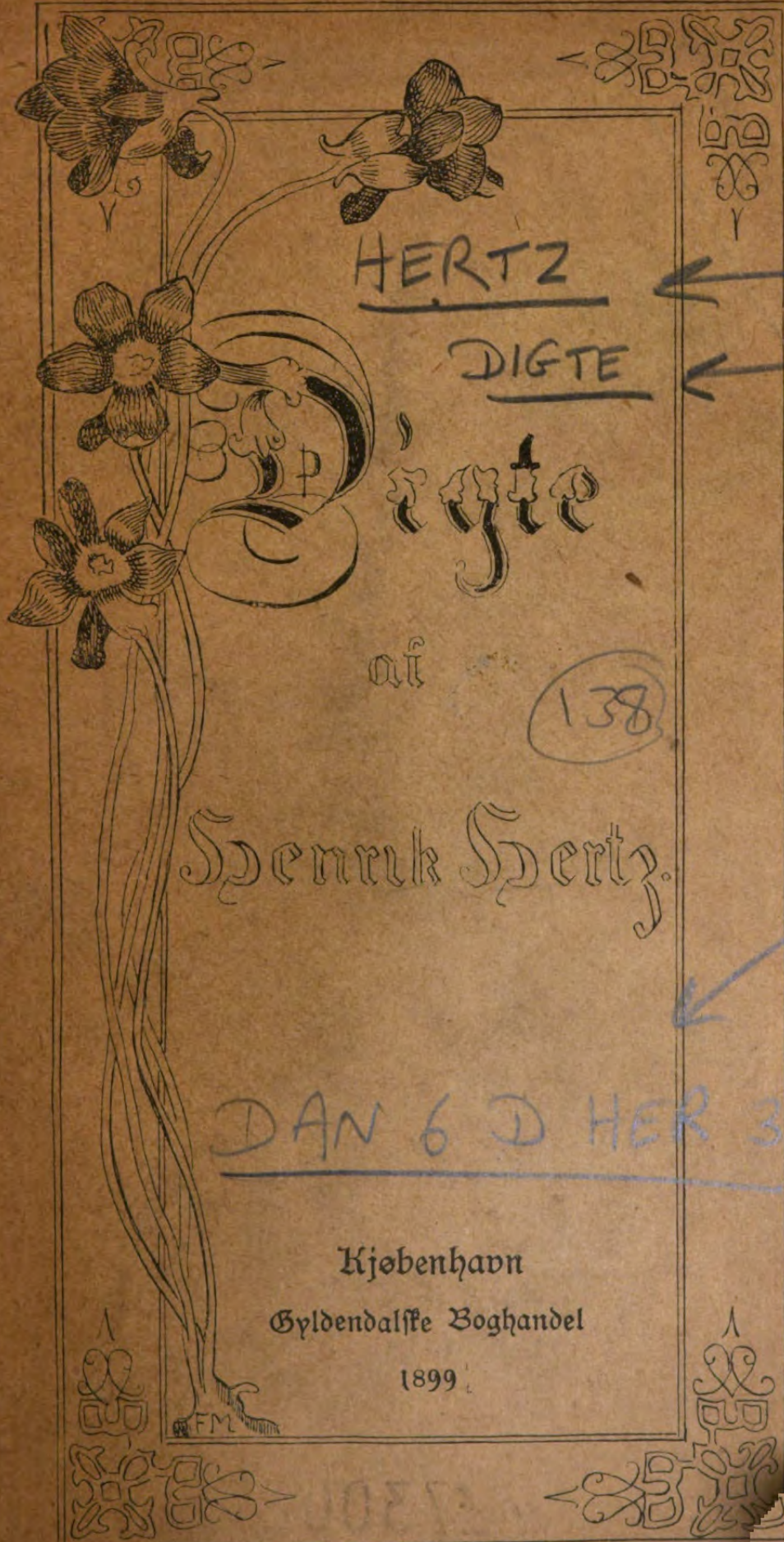
Kjøbenhavn, November 1899.

INDHOLD

	Side.
Fristeren	1
Glenten	5
Troubadouren	6
Søvnløshed	10
Spadseretouren.....	15
En Digter og hans Elskede	18
Paa Strandveien.....	23
I et Selskab.....	24
Udstyret	28
Amors Poetik	31
Musernes Vinterleir. (Indledning til „Gjenganger- Breve“)	36
Tourneringen. (Oprindelig Indledning til „Gjengan- ger-Breve“)	38
Romancer og Sange I—X	43
Rødhætten	52
Slaget paa Rheden	63
Erindringer fra Hirschholm.....	68
I Udlandet	83
Reisen paa Apenninerne	84
Kjærligheds Veie	88
Høisgaards Bakke. (Af „Den eneste Feil“)... ..	93
Hr. Peder kasted Runer. (Af „Svend Dyrings Huus“)	95
Jægerchor. (Af „Svend Dyrings Huus“)... ..	97
Englenes Chor. (Af „Svend Dyrings Huus“)... ..	99
Silkeormen	100
Eensomt Liv	103

	Side.
Romance.....	107
Ved Nattetid.....	108
Sommerliv.....	109
Gamle Melodier.....	114
Gubben og Ynglingen.....	117
Sangerens Bekjendelser.....	120
Romance.....	127
Tønernes Flugt.....	128
Digterlod.....	129
Min Lyra.....	132
Resignation.....	135
En søvnløs Nat.....	137
Luftseiladsen.....	139
Skriftemaalet.....	142
Den danske Soldat.....	148
Fregatten Ørnens Brand.....	153
Gefion og Gylfe.....	157
Nu kan I dømme.....	162
Den natlige Gjæst.....	170
Antonie.....	175
Kjedelflikkeren.....	176
Gjenboen.....	183
Tretten til Bords.....	189
Den glemte Paraply.....	193
Morgen-Epistel.....	197
Erotiske Smaadigte.....	199
P. V. Jacobsen.....	202
Notturmo.....	203
Johan Ludvig Heiberg.....	205
Digteren og Bølgerne. (Af „Hundrede Aar“)... ..	207

72730029

HERTZ

DIGTE

Bygte

af

138

Henrik Hertz.

DAN 6 D HER 3

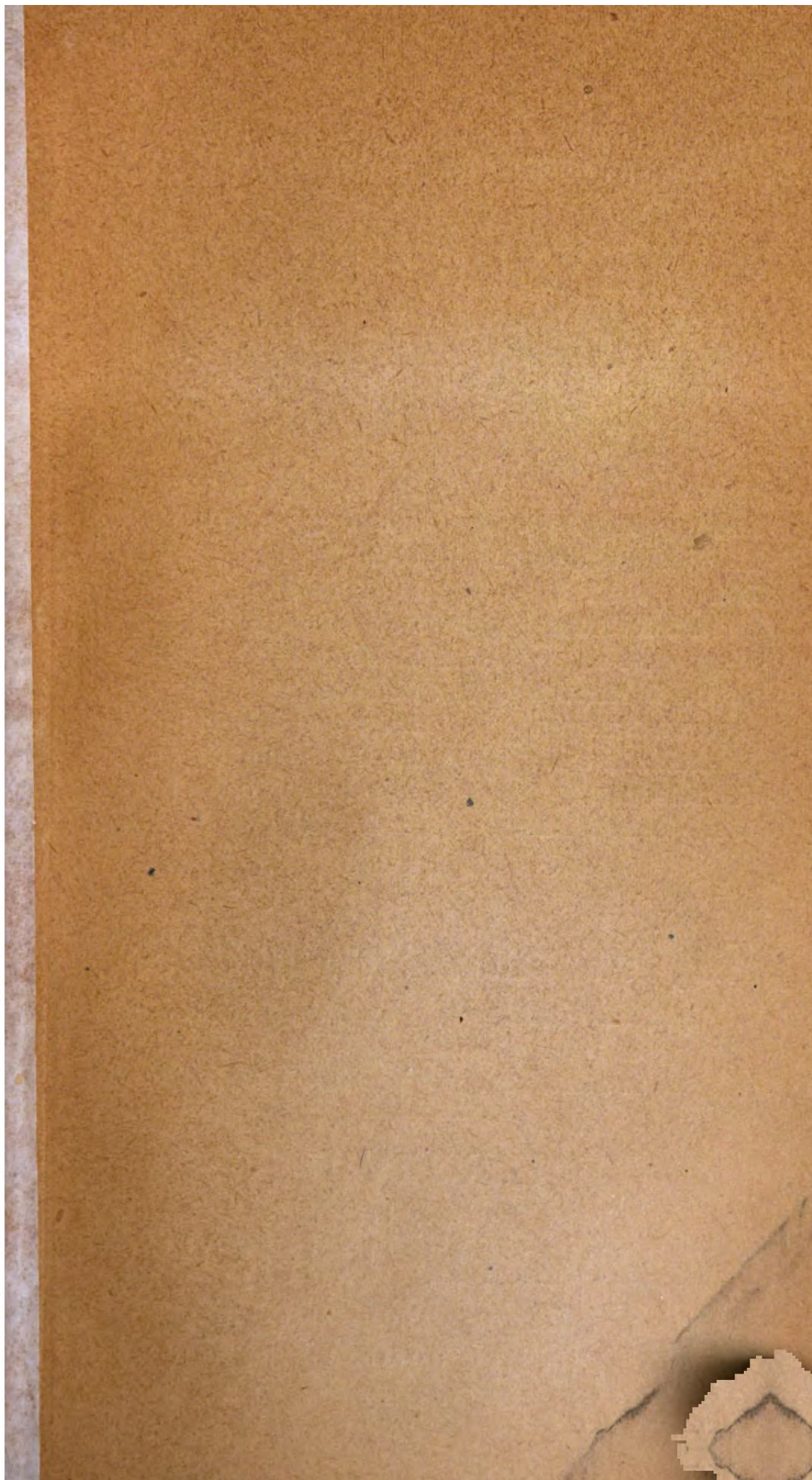
Kjøbenhavn

Gyldendalske Boghandel

1899

FM

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG

HENRIK HERTZ

UDV. DRAMATISKE VÆRKER

I—VIII.

Indhold:

Flyttedagen	De Fattiges Dyrehave
Amors Genistreger	Ninon
En Dag paa Øen Als	Tonietta
Den eneste Fejl	Audiensen
Debatten i Politivennen	De Deporterede
Sparekassen	Et Offer
Svend Dyrings Hus	Den Yngste
Indkvarteringen	Besøget i Kjøbenhavn
Svanehammen	En Curmethode
Fristelsen	Advokaten og hans
Kong René's Datter	Myndling.

16 Kr.; indb. i 8 Bind 29 Kr.

Kong René's Datter.

Lyrisk Drama i een Act.

8de Oplag.

1 Kr.; eleg. indb. 2 Kr.

Svend Dyrings Hus.

Romantisk Tragedie i fire Acter.

6te Oplag.

2 Kr. 25 Øre; eleg. ib. 3 Kr. 50 Øre.

B R E V E

fra og til

HENRIK HERTZ

Udgivne af Poul Hertz.

Med Portræt.

3 Kr. 75 Øre.

Fr. Bagges Bogtrykkeri.

